

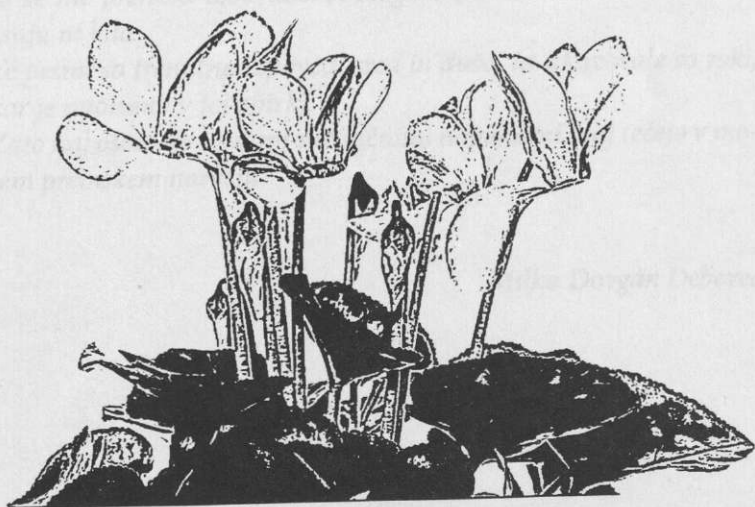
Milka Dovgan Debevec

Ciklame

Milka Dovgan Debevec

Ciklame

894217 v

Milka Drogan Beberic

Ciklone

200918553

Dragi bralci!

Med vas prihajam z novo zbirko pesmi. Razdeljena je na tri dele. To zbirko posvečam Dragi Strle, ženi velikega srca, s katero sem se srečala, ko sem po triintridesetih letih obiskala rodno vas. Žal je ni več med živimi.

V podnaslovu po mnogih letih doma, so izraženi občutki, kako sem doživljala, čutila in videla mojo rodno vas, Prem v Brkinih. Nov pojav so tudi pesmi za otroke in veliko kratkih misli, kjer v nekaj vrsticah izražam tudi bolečino.

Sama sebi sem se čudila, ko sem napisala: V naročju domačih trav in rož sem zaspala, božal me je topel domači veter. Hoteli so me zbuditi, a jaz sem še naprej spala, niso mogli me zbuditi.

Po vrnitvi v Austalijo so bili trenutki velikega domotožja in želje umreti doma, a ne med ljudmi, ampak v naravi. Morda zato, ker so se me premski izobraženci izogibali, kakor da me v rodnem kraju ni bilo.

Te pesmi so trenutne izpovedi srca in duše, in ukazovale so roki, kar je napisano v tej zbirki.

Zato naj ostanejo z vsemi slovničnimi napakami, naj tečejo v mojem premskem narečju.

Milka Dovgan Debevec

NA PREMU

Na Premu obiskujem ljudi,
ki tam ji kakor mene ni.
V mislih od hiše do hiše hodim,
se z njimi pogovarjam, od tu kjer sem sedaj.

Po mnogih letih
sem te obiskala Prem.
Spoznala, da mnoge
se hiše so podrle,
da mnogo znanih
obrazov ljudi tam več ne živi.

A jaz se z mislimi bom
še in še se vračala nazaj
ker od tam sem jaz doma.

ČUSTVA SEM TE

Čustva sem te
previdel, ko zmešala si rože
v moji roki.

Zato se ti opravičujem,
če opravičevati ne bi smela.

ni opro
vna vsa
prijetna, črna zrna.

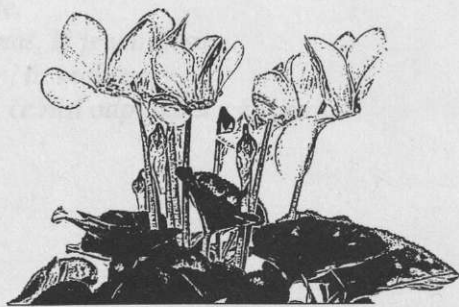
Čustva mojega življenja I

Če pa opravičila ne bi smela
e ne bom več počela krivo.
ker to je vna kar mi vaju, moji
Ča, besede življenja, bežala,
o tvoj pravični, da mi vna,
Zato prerušljeno jsi, črna zrna,
da ti koga z njima
se bom mlada.

A kajti vna določil opravičev,
tako, nam opravičev
Vsega, črna zrna.

Če no biš ne opravičila,
a na tveje biš spornila,
ko Oči nisi biš mlada.

Ker je magoda,
da nisi Oči nisi
Dvojik opravičev
in bi mlada, črna zrna.

RANILA SEM TE

*Z besedami sem te ranila
vendar to namenoma nisem storila.*

*Zato se ti opravičujem.
Če opravičilo boš sprejela
mi oprostila, odpustila
bom vesela
spet prijateljici bova postali.*

*Če pa opravičila ne boš sprejela
se ne bom več počutila krivo,
ker to je vse kar moram storiti.
Da, besede hvalijo, božajo
in tudi udarjajo, da zaboli.
Zato premišljeno jih bom izgovarjala,
da še koga z njimi
ne bom užalila.*

*A ljudje smo dovžni odpušcat,
kakor nam odpušča
Vsemogočni Oče naš.*

*Če ne boš mi odpustila,
se na mene boš spovnila,
ko Oče naš boš molila.
Ker je mogoče,
da tudi Oče naš, ki je v nebesih
Tvojih prošenj in molitev
ne bo uslišal, če nisi odpuščala v življenju.*

KOGA NAJ KRIVIM

*(In) koga naj zdaj krivim
za vse,
kar zgodilo se mi je v življenju
pa bi se ne smelo
tako kakor se je.*

*Da je bilo tako
kakor bi moralo biti
bila bi nekaj kar nisem
a ne krivim nikogar,
ker izgubljeno ne vrne se nazaj.
In koga naj krivim za napake,
ki sama sem jih naredila.*

*Moram biti hvaležna, da bilo je,
kakor je bilo in kakor je.
V mojem življenju
bilo je nesrečno
pa tudi srečno
veselo in žalostno.*

*Moram biti hvaležna,
da vse se tako je končalo kakor se je
kajti lahko bi bilo
še veliko slabše,
kakor je bilo
in kakor je.*

*Verjamem bolj in bolj,
da ob meni si hodil
pred najhujšim me obvaroval
in, da še hodiš
in me varuješ Angel varuh moj.*

PADLA SEM V BREZNO

Pahnili ste me
padla sem v brezno
a poškodb nisem dobila
nič si nisem zlomila
a srce, srce ste mi zlomili.

Zdaj ni časa za obup
moči zdaj potrebujem
iz brezna moram ven.
Počasi, počasi bom plezala
iz tega brezna
kamor sonce ne posije
iz te nesreče
v katero ste me pahnili.

Počasi pa vendar
iz brezna lezem in plezam ven, od napora
slane kaplje znoja
mi polzijo iz čela v oči,
da me žgejo, u stih slan okus
krvave so mi roke in noge
od napora
a obupati ne smem.

Počasi, počasi
sem iz brezna
prišla na plan
se veselim
spet tudi name sonce sije in me ogreje.

A vi kateri ste me pahnili
v brezna globočine
se čudite mojim močem
da še več jih je v meni,
kakor poprej.

*Prav ta izkušnja, ta nesreča
mi dala novih je moči
za katere nisem vedela poprej,
da jih imam.*

*A vi, kateri ste pahnili me
v brezna globočine
jaz vas ne obsojam
naj Bog bo vaš sodnik.*

SKRBI

*V pozni uri noči
me skrbi,
ker mojega otroka
domov še ni.*

*A kaj bojim se za te
otrok moj dragi.
Vedno zate molim
Oče iz Nebes
poslal je Angela
da neviden
ob tebi hodi
in te varje.*

*Obrnil se je
v vratih kjuč
otrok moj je doma
sedaj lahko mi bo zaspati.*

CIKLAME

Skoraj ste mi ovenele,
ko sem z gmajne
v šopku
nesla vas domov,
ciklame.

V vazo z vodo sem vas dala
spet ste zaživele
čudovite mi ciklame.

Oh pa tudi v vazi
z dnevi ste mi ovenele
in umrle
ste mi ciklame.

Tudi jaz povešam glavo
venim, kakor venele
v roki ste mi ciklame.
Tudi zame prišel dan bo,
ko bom kakor ve ciklame
ovenela in umrla.

RADA BI IMELA PERUTI

Kakor ptice
rada bi vzletela
v daljne kraje poletela.
A ne morem vzleteti
samo gledam za vami
vas ptice
v daljavo leteti.

Ptice, ptice neba kraljice
svobodno letite

jaz pa sem ptica
v kletko zaprta
le v mislih
z vami letim.

O, ko bi peruti jaz imela
svobodno kakor ptice bi letela
bi z vami odletela.

Oh moj Bog,
ko dali bi mi peruti
bi samo letela
in morda bi bilo
z mano
še vse bolj narobe kakor je.

Bilo bi še več zmešnjave
v mojem življenju
kakor jo je,
vedno bi odletela
od vseh problemov
in skrbi
v neznano kam.

Ostajam brez peruti
pa saj tudi brez peruti
udobno živim.

VEDNO NE JOČEM

*Ko bi nikoli ne prenehala
jokati.*

*Ko bi nikoli ne prenehalo
deževati,
kaj bi potem bilo z menoj
in svetom.*

*A jaz se vedno ne jočem
in dež vedno ne pada.*

*Po dežju vedno nam
sonce posije.*

*A jaz po joku se še
smejim in veselim.*

BEŽIM

*Bežim, bežim
od vsega preteklega
od vsega sedanjega
bežim v nekaj novega.*

*Bežim od tu,
kjer sem sedaj,
četudi ne vem kam.*

*Jutri morda
bom že vedela
za nove poti
nov kraj.*

*A danes je samo želja
upam, da kmalu se mi izpolne.*

JESENSKI LIST

*Sem jesenski list
sem ter tja me nosi
vetra piš.*

*Kje bom pristala?
Morda me veter odnese
v zavetja kraj.*

*Skrita tam
v miru
še nekaj časa bom živela
jesenski list.*

*A nekoč
tudi mene bo konec
postanem le zemlje drobec.*

KAKOR TOPOLI

*Ob vsakem vetra rahlem pihljaju
topolom ob vodi
listi zatrepetajo, se obračajo, šumijo
spreminjajo barvo
iz temne na svetlo zeleno.
Tako moje občutljivo srce
trepeta v meni
a ti ne čutiš ne vidiš
kako mi srce raniš.*

*A kako topoli ob vodi
tu sem še ob tebi
topoli so zakoreninjeni
a jaz nimam peruti,
da bi odletela.*

NA PAŠNIKU

*Ob stari hruški
sem sedela,
predla dolg čas.*

*Od nekje prišel je veter
igral se z mojimi lasmi
pobožal mi obraz.*

*Med suhimi listi
stare hruške
ustvaril je veter
meni prijetne melodije.*

*Poslušala sem, čudila se
kdo poslal jih je za me,
da srce so mi razveselile
odgnale dolg čas.*

RANILI STE ME

*Ranili ste me
bolelo me je srce.*

*To sem prebolela, preživela
srce me več ne boli.*

*A s tem, da ste me ranili
ste mi naredili neko uslugo.*

*Nekoč Vam morda o tem povem
a za sedaj je boljše, da molčim.*

V OGRADO

*Spomladi sem hodila v ogrado, očetu nosila sem hrano,
kjer obsekoval je ograjo,
ko sem prišla iz hriba v mlake.*

*(Tam) sem opazovala
kako so kosi prinašali mladičem hrano.
Šla sem pogledat gnezda,
kjer so mladiči
z odprtimi kljuni
prosili hrano.*

*Potem pri zvirku
sem pokleknila
z dlanmi zajela mrzle vode
si žejo pogasila
in še obraz sem z vodo si osvežila.*

*Potlej pa ni bilo
več daleč do ograde
na južino
sem klicala očeta.*

NOMADI

*Nomadi v Sahari
naložili vse so imetje
na kamele.
Potujejo zdaj v nove kraje
kjer spet postavili bodo šotore.*

*Še jaz bi rada dala
vse v culo
na pot krenila.
Pridružila bi rada*

*se Nomadom v puščavi,
da resnično bi spoznala
kaj mi je
in kaj mi ni potrebno.*

*Veliko nepotrebni stvari
se v hiši je nabralo.
V trgovinah spet ogledujemo
nove si stvari
si jih želimo,
garamo, da lahko si jih kupimo,
če tudi niso nam potrebne
ne za razvedrilo
in ne za preživetje*

OČE, JAZ IN VINO

*Ob tebi rada bi sedela oče,
da kot некоč
skupaj bi pila
iz domačih jabolk vino.*

*Ob tebi rada bi sedela oče, iz pletenke polne vina,
v kozarca obema bi nalila
domačega vina.*

*Ob tebi rada bi sedela oče
na mizi domače rumeno vino
bi v kozarcih se svetilo
in bi na zdravje pila.*

*Ob tebi rada bi sedela oče
oba bi pila vino
in skupaj bi zapela
saj veš katero
Snoč pa davi je slanica padla.*

*Oh kam sem
z mislimi se vrnila
v davno že pretekli čas,
v čas, ki se nikoli več ne vrne.
Zdaj tebe oče ni
in kmalu, kmalu še mene več ne bo.*

JESENSKI ČAS

*Močan jesenski veter
zaganja v krošnje se dreves
veje mahajo sem ter tja
kakor, da so obešeno perilo
iz njih onemoglo rumeno listje pada
jesen si lepa obenem tožna.*

*Ko prihajale so jeseni
videla sem ljudi,
kako so lezli v jesenska leta
in neke jeseni, ko listje je odpadlo
so tudi oni oveneli in umrli.
Še pomislila nisem takrat
da z vsako
prihajajočo jesen
počasi, počasi
tudi zame prihajajo
jesenska leta.*

MOJ OČE

Moj oče bil je kmet
vedno s klobukom bil je pokrit
Pod nosom zlate je brke imel.
imela sva iste barve oči
ista nosa videlo se je
da tvoje bila sem hči.

Veliko tvojih imam lastnosti
tudi slabo zdravje kakor imel si ga ti.
Nikoli otrok nas nisi pretepal
bil si pošten,
ponosna sem, da tvoja sem hči.

Moj oče bil je neustrašljiv.
V vojnem času, ko so premški možje
pokopali talci iz okoliških vasi
so jih Fašisti na pokopališču k zidu postrojili
že puške bile so napirjene proti njim
rekli so jim, da so sodelavci Partizanov
zato, da vse bodo pobili, kakor talce, ki so jih pokopali.
Moj oče je prosil za razgovor z njimi
po razgovoru, vse so pustili iti domov.
Moj oče je bil tudi partizanski vodič,
a verjamem, da se nikoli ni
njegova puška oglasila.

Na Premu so načrtovali
državni sadovnjak
moj oče se je uprl,
zmagali so kmetje.
Državnega sadovnjaka
na Premu ni bilo.

Povsod kjer se delalo je zastonj
moj oče bil je zraven.

*Rad je pomagal v stiski ljudem.
mnogim skopal je grobove
in nosil jih v nje.
Vedno ljudje prihajali so k nam
moj oče rad zgodbe iz starih časov
je pripovedoval.*

*Za vsa dobra dela,
nobenega priznanja nisi dobil.
Mnogo let že v grobu počivaš
oče tebi duši plemeniti pošteni
sedaj za tvoja dobra dela
Bog plačuje ne ljudje.*

PO NJEGOVIH IN MOJIH

*Po njegovih žilah
se pretaka kri
kakor moja,
v srce.*

*A njegova polt
je črna
a moja bela.*

*A v očeh Boga
sva
enaka oba.*

*Rad je pomagal v stiski ljudem.
mnogim skopal je grobove
in nosil jih v nje.
Vedno ljudje prihajali so k nam
moj oče rad zgodbe iz starih časov
je pripovedoval.*

*Za vsa dobra dela,
nobenega priznanja nisi dobil.
Mnogo let že v grobu počivaš
oče tebi duši plemeniti pošteni
sedaj za tvoja dobra dela
Bog plačuje ne ljudje.*

PO NJEGOVIH IN MOJIH

*Po njegovih žilah
se pretaka kri
kakor moja,
v srce.*

*A njegova polt
je črna
a moja bela.*

*A v očeh Boga
sva
enaka oba.*

ODPUŠČAM

*Tvoje ogovarjanje
me je prizadelo
kakor, da kamen
mi legel je na srce
me je bolelo.*

*Oprostila sem ti
poljubila ti bela lica
v odpuščanje
pomirila te,
z lepimi besedami
ker vidim,
da že v večnost odhajaš.*

*Z leti si dozorela za smrt
v osebnosti nikoli.
Jaz ti odpuščam
v meni ni za nitko sovraštva
v resnici se mi smiliš, smiliš.*

NEKDO ME VARJE

*Tako sem uboga revna
tako sem nepotrebna,
da malo me ljudi pozna.*

*A srečno se počutim,
ker za las spet sem
ubežala nesreči.*

*O hvala, hvala,
da nekdo neviden
ob meni hodi in me varje
hvala Vsemogočni.*

VSE VIDIM

*Četudi sem daleč proč
iz daljave vse vidim,
kako je tam doma
spet spomladi.*

*V mislih se sprehajam
in nabiram v šopek
prvih si vijolic.
Vsa reber ob vodi
okrasila se je z zvončki.
Ptičke še jih slišim peti,
kot takrat, ko bila sem še doma
še lepo pojejo.*

*Jablane, slive, češnje
vse so zacvetele,
kakor, da raj je prišel k vam.
A jaz sem tam nevidni metulj
ki naokoli leta.*

*Tako daleč sem in tako blizu
sem vsega,
kar se tam doma dogaja
in nikogar ne vznemirjam.
sem le metulj,
ki se spomladi veseli.*

TRKAL SI

*Ko trkal si na vrata naše hiše
podnevi ali ponoči
vedno so se ti odprla
kakor, da bi bil otrok
te hiše.*

Sedaj jaz trkam
na vrata tvoje hiše
iz dimnika se vije dima
a meni nihče ne odpira vrat.

OGLEDALO

Ogledalo, ogledalo ti mi pokažeš
kakšen imam obraz.
Nič ne skrivaš, ne lažeš
vse mi pokažeš
tako kakor je.
Vedno več je gub
na mojem obrazu.
Da to mi ni po volji,
tebe ogledalo to nič ne skrbi.

Da tudi mene ne bo skrbelo,
kakšna sem in kakšna še bom,
v te ne bom več se gledala ogledalo.
V črno barvo te bom pobarvala.
Pa tudi člani moje družine
se ne bodo toliko časa
v kopalnici zadrževali,
ker se ne bodo več gledali
na ogledalo.

DEŽNIK

*Pod dežnik sem te povabil,
mlado dekle,
nisi rekla ne.*

*Stisnila si se k meni,
kot da dežja bi se bala.
Najini lici sta se dotaknili.*

*Kot otroka razigrana
sva se smejala
na dež sva pozabila
iz luže v lužo sva skakala.*

*Dežja nisva več čutila
dežnik nekje sva pozabila
kjer sva se zaljubila.*

NINA NANA

*Nina, nana punčka mala,
hčerka draga
mala Marjetica
v naročju si mi zaspala.
V snu se smehljaš,
smehlaj se, smehlaj
ponoči čez dan,
da vsak
bi bil srečen življenja tvoj dan.*

VERJAMEM

*Verjamem v Boga, sina
in svetega duha.*

*Da, ko padam moj Bog
se zatečem k tebi po pomoč,
začutim olajšanje in spet se dvignem,
ko zbolim, spet ozdravim.*

*Čutim se v sebi bogato,
ker vem, da si z mano
Vsemogočni Bog.*

*Nikogar ne sovražim
tudi do tega
notranjega občutka bilo je
veliko dela.*

*Vera je ljubezen, je mir
sočutje, spoštovanje.
Vera je notranji občutek,
ki ga vsak človek po svoje občuti.
Vera te pomirja, te obogati.*

*Reven po imetju
bogat v notranjosti telesa
ali po imetju bogat
a v notranjosti revež.*

*Vera ne pozna vojn
in ne sovraštva.
Vera je na različne načine
dana ljudem
kakor v noči luč,
da vidimo kam potujemo.*

*Vera je upanje, je mir duši
in pričakovanje v novo
posmrtno življenje amen.*

MLADA A STARA

*Bila sem v mladosti
še v rosnih letih
a v sebi počutila
sem se že staro.*

*Zakaj oprtana bila
je ta nesreča
na ramena moja
odgovora ne vem.*

*Pripotovala sem v jesenska leta,
četudi sem v mladosti
že čutila te jesen.
Morda, morda pa bo v jesenskih
mojega življenja letih
zaplala v meni še pomlad.*

*Vidim ljudi
na invalidskih vozičkih,
slepe, gluhoneme, psihično strte ljudi.
Vsakokrat, ko vidim te ljudi
sem ti neskončno zahvalna
Vsemogočni,
da je življenje moje takšno
kakor je.*

TI IN JAZ

Eden ob drugem,
Da bova hodila,
Sva si obljubila,
A tebi to ni bilo všeč.

Hotela sem iti proč od tebe,
A ti prijel si me za roko
In prosil naj ostanem.

Naj ostanem, si me prosil,
Naj ob tebi hodim.
Hodim ob tebi,
A ta hoja je pijana,
Vidi se mi,
Da bila sem poteptana.

LEP DAN

V noči je dež šipe opral
In pokrajino.
Zbudila sem se
V lep, sončen dan,
Od dežja umit.

Kako bi srce ne začutilo,
Se razveselilo,
Tega lepega dne.

Iz hiše mrzlih zidov
Grem v bližnji gozdič,
Da začutim
Vse ob meni živeti.

V BOLNIŠNICI

Ležim na železni postelji,
v beli sobi,
onemogla na skrbi
zdravnikov in medicinskih sester.

Nikoli si nisem predstavljala,
da tu boš tudi ti,
da si bomo tako blizu,
postelja ob postelji.

Nikoli se nisva pozdravili, soseda,
in se pogovarjali,
nisva imeli časa za take stvari,
a tu si imava veliko za povedati.

SREČA VESELJE

Danes se počutim srečno in veselo
in nisem vino pila,
da bi izgledala vesela,
saj male me stvari delajo veselo.

Tudi jaz sem srečna in vesela,
ha, ha, ha se mi smejite,
saj ti ne verjamemo,
da govoriš resnico.

Resnično je tako,
trenutke kratke
tudi jaz uživam sreče in veselja,
a sreča, veselje ni vedno trajajoče
stanje človeka.

Po sreči in veselju
na obraz človeški vsaki
se kdaj spustijo grenke solze,
srce ni vedno srečno,
vsa čustva so v njem skrita.

NIKA

Vedno sama v zadnji klopi
si sedela, še učiteljica za mar te ni imela.
Rekla sem ti: Nika mama.
Mislila sem,
da med klopi in stole
se za mano boš zapodila,
a si še naprej sedela.

Iz oči debele solze so ti pritekale,
da sem se jih ustrašila.
Tvoje solze so me prizadele, ranile,
nisem vedela, kaj storiti,
če bi za lase
me po razredu vlekla,
bi me ne tako bolelo.

Vsak dan potem
prišla k tvoji sem klopi
in ti kaj rekla,
da začela si se smejati
in takrat sem v srcu
začutila olajšavo.

Ko pa sem jaz
ponavljala šolsko leto,
sem se spet spomnila na Niko,
bala se,
da učenci bodo z mano

*se norčevali,
a nihče me ni užalil,
da še danes sem jim hvaležna.*

JAZ SEM KRIVA

*Pomirili so se
jezni valovi morja,
minilo je domotožje,
umirilo se v meni
je srce.
A vem, da spet
se pojavilo v meni
bo domotožje,
kakor na mirno
gladino morja,
pridrveli bodo visoki valovi,
polni gorja.
Pa saj sem sama kriva,
da tujina
je mojim otrokom
domovina,
da še jaz sem zvezana nanjo.*

TUJINA

*S telesom se te dotikam,
vdiham tvoj zrak,
uživam hrano,
ki je na tebi zrasla.*

*O, da bi te vzljubila, začutila,
kakor rodno zemljo,
a nisem še tu doma.*

*Morda, ko postanem del tebe,
se bodo moji otroci
počutili tu doma.*

SVEČA

*V spomin na mater in očeta
in za vse poznane obraze ljudi,
ki nekoč sem jih poznala,
svečo sem prižgala.*

*V svečo zrem,
plamen sem ter tja valovi
in k višku hiti,
se viša, se niža in trepeta
in primanjkuje mu moči.
Sveča je zgorela, plamen je ugasnil.*

*Tako nekako tej sveči
podobna so naša življenja,
nekoč tudi mene smrt pobere
in morda tudi zame
nekdo prižgal bo svečo.*

MOJA VAS

*Nihče in tudi jaz ne morem
iz moje vasi in domovine
izpuliti korenine.
Pregloboko so pognale,
da bi jih lahko kdo iz mene izpulil.
Prej nehalo srce bo v meni biti,
kakor bi mogla
vas moja, nate pozabiti.*

OB GROBU NEZNANEGA VOJAKA

Ob grobu neznanega
tujega vojaka
je zaihtelo v meni srce.
Za vsa leta, ko te je v mislih
mati iskala, kje počivaš ji sin.

O sedaj, ko si zapustila
zemeljsko življenje,
ti je Bog pokazal,
kje tvoj je sin, da se boš radovala z njim,
čudiš se,
da tako še ves mlad je tvoj sin.
Saj Bog ni tako krut,
kot kruti smo ljudje.

☞ ČLOVEŠKI ZNAČAJI ☞

OBUP

*Sam živiš in praviš,
da delaš vse tako
kakor tebi je po volji,
da sam sebi si gospodar.*

*A kdo povzroča
ti to bolezen, ki črpa ti življenjsko moč
od kje se v te naselil je obup.*

*Kakor črv te v notranjosti
nekaj vrta in razjeda.
A kakor prejšnje čase
spet blažiš bolečine,
rane nevidne z vinom.*

*Zalivaš jih že tedna dva,
izžeto tvoje je telo.
Uboga duša
še košček kruha
vsa ta čas nisi zauživil.*

*Trpiš u sebi
si onemogel,
da stati več ne moreš
a še prilivaš
bolečinam, ranam nevidnim
vina.*

*Onemoglega do smrti
so odpeljali te k zdravnikom,
da oni bodo povrnili ti zdravje.
A do kdaj?*

*Boš rešen teh nadlog,
še sam ne veš
kdaj spet se loti te obup.*

SI ČMRLJ

*Si čmrlj,
ki od cvetke, do cvetke leta.
Pri vsaki se
samo za trenutek ustaviš
se kopaš, opajaš v cvetnem prahu
a ne prideš do medu.*

*Si čmrlj,
ki brez obstanka leta
od cveta do cveta.
In sam ne veš, kaj žene te,
da pri nobenem cvetu ne moreš
zaustaviti se.*

*A brat tvoj čmrlj
le ene cvetke se drži,
med uživa,
z njo vse čare ljubezni si deli,
od nje nikamor si ne želi.*

IMAŠ PROBLEM

*Če te je enkrat opila pijača
to je razumljivo.
Če pa se ta navada pogosto ponavlja,
iz dneva v dan,
moraš priznati, da imaš problem.*

Da z alkoholom
zdraviš skrbi in razočaranja,
omamljaš telo in glavo,
da za trenutek pozabiš,
kaj te skrbi.

A so ljudje, ki znajo pomagat
takšnim razočaranim ljudem
kakor si ti.

Samo priznati moraš,
da postal si alkoholik,
da alkoholne pijače
postale prijatelj so ti najdražji
in obenem tvojega zdravja
največji sovražnik.

Da moral se boš iti zdraviti,
da ti ne bo treba
več alkohola v grlo nalivat,
da spet kot nekoč
imel boš načrte za prihodnost,
da boš spet zdrav in nasmejan.

NAŠ ČLOVEK

Spet zmetal si v kovček
svoje stvari
zaloputnil tuja vrata
in spet šel
kakor mnogokrat prej.

Pa kam bi šel,
ko tu v tujini
nikogar nimaš svojih.
Še berač brezdomec
bi rad imel kraj,
ki reče se mu dom.

*Prihajal si mnogo let,
ko nisi vedel kam bi krenil
naš dom bil tvoj je dom od doma.*

*Sedaj imaš svoj dom
je tvoja last
si sam svoj gospodar*

*A, da nas nisi povabil
in pokazal tvoj dom
mi ni razumljivo.
Zelo se ljudje razlikujemo
med seboj.*

VOJNA IN MLADI FANTJE

*Včeraj še niso vedeli
da na milijone imajo sovražnikov
a danes borijo se že proti njim.*

*Kje je srce za vse te fante mlade
ki zadela jih bo smrt
in za njihove matere in žene,
ki za potok prejkale bodo solz.*

*Vseh mater sveta je enaka bolečina
ko zvedo
da nikoli več se jim ne vrnejo domov sinovi iz vojne.*

*Glej iz vojne
se vrača materi sin invalid
ob pogledu na sina
se ji vidi na obrazu
kako velika je njena bolečina.*

Ko vojna vihra mine
še dolgo, dolgo ostanejo
vidni sledovi opustošenih domov,
siromaštvo, trpljenje,
nevidne rane, bolečine,
pri mnogih se končajo
šele takrat,
ko odnesejo jih v grob počivat.

Vojne, vojne
so največji zločin in greh človeštva.
Vojne se ustvarjajo,
da ene države bogatijo,
a druge siromašijo.

Simbol spomina na padle vojake,
ki padli so kakor bilke trave
izpod kos koscev,
kakor zlato klasje žita
izpod srpov žanjic.

Padli ste mladi fantje in možje
v spomin na vas
na prsa pripet rožmarin
in umetni makov cvet.
Spomin na vas bo za vedno živel.

A makov cvet, ko ga utrgaš,
v trenutku oveni,
listi rudeči kakor kri
padejo na tla, kakor, da so madeži krvi,
tako krvaveli so ranjeni in mrtvi
vojaki.
Napojila se je zemlja z njihovo krvjo.

Ko pa mene ne bo,
upam, da vse bo lepo,

*da se ne bo več
prelivala mladih fantov in mož kri,
da ne bo več vojn, ne vojnih grozot, ne vojnih sirot,
da vse bo lepo, ko mene več ne bo.*

SI JO POGREŠAL

*Si jo pogrešal,
ko je ni bilo doma?
Si jo pogrešal zjutraj,
ko nisi zagledal
ob sebi njen obraz, in se nisi imel s kom pogovarjat?
Si jo pogrešal,
ko ni kuhala zate
in ni dala na mizo jed pred tabo?
Si jo ali je nisi pogrešal?
Tega ji nikoli ne boš povedal,
da bi ne pokazal,
da jo potrebuješ,
da imaš jo rad.
A ona nikoli ne bo izvedela,
da si jo pogrešal,
da jo potrebuješ,
da imaš jo rad.*

*Sedaj razumem,
zakaj nisi bila zadovoljna z njim.
Sedaj razumem,
zakaj si hotela iti proč od njega
In zakaj si ostala z njim.
Ugotovila si,
da ne zna biti drugačen kakor je,
da se trudi,
da poskuša biti
najboljše kar zna,
da njegov značaj*

mu je bi ob rojstvu dan,
četudi on ne bo
nikoli takšen kakor bi moral biti,
četudi ti ne bo nikoli rekel,
da te potrebuje,
da ima te rad
in ti nikoli ne bo prinesel šopek rož,
boš vseeno ostala za vedno z njim.

SMRT PO VSE PRIDE

Le malokomu
se izpolne želja,
da smrt pride ponje,
kakor si sami želijo.

Nihče si ne želi je
čakati dolga leta, onemogel v postelji.

Tako ali tako
na hitro ali počasi
po vse nas ljudi
enkrat pride
in nas vzame k sebi.

Vsi dobimo pod zemljo
zadnji dom.
A kaj dogaja se z ljudmi
po smrti
zagotovo nihče ne ve.

Vsaka vera po svoje
nas tolaži.
A upamo,
da izkušnje,
katere si človek na zemlji dobi,

*da ne vodijo samo v zemlje domovanje
da za nas vse ljudi nekje je še en dom.*

ZA SVOJIM SINOM

*Po krivem so ji sina obsodili
strašno so ga osramotili.
Na Jezusa ramena
težak so križ mu naložili
Marija mati za svojim sinom
hodi in trpi.*

*Umrl ji sin Jezus je na križu.
tretji dan je od mrtvih vstal
kraljuje v nebesih,
od mrtvih ustali sin.*

*Materam sveta je poznana
Marijina žalost in trpljenje,
k njej se zatekajo v molitvi,
da jim pomaga,
oblaži bolečine in skrbi,
ko same trpe zaradi otrok,
ki na grešna pota so jim krenili.*

*Tudi naša življenja
niso brez trpljenja.
Hodimo skozi trpljenje,
da dozorimo
za večno življenje.*

DVE ROKI

Dve roki so človeku
dar božji.

Človeške roke

niso ustvarile kar je ustvaril Bog,
a drugo vse kar nas obdaja
ljudje so ustvarili z rokami,
naselja, mesta, stroje,
prometna sredstva, poti ceste, mostove,
glasbila, železne ptiče.

Vse so ustvarile roke
za našo udobnost,
za vse kar naredijo roke,
velevajo jim možgani.

Roke so ustvarjalci
in tudi uničevalci.

O roke, roke, človeške roke,
o da niste ustvarile orožja,
atomske bombe.

Vse so ustvarile človeške roke,
s tem se razlikujemo od živalskega sveta.

Na roki prsti,
četudi niso vsi enaki
po velikosti,
vsi naenkrat poprimejo
pri fizičnem delu ali pri izvajanju glasbe.

Roke, roke
ene lepe gladke,
druge hrapave, žuljave, umazane.
Vsake pri svojem delu.
pridne roke lastnika bogatijo
lenega siromašijo.

Roke prinašajo hrano v usta, dve roki te objamejo.

Dve dlani zajamejo vodo,
da se žejni napije in odžeja.

Dve dlani ti pobožajo obraz,
ena dlan ti klofuta lahko da,
ko pa stisnemo prste v dlan
nastane pest,
ki udari v pest, da zaboli.

Roka roko umije,
obe celo telo.

Desnica v desnico za pozdrav,
prsti levice vpleteni v desnico
desnice v levico
ali dlan ob dlani
za molitev

in v krsti za slovo od tega sveta.

In zdaj zaploskajmo z rokami Bogu v zahvalo,
da vsak od nas ima dve roki z desetimi prsti.

BALERINA

V gledališču na plesišču
ob spremljani orkestra
zaplesala je vitka visoka balerina
z angelskim obrazom lepotica.

A njeni dolgi lasje
spleteni so bili
v dve kiti okrog glave v venec zviti
kiti sta se svetili, kot da bili bi iz zlata.
A obleka njena se je lesketala,
kot da bila bi iz draguljev.

Plesala je
a stopala njena
niso tal se dotaknila.
Gledalci so onemeli
takšne še nikoli niso videli balerine.

Kdo, da je ta balerina
in od kot da je prišla,
so se spraševali in čudili se ljudje.
S plesišča med ljudi se je vrtela.
Vsi gledalci so s pogledi
sledili balerini
ven za njo so ji sledili.
Peruti je razprostrla, razpela
v daljavo je poletela
na mavrico se je usela.

Vsi presenečeni odprtih ust
s pogledi so sledili balerini
a kmalu z mavrico je zbledela,
da jo niso več videli.

A od takrat,
ko plesala je na plesišču v gledališču
vitka visoka
z angelskim obrazom balerina
a stopala njena niso tal se dotaknila
in je vzletela.
Še o njej govorijo ljudje.
a kako bilo ime je balerini
in od kje, da je prišla in kam je odšla,
še nihče ni izvedel
in nihče je ni več videl.

NA STEZI

*Na stezi sta se srečevala soseda,
da jima je krajšala dolgo pot.*

*Ob nalivih dežja
je voda tekla po stezi,
kot da potoček bi bila,
sredi steze
zdolbla je luknjo.*

*Sosed sosedu je predlagal,
da skopala bi jarek,
preusmerila vodo
in s kamenjem napolnila luknjo.*

*A sosed sosedu je rekel,
da on nima časa za take stvari,
da on lahko se luknje ognije.*

*Prav ta sosed,
ki ni imel časa, je v mraku
nekega dne padel v luknjo,
si nogo zlomil*

*Nič ni sosed sosedu več rekel,
sam je luknjo zagrnil
in vodo preusmeril*

UBOGI KONJ

Vpregel konja je k vozu,
kriči in ga priganja
naj gre naprej,
konj poskuša,
a tovor je pretežak,
voz se ne premakne.

Ubogega konja
zdaj z bičem udarja in priganja,
na levo, desno hoče krenit,
ubog mu padel je na kolena.

Sosed je mimo prišel,
na soseda se jezil,
ne na konja.

Pa kaj se name ti jeziš,
je govoril sosed sosedu.
Vedno sem s tem konjem
vozil tako naložen voz.

A ne vidiš, je rekel sosed sosedu,
da je ostaral konj,
da ne zmore več tega bremena.
Zavedaj se,
da tudi ti nekoč
boš star in ne boš več zmogel to,
kar zmoreš danes.

ON JE GOVORIL

Govoril je,
da njemu
kajenje ne škoduje,
da kašelj
ni vzrok kajenja.

Ko mu je zdravnik povedal,
da ima na pljučih raka,
je še tisti dan nehal kaditi.

A bilo je prepozno,
tako kakor vsakega kadilca
prezgodaj od nas,
ga smrt k sebi je vzela.

BREZ SKRBI

Hajdi, hajda
gremo se loviti po vasi.

Otroci srečni, brez skrbi,
lovili smo se po vasi.

Bili smo nasmejanih obrazov,
revni in obenem bogati,
polni prostosti, vasi otroci.

Bili tudi mi
nekoč smo otroci.

MORSKE ZVEZDE

Zvezde ribiči ne love
pustili so jih za okras morja,
A druge živali so vse polovili,
ribe male in velike,
vse so izginile iz morja.

A zvezde vsesale so se v korale
in jih usmrtili.
Filmske zvezde in zvezdniki,
speljali so nam otroke
v svoje lovke.

ZEMLJANI

Ustvarili smo
nesoglasja, prepire in vojne.
To pustoši zemljo,
ta dejanja povzročajo
veliko gorja zemljanom.

Ko pa prenehali se bomo prepirat,
ko bo sosed sosedu
kakor rodni brat
in ne bo več vojn,
takrat Nebesa in Zemlja
bodo en raj.

KAM

*Kam potuješ s palico
popotnik?
Moje poti vse so za mano,
samo čakam še,
kdaj prišla bo pome
smrt.
Z njo bom šel v neznane
poti in kraje,
tja od kjer nihče
se več ne vrne
in ne oglasi se po telefonu.*

CILJ

*V pozni uri noči
mati nad bolnim otrokom
bedi, šepetaje, moli
in upa, da ozdravi.*

*Ob istem času
milijone ljudi
pred ekranom sedi,
gledajo igro nogometa,
katero moštvo bo zadelo
en gol več in zmagalo
in postalo svetovni prvak.
Ljudje, ki nimajo televizije
in ne vedo za nogomet,
tudi oni imajo vsakdanje cilje.*

KAR JE BILO, KAR JE IN KAR BO

Ne vračaj se z mislimi v pretekli čas,
nič se ne da spremeniti,
Kar je bilo, je bilo.
Obriši solze na obrazu
in ne misli na pretekli čas,
na čas življenja, ki te vznemirja,
nič se ne da spremeniti,
kar je bilo, je bilo,
Ne vrne se nazaj.

Kako nam je sedaj
v tem času je veliko
odvisno od nas samih.
Uredimo si ga, da
da nam bo prijeten, vesel.

Kakšen bo naš prihodnji čas,
tega še ne vemo,
le upamo,
da nam bo prijeten in vesel.

UPAŠ NA SREČO

Dolarje spuščáš po kovancih
v nenasitno stroja žrelo.

Upaš na srečo,
da nekega dneva veliko denarja boš dobil.

Joj koliko let ti že požira ta stroj
denar, ki mečeš ga vanj.

*A denarja nazaj ti ne da.
doma nezadovoljna žena in lačni otroci te čakajo.*

*Kako je žalostno tvoje življenje,
ko ta stroj postal je najvažnejša stvar tvojega življenja.*

*Pravijo, da v igralnicah,
hudič si kremplje brusi.*

*Beži proč od njih, da te ne zasvojijo,
berača iz tebe naredijo.*

BOLEZNI

*Imaš bolezni,
ki samo ti jih čutiš.
Ljudje in zdravniki
ti ne verjamejo,
pravijo, da nič ni narobe s tabo.*

*Te bolezni so nevidne,
so globoke, povzročajo ti bolečine
in samo ti jih čutiš.*

*Kdaj pomisliš,
kako se boš iz njih izvlekel,
rešil,
da boš spet zdrav.*

*Morda
so vzrok bolezni
nezadovoljno življenje,
potrebne so spremembe,
da spet boš zdrav in vesel.*

ANGELSKI OBRAZ

Hodnika dolga stena
okrašena
z mnogimi obrazi,
obrazi Europe,
obrazi Afrike,
obrazi Azije,
obrazi, obrazi
iz vseh koncev sveta obrazi,
telesa oblečena vsa,
v angelska oblačila s perutmi.

Nekoč se ustavila je žena ob steni
in dolgo zrla v obraze angelov,
da svojega med mnogimi obrazi
bi zagledala obraz, da lahko bi rekla, glejte to sem jaz,
a ga ni bilo.
Zalile solze so njen obraz,
ker ni našla med angeli
svoj obraz.

Potem nekdo je pristopil k njej,
jo tolažil, ji govoril,
naj stopi pred ogledalo,
za trenutek naj zapre oči
naj si predstavlja,
da tudi ona je angel,
saj je poštena žena,
ki ne zna sovražiti
in v stiski rada pomaga ljudem.
Ogrnili so jo v angelski plašč s perutmi,
odprla je oči, se razveselila,
da tudi ona je angel postala.

*Nikoli ne bodo vsi angelski obrazi
upodobljeni,
saj ni tako velike stene,
da vsi angelski sveta obrazi
na njej bili bi upodobljeni,
a oče v nebesih ve zanje.*

LEPE IN GRDE BESEDE

*Lepe besede
so nekaj kar se ne more
z rokami prijeti,
a so človeku darilo,
da ga razveselijo, poživijo,
v srce jih spravimo,
v spominu nam ostanejo.*

*Grde besede
človeka prizadenejo,
ga žalostijo
človeka, ki nam jih je izgovoril,
se izogibamo,
ne radi se z njim srečujemo.*

ŠOFER

*Šofer pritisnil je na zavore,
da so zacvilile, zaječale.
preprečil je trčenje, nesrečo,
pa četudi on ni bil
povzročitelj nepravilnega
obnašanja kot voznik na cesti.
To je naredil podzavestno
hitrega videnja nesreče,
ki bi se skoraj zgodila.*

Ob trčenju dveh vozil
bi bila poškodovana oba avta,
razbite luči, steklo, pločevina
ali še hujše,
šoferja in potniki obeh vozil
bili bi ranjeni
ali kdo od njih mrtev.

Prav zaradi posledic
trčenja vozil na cesti
so šoferji previdni,
spoštujejo prometne predpise
in, če se le da,
se izogibajo nesrečam.

Tako bi se morali
preudarni, modri ljudje
izogibati preprirov in sovraštva,
tudi ta dejanja puščajo
težke posledice med ljudmi.

LETNI ČASI

Vedno, ko mislim na letne čase,
sem z mislimi doma.
Kajti tu se letni časi med seboj
ne razlikujejo kakor doma.

Bilo je pozno v jeseni,
v tistem času
so v naravi velike spremembe,
v tistem času si umrl mi oče.
Drevje v tistem času
je že izgubilo listje,
samo jelke, smreke, bori
ostanejo vedno zeleni.

*Pobrani so vsi darovi zemlje,
za zimsko preživetje.
V sebi človek začuti tesnobo,
velike spremembe.*

*Veselili smo se snežne odeje,
polepšala je vas in pokrajino,
vse se je umirilo,
tudi ljudje,
ko narava pod snegom počiva.*

*Spomladi narava zaživi
in človek z njo,
vse se ponovi iz leta v leto.
Kdaj vas spet začutim
letni časi doma?
Še kdaj ali nikoli več.*

ZIMSKA NOČ

*V mrzli zimski noči
so okna zaledenela,
da se zjutraj ni videlo
skozi šipe okna.*

*Z nohti po ledu
sem risala rože,
da so krasile sobe.*

*A še preden bi kdo videl
moje umetnine,
so se stopile.*

OTROCI

Četudi na obrazu mojem otroci,
videli so žalost, skrbi,
sledí bolezní,
a včasih razbohotil
se smeh je čez moj obraz.
In natrosila otrokom mojim,
sem toliko besed,
da upam, upam,
da nikoli
ne boste v slabo
mi zašli, otroci.

∞ LJUBEZENSKE ∞

POTRKAL BOM

*Potrkal bom na polkence,
odprla mi bo okence,
bom gori se povzpel,
k njej v sobico prišel.*

*Celo noč bova skupaj bedela,
poljubov tisoč si bova dala,
ljubezen v nama se bo vnela,
za vedno skupaj bova živela.*

*Pozno v noči
sem potrkal,
odprla mi je polkence,
ne maram zate,
mi je rekla,
saj tu pri meni nekdo leži.*

*Predolgo sem premišljal,
poguma nisem imel,
si družga je dobila,
mar ni ji nič za me.*

JAZ IN TI

*Jaz in ti
pa židana marela,
to je vse kar sva imela,
pa sva se uzela.*

Da zunaj nisva spala,
nama stara teta
dala je eno malo sobo.

Prišli so otroci,
bila sva jih vesela
in tudi stara teta.

In sedaj tudi midva
zidava novo hišo.

Samo da je zdrava pamet,
dobra volja, dobro zdravje
in če se dva imata rada,
se za nekaj časa
da živeti tudi pod marelo.

NA MOSTU

Po mnogih letih
na mostu obujava spomine.
Tu prvič sva se srečala,
tu zvestobo sva si obljubila,
še srečna skupaj živiva.

Zdaj oba imava
že sive lase,
kako hitro so leta minila,
kako hitro minil je čas,
čas najine mladosti.
A kot nekoč,
reka še teče pod most,
a vrbe se še sklanjajo nad vodo.
Le midva nisva več mlada,
kakor bila sva nekoč.

BARKA PLAVA

Najina barka plava
V njej sva sama.
Danes so valovi morja
Plitvi, nežni.

Tudi tvoji poljubi
so nežni,
kakor so nežni valovi morja.

V tvojem objemu
Sem ljubljena.
A barka še mirno plava,
Glej, še valovi morja
Kot midva
Se danes poljubljajo med sabo.

ŽARELE SO ZVEZDE

Noč bila je jasna,
kot, da prav za naju,
nočna popotnika,
bila je razsvetljena,
pozna ura noči.

Žarele so zvezde,
kakor, da nekdo prižgal v njih je ogenj.
Polni krog bila je luna,
tudi ona je žarela.

Tiste poletne noči
izžeti od ljubezni
bili sta najini telesi,
da ena od druge nista hoteli
najini roki se ločiti.

Takrat sva začutila,
da resnično
rada sva se imela,
da za vse čase
najinega življenja
rada skupaj bi živela.

Že dolgo skupaj sva
deliva življenja si lepote
in težave,
še z roko v roki srečna
se sprehajava.

In Bogu pravi
za ugodje
da svoj obdobje
da svoj obdobje
da svoj obdobje
da svoj obdobje

ČLOVEŠKE IASTNOSTI

GOVORIL SI

Govoril si in puka

in puka

in puka

in puka

in puka

in puka

in puka

in puka

ŽELI SI JE ČASTI

Želi si je časti

in puka

in puka

in puka

in puka

Zedaj je njegova čast puka

in puka

in puka

in puka

KORUŽNO IN ZLATO ZRNJE

Polno vrlo kuznega zrnja

in puka

in puka

in puka

in puka

in puka

☞ ČLOVEŠKE LASTNOSTI ☞

GOVORIL SI

*Govoril si in pisal,
da prerokovanja
se izpolnjujejo
in čutil si jo prihajat,
tako še rosno mlad.
Na krut način ti vzela je življenje smrt,
jezik ti zavezala,
iz rok vzela ti pero.*

ŽELEL SI JE ČASTI

*Želel si je časti,
ljudje so mu jo
izkazovali,
kakor mali psički
so izgledali ponižni.*

*Sedaj je njegova čast padla,
ponižni psički
sedaj kakor psi
lajajo na njega.*

KORUZNO IN ZLATO ZRNJE

*Polno vrečo-koruznega semena
stresla je na tla
in iskala v zrnju zlato zrno,
a ga ni bilo.
A nekega dne
se želje ji je izpolnila,*

vse koruzno zrnje
se spremenilo je v zlato.
Potlej pa jo je skrbelo,
kako narediti iz zlata
užitno hrano.

TRTE

Skopnel je sneg
in že jih obrezuje,
veže na kole in žico,
rahlja jim zemljo.
Vedno vesel z njimi se ukvarja,
vsa dela z nežnostjo in veseljem opravlja.

Spet so prve liste odgnale,
komaj vidno zacvetele,
glej, glej spet bo veliko grozdja,
spet bodo polni sodi vina,
si kmet zamišlja ustvarja sliko.

Niste me trte pozabile, zapustile,
za vso skrb in čas in trud,
ki vam ga posvečam.
in žuljave so njegove dlani
in znoj mu po obrazu polzi.
in jih boža,
kakor, da bi ga razumele trte,
kaj jim pravi.

In Boga prosi
za ugodno vreme,
da bo grozdje dozorelo,
da bodo pozno v jeseni
sodi polni žlahtnega vina.

Veliko je s trtami dela,
utrujen zvečer pravi ženi.
še v noči ga skrbi,
kako se grozdje debeli in zori.

Pozno v jeseni je trtam
listje pozlatilo in grozdje je zrelo,
obiralci polnijo košare z grozdom,
pomagajo tudi otroci in se sladkajo
s sladkimi jagodami grozdja.

Boljša je letina
od prejšnjega leta,
smeje mož pravi ženi.

Zmleli so grozdje,
v preši ga stiskajo,
klik, klek, klik, klek
že nekaj dni poje preša,
iz preše v posodo sok teče.

S sokom napolnili so sode do vrha,
sliši se šumenje sladkega soka,
spreminja se
v žlahtno tekočino,
v dobro pijačo, vino.

Na martinovo so vino poskusili,
na pij, smeje ženi mož pravi
in ji nudi do vrha poln kozarec novega vina.

Na zdravje, sta trčila kozarca,
do dna ga spila in vino hvalila.
Mož pravi, žena, sedaj je prišel najin čas,
celo zimo bova žlahtno vino pila,
se ljubila.

A spomladi trte
se bodo iz zimskega spanja zbudile,
takrat pa spet se z njimi bom ukvarjal,
saj razumeš žena,
da tudi trte so moje ljubice,
s prodajo vina se preživljamo.

PLEVE

Iz nečk polnih semena
odletele so vse pleve
veter odnesel jih je daleč proč,
a kdo ve zakaj
še pleve so pognale seme.

Morda zato, ker tisto seme
ni imelo možnosti postati
dovolj težko kot druga semena.
a, ko padlo je na rodovitno zemljo
je pognalo in v obilju rodilo.

Ljudje so na pleve pozabili,
s težavo doumeli,
da iz plev,
ki daleč proč so odletele
je pognalo seme, še bujno raste
na tuji zemlji.

☞ V NARAVI ☜

JABLANA

*Cvetoča jablana spomladi,
obložena s cvetovi.*

*V jeseni upognjene veje,
polne sladkih
jabolk.*

*Pozno v jeseni obrali s tebe
smo vsa jabolka.*

*In zdaj ti listje rumeni,
pred zimo ti vse odleti.
Štrlele tvoje bodo roke gole
v nebo,
s tisočerimi prsti.*

*Pozimi sneg in led te bo mrazil,
a ti si močna, vse preživiš,
a pomladi spet zacvetiš,
dišeče tvoje cvetje
ptice in čebele v tvojo krošnjo vabi
in moj pogled.*

*A v jeseni iz tebe
obrali bomo spet zrela, sladka jabolka.
Tudi jaz bila nekoč sem cvet
pomladi,
a že zdavnaj nisem več,
na jablani sem zrelo, pozabljeno jabolko,
ki kmalu padlo bo na tla
in bom postala gnili sad.*

OBIRANJE JABOLK

*Do tal so bile sklonjene jablan težke veje,
polne zrelih jabolk.*

*Prišli smo obirat jabolka,
četudi nam jablane niso nič rekle,
so nas gotovo vesele,
da se bodo rešile
te teže jabolk,
so kakor žena pred porodom.*

*Vzpenjam se gor po škalarju,
trgamo jabolka rdeča in bela,
dišeča in zrela, kakor moja lica.
Dajem jih v košaro,
obešeno med veje,
dol z dreves po škalarju
nosim polno košaro jabolk, na voz jih previdno, nežno stresem,
da bi se ne ranila.*

*Spet gor na škalar,
med veje,
kjer me sonce slepi,
listje mi lica boža.
Previdno se stežem za jabolki,
pazim, da ne padem,
veje so mi opraskale kožo,
da se na rokah pokazala je kri.*

*Dolg je dan
od jutra do večera
trgat jabolka,
tudi drugi obiralci pridno obirajo jabolka.*

*Poln je jabolk voz,
veliko bilo je telovadbe med vejevjem,
utrujena sem,*

črn kos poje, sonce zahaja.
Jutri isto delo nas čaka,
še veliko je jablan,
katere čakajo trgatve,
da se bodo po trgatvi spet sprostile,
kakor žene po porodu.

MORJE

Danes morje zaliv ljubkuje
z nežnimi valovi,
a jutri bo v zaliv bučalo,
ga pustošilo,
mu zemljo jemalo,
ker morje ne pozna usmiljenja.

Pod morsko gladino
živi čudoviti morski svet.
Ribe in druge živali,
ki so v mavričnih barvah,
a vse so oprezne,
še dva zaljubljena morska konjička
se ne počutita varno.

V čudovit, mirni podmorski svet
med korale priplava morski pes
in vse trepetja in se skriva.

Tudi v našem svetu
poznamo krvoločne ptice in živali
orle, sokole, volkove, tigre, leve,
da miroljubne živali in ptice ne živijo brez skrbi.
Pa tudi med nami ljudje
imajo take lastnosti,
da smo oprezni,
da nismo brez skrbi,
da nismo popolnoma srečni.

PLEVEL

Na njivi povrtnine
z rumenimi cvetovi,
lepo zacvetel je plevel.
Polepšal je enolično,
zeleno barvo povrtnin.

Prišel vrtnar
rahljat je zemljo
in zalivat povrtnine,
zagledal je plevel,
ki moč rasti jemal je povrtninam.

Kje skrili si se plevel,
solato sem sejal
ne plevel, se je jezil vrtnar.
In že ga ruje iz povrtnin,
cvetoči plevel.

Vrtnar nikoli ne seje
plevel med povrtnine,
vedno iz gredic ga ruje,
a ne more ga zatreti.
A nekdo še mene glede,
kakor vrtnar plevel.

OD KJE SI

Od kje prišle so te nevidne sile,
sile strašnih vetrov,
po nebu švigajo strele,
čuje se grmenje, horikan neusmiljeno žene
valove morja.

Valovi se med seboj udarjajo,
spajajo, penijo v tisoče kapljic
slane vode.

Slišat je bučanje jeznih valov,
kateri se od skal odbijajo.

Uboga mala barka
in ti, ki si v njej.

Gorje ti zdaj, gorje.
še mene trese strah in groza
vse to gledat iz daljave.

Zaustavite moči
horikanov in poplav,
ki naselja in mesta puščajo
in rujejo s koreninami drevesa.

A ni človeške moči,
s katero bi lahko zaustavili, ukrotili
te sile horikanov.

Še ne vemo vsega
o tem planetu
in če bi se zgodilo,
da sonce ne bi jutri
prišlo nad nas zemljane,
zadela nas vse ljudi
ista bi usoda, smrt.

Spoštljivo ravnajmo z naravo,
nikogar ne sovražimo
in ko bomo v sebi
začutili samo ljubezen,
vsi narodi do bližnjega človeka,
kakor do lastnega brata,
ne bo več vojn,
takrat prišlo bo znamenje na nebu,
da vsi zemljani ga bomo videli
in radoval nad nami se bo Bog.

LISTJE

Pod hrasti so grabljice,
z grabljami grabijo suho listje.
Šum suhega listja
je pesem grabljicam
v lesene koše ga nalagajo.

Še zadnji listi
so padli s hrastov
tudi njih so dale v koš grabljice.
Vse koše z listjem
na voz so naložile,
domov jih pelje konj.

Pred hlevom je ustavil voz,
koše z listjem odnašajo v hlev,
da dajali ga bodo pod živino,
a nekaj listja
je tisti trenutek z vetrom odletelo,
še naokoli letijo,
a tudi oni nekeje bodo strohnili.

SREBRNA POT

Iz gredice rož
srebrna vodi pot,
ki za sabo si jo pustil
polž.
Sledila sem srebrni poti,
našla sem te v solati,
tam imel si pojedino.
Upam, da kmalu odpotuješ
na sosedov vrt.

SLAVČKI

*V deželo pomlad prihaja,
ptic petje jo naznanja.
Vsaka vrsta ptic po svoje poje,
meni všeč je njih vseh petje.*

*Oglasila se je pesem slavčka,
k sebi vabil je mlado slavčko,
a na drugi strani potoka,
še en slavček se je oglasil.*

*Poslušala je slavčka dolgo,
ker sta dva ji pevca pela.
Potlej pa je odpela,
poletela na drugo stran potoka.*

*Slavček s te strani potoka,
poletel čez potok,
da vidi,
kdo od njega lepše poje,
kdo mu ljubo je prevzel.*

*Potlej pa sta se stepla slavčka,
slavčka je v pretep posegla,
ljubemu pomagala
pevca odpoditi.*

*Razočaran slavček
zdaj tožno pesem poje,
a slavčka ne zmeni se za to.
Ona dobila je ženina
skupaj zdaj prepevata.*

*Kako naj mi vemo,
kdaj ptičke so vesele
in kdaj so žalostne,
vedno smo veseli,
ko nam zapojejo.*

SE BO MORJE POSUŠILO

*Morje, morja sveta,
da se bodo posušila,
saj ni mogoče.*

*Ko se reke ne bodo
več stekale v morje,
kakor kri v srce,
ko kri ne prodre
več do srca,
človek umre.
In ko reke ne bodo
več prodrle, pritekale v morje,
ker jih bodo zajezili,
preusmerili v jezera,
se bodo morja sveta posušila.*

LISTJE

*Listje ne tekmuje
katero bo prej odletelo z dreves.
Vse bo odletelo, padlo.
pred zimo na tla,
da gole bodo veje štrlele v nebo.*

NA ZEMLJI

Na zemlji rujavi,
rodovitni črni,
na zemlji rudeči in peščeni
se dogajajo čudeži.
Od kje moč trti,
da rodi belo in črno grozdje,
da zlato seme žita
iz zemlje moč srka,
iz zemlje sklije,
zrelo zlato klasje nam belo moko daje.
Kako to, da paradizniki so živo rudeči
in pesa temno rdeča,
da so rože v gredicah in na rebricah
med travami različnih barv.
O, zemlja naša mati
ti si polna čudežev.

DVOJČKA

Dve drevesi iste vrste evkalipta,
iste višine, iste debeline,
eden ob drugemu zrasla sta dvojčka.
Veje med njima niso rasle,
samo iz strani so jima pognale,
kot, da bila bi eno samo drevo.
Med njiju sem stopila,
oba z rokami objela, dvojčka,
obljubila sem jima,
da me hči bo slikala med njima.

Včeraj spet sem tam mimo hodila,
joj sem se čudila,
ker en dvojček je izginil.
Pa zakaj so dvojčka od dvojčka odstranili,

ga posekali, mi velikana.
Saj živela sta v miru in sožitju
in se še vidi,
ker edinec samo na eni strani ima zdaj veje,
a za vedno ostali bodo sledovi,
da to drevo imelo je dvojčka.

Tudi tam kjer je ljubezen, sožitje in dobro počutje,
nepričakovano vmes nekdo poseže
in razdre ljubezen in sožitje.

KRAVE

Sosedove krave
so obule si copate,
ker sedaj nikoli
ne gredo iz štale.
Če bi se zgodilo,
da bi ven jih gnali na sprehod,
bi se strašno jim bleščalo,
morali jim bodo kupit
sončna očala in klobuk.
Če pa bo to mrzli dan,
ko bodo šle na sprehod,
da jim ne bo mraz,
treba jim bo dati
kape ali rute na glavo,
šal okrog vratu in plašč.

Uboge krave, postale so moderne,
sedaj nikoli ne gredo na pašo,
ne vedo kaj je rosa
in kako se trava pase.
Tudi jedo ne primerne stvari
za kravjo hrano.
So predebele, nezdrave,

*polne holesterola.
Ne čudim se,
da so krave ponorele
in tudi ljudje.*

KORUZA

*Jesenski dnevi so se krajšali,
večeri so se daljšali,
sredi kuhinje bil je kupec koruze,
člani naše družine
in tudi sosedi
prišli zvečer so pomagat
nam koruzo slačit.*

*List za listom smo slačili,
prikazala so se zlata zrna,
v vrste zložena.
Oče in starejši brat
sta koruzo v kite spletala.
Pred lopo smo kite obesili,
burja je koruzo sušila,
suho koruzo smo ružili,
v mlin seme peljali.*

*Moč vode pognala
je mlinsko kolo,
da se je vrtelo,
pesem z vodo zapelo.
V mlinu so mlinski kamni
po svoje peli, se vrteli,
zlata zrna so drobili,
zlata se moka je sipala
izpod mlinskega kamna.
Mati je skuhala polento,
vsi smo se je veselili.*

GALEBI

*Na nevidne vetra peruti
so galebi se usedli
in z vetrom
daleč na morje so odleteli.*

*Dolgo tam so se mudili,
da za njih me je skrbelo,
potlej pa nazaj so leteli,
z vetrom, morjem peli,
spet na peščeno obalo so se vrnili.*

*Sem ter tja ponosno so hodili,
se pogovarjali med sabo,
kaj vse na morja valovih
so doživeli.*

*Zanimiv klepet
tudi jaz sem poslušala.
A galebi niso se zame zmenili,
saj jih nisem razumela,
o čem so skrivnostno med seboj klepetali.*

*Še nekdo opazoval je
prizor vračajočih se galebov,
na platno jih je upodabljal,
slikar s čopičem in z barvami na paleti.*

PESEM DEŽJA

*Prijetna pesem me je prebudila,
debele kaplje dežja,
trkajo na šipo okna.*

*Prišel je dolgo pričakovani gost
v naše kraje dež,*

*rjava na vrtu trava
je ozelenela.*

*Suha pokrajina, v zraku prah,
je umita, sveža in čista,
suša je mimo,
dežja se veselimo.*

BURJA

*Zvečer smo že vrata zaklenili,
ko nas nepovabljen gost,
burja je obiskala.*

*Med pragom in vrati
je našla prostora,
da nam snega je nasula,
mrzlo sapo v kuhinjo prinesla
in še sama se je v kuhinjo privlekla, mrzla burja.*

*Mati je dala stare krpe pod vrata,
da iz kuhinje ni mogla oditi
in se je z nami pri špargetu grela burje.*

*Zjutraj so sosedi godrnjali,
govorili, da zaradi burje
so slabo spali.
Celo noč, da je burja
pela, godrnjala,
včasih kakor psi lajala
in po strehah, da je ropotala.*

*A pri nas burja ni nagajala,
vsi smo dobro spali,
ko pa zjutraj vrata smo odprli,
nevidna burja se od nas je poslovila.*

☞ PESMI ZA OTROKE ☞

KRT

Slepi krt
pod zemljo rije,
pa tudi on se izda,
kje pod zemljo on potuje.

Nekoč se je zgodilo,
da kmet v krtini
našel je zlatnike,
se jih veselil.

A kaj bi krtu zlatniki,
oni mu niso potrebni za nakup zemlje,
ne za preživetje,
ne za razvedrilo.

MAČJA ZVIJAČA

Za letečo ptico,
mačka v zrak je planila,
nerodno padla je na tla.

Drugih zvijač
se mačka bo naučila,
da ulovila bo ptice,
ker one vedno ne letijo.

Potlej na drevo je splezala,
a ni znala priti dol,
prosila je mjav, mjav,
pomagajte mi.

*Na drevo smo lestev dali,
rešili hude je nezgode.*

*Po travi zdaj
se mačka plazi,
prav počasi se premika,
da bi poljska miš jo ne opazila.*

*Ona brezskrbno
travno seme smuka,
a mačka plane.*

*Gorje sedaj je miši,
huda to je za miš nesreča
in mačja sreča.*

DVE SINIČKI

*V stari slivi
dve ptički sinički,
sta domek si zgradili.
Ko so jima iz gnezda
zleteli mladiči,
sta mati in oče
imela veliko dela,
učiti male otroke,
kako se dobi hrana
in kako se je treba pred nevarnostjo skriti,
a jaz sem vas občudovala.*

ZIMSKI DAN

*Celo noč je padal sneg
in tulila je burja.
Danes je pokrajina v zimskem soncu
lesketajoča bela
in utihnila je burja.*

*Toplo oblečeni otroci
rudečih nosov in lic,
hitijo v hrib,
za sabo vlečejo sanke
in že se vozijo navzdol,
veselih obrazov skozi vas.*

OVČICE

*Do trate nebo se z meglo je spojilo,
ovčice na oblake so skočile
in se odpeljale daleč proč.
Vsak dan jih vidimo,
na modrini neba so beli oblaki,
ki potujejo po nebu.*

POLŽ

*Polž, polž
povsod s sabo voziš
svoj dom,
svojo karavano.*

*Še sam ne veš
kako si srečen,
ko tvoj dom
bil ti je ob rojstvu dan,
vedno s tabo on potuje.*

MUHA

Nisem te vabila,
sama si prišla.
Sedaj sem ter tja
preplašena brenčiš, se v šipo zaletavaš.
Rada bi te prijela,
ven te nesla,
pa še z večjo hitrostjo
po šipi hitiš.
Izmučena si padla
na okensko polico,
odnesla sem te ven
in odletela si muha.

SLON IN PTIČKA

Samotni slon v Afriki
se sprehajal je po savani,
ko zaslišal je mili glas
drobne male ptičke.

Ona ga je prosila:
O gospodar slon, nikaner ne hodi tu,
tu moj je mali dom,
moja tu živi družina,
ko bi vi tam stopili
z vašimi nogami,
gorje bilo bi mojim malim.

Prav potihoma je slon
skozi rillec ptički zašepetal: oprosti in hvala,
da si me opozorila
nesreča skoraj se bi zgodila.

Nič se ne boj mala ptička,
pridi bližje,
tudi jaz potrebujem tvojo pomoč.

A kaj bi jaz vam pomagala,
ko pa ste tako velik,
a jaz tako sem majhna.

Ptička star sem postal
in moj rilec ni tako prožen
kot takrat, ko bil sem še mlad.
A moj mali repek
za veliko žival
kakor sem jaz
mi prav smešno zgleda.

Daj poglej ptička
v moja velika ušesa,
kaj se tam skriva,
da me tako žgečka, da bi kar poskočil.

Hitro ptička šla je v uho,
tam je našla zajedalce,
ki nagajali so slonu.
jih pojedla in slonu rekla:
stric slon, prav okusna so hrana.

Potlej se usedla slonu je na glavo,
še tam je dobro pregledala
in sproti pojedla,
ker na njegovi našla je koži.

O, pa tam nad repom, ptička,
tam me tudi nekaj ščipa,
da bi kar poskočil, je tožil slon.

*Pa še tam nad repom
je ujela ptička zajedalce,
ki so vrtali v slona kožo.*

*Oh, hvaležen sem ti drobna ptička,
rešila si me hudih nadlog,
je govoril slon, prijazno z rilcem mahal
kaj naj jaz naredim zdaj za tebe
ptička, je govoril ptički slon.*

*Dolgo je mislila ptička
in rekla je stricu slonu,
tu pri mojem domu vas velikokrat vidim
trgat visoko travo in se kopat v jezeru.
včasih kot trobenta zatrobite,
da spodili mi boste vse neprijatelje moje.*

*To ti naredim rade volje
in že je zatrobil slon.
O, ti ptička, ti pa pridi
k meni na obisk
in še male tvoje pripelji,
kadar tu naokrog bom hodil,
je govoril ptički slon.*

VRANE IN LASTOVKE

*Strašna tožba vran
sliši se pod gradom,
kva, kva, kva,
huda zima se bliža,
vse pobelil bo sneg,
kje našle bodo hrano,
kje topli kotichek pred mrazom.*

Vrane tožijo iz dneva v dan,
kva, kva, kva,
strašna to je ptičja tožba.
So velike črne vrane ptice,
a poguma, kakor lastovke
pa nimajo.

Nič ne pritožujejo nad zimo se lastovke,
hitro se odločijo,
v tuje, tople kraje odletijo,
spomladi spet domov se vračajo.

So pogumne, so odločne lastovke,
vrane pa le tožijo.

SLON IN ŽIRAFa

Srečala sta se,
slon in žirafa,
čudil se je slon,
kakšna to je žival žirafa.

A žirafa tudi se je čudila,
joj, kako ti smešno izgledaš, slon,
takšne še nikoli nisem videla živali,
pravila je žirafa slonu.

A ti žirafa, ogledujem
kakšne imaš ti noge,
ko bi jaz imel takšne noge,
kakor ti žirafa,
kar predstavljaš si to sliko,
jaz verjamem,
da bi se pod mojim
težkim telesom zlomile.

Tudi vrat imaš tako dolg,
da se čudim,
kako se hraniš,
kako se sklanjaš,
kadar piješ vodo,
je govoril slon žirafi.

Potem šla sta skupaj do jezera
in pila vodo,
žirafa nerodno razkoračila
je prve noge,
z dolgim vratom k vodi
se je sklonila
in ko je vodo pila, skoraj da je v vodo padla.

Nerodni slon zabrel je v vodo,
z dolgim rilecem srkal vodo
in zaplaval pod vodo.
Se čudila je žirafa
in želela, da bi tudi ona
rilec kakor slon imela.

Pa pojdiva v hosto slon,
da vidiš kako visoko
med drevesa se jaz stegnem,
je govorila žirafa slonu.

Više kakor slon
se stegnila je med veje žirafa,
a slona rilec tudi daleč
med veje se je stegnil
in še veje je odlomil,
da se spet čudila je žirafa.

A jaz sem najlepša
v Afriki živeča žival,
lepe so tudi zebre in gazele,
a ti slon,
si najmočnejši in najpametnejši,
je govorila slonu žirafa.

Poglej slon,
kako sem elegantna,
kako lepe vzorce ima
moja dlaka,
imam najdaljše noge in vrat,
jaz kraljica sem, kraljica afriških živali.

A slon je z glavo prikimal,
da, da vse je tako,
kakor si povedala žirafa,
imaš pa tudi najdaljši jezik,
od vseh nas afriških živali,
je govoril slon žirafi.

Po tem sta se poslovila,
vsak na svojo stran sta krenila,
slon je zatrobil,
a žirafa je poskočila.

☞ PO MNOGIH LETIH SPET DOMA ☜

SPRAŠUJETE ME

*Sprašujete me,
če se še kdaj
bom vrnila domov
a odgovora ne vem.*

*A od sedaj bom vedela
katere poti moje vasi
se niso zarasle v steze
in kje vse ni več stez
pa so nekoč bile.*

*Sedaj vidim
kaj je in kaj ni ostalo
tako kakor je bilo,
ko sem še jaz bila tu doma.*

*Jaz se še spomnem,
kako so ljudje nekoč
cenili vsak svoj kos zemlje
a danes
ni več spoštovanja do te zemlje,
še hiše na vasi
mnoge so se podrle.*

*Kakor, da zemlja ni človeku potrebna
za preživetje,
kakor, da ljudje ne živijo
od hrane,
ki na zemlji zraste.*

Žalostne so njive,
na njih
že dolgo se niso obračale brazde.
Pozabili so kako se seje in sadi
samo sledi njiv so še vidni.

Ti mladi ljudje se obnašajo,
kakor, da niso potomci
ljudi,
ki jim ta zemlja
je bila vse, vse
za kar so živeli in vse kar so imeli.

Ta pesem je bila napisana v Avstraliji, preden sem šla, po mnogih letih, spet domov. Tu so občutki, ko sem na video kaseti videla mojo vas, kako se hiše podirajo.

PRAG

Na prag zapuščene hiše sem stopila
rada bi po mnogih letih
odprla vrata in vstopila
vas obiskala,
ljudi, ki tu nekoč ste živeli.

Že nekaj časa tu stojim
obujam spomine na prebivalce
te hiše,
ki tu pred mnogimi leti so živeli.
a vse je tiho, nikogar ni.
Le veter se igra
s starimi pajčevinami na oknih.
a meni po licih tečejo
solze,
o kako se je vse spremenilo.
o kako hitro čas mine.

PO MNOGIH LETIH

Po mnogih letih doma
v poletnem času občudujem
lepote trav in rož.
Ker kmalu minil bo čas
in spet bom šla od tu proč
in vem ne,
če videla vas bom še kdaj.

V plesu vetra rož in trav,
plešem med vami,
vse občudujem,
da sem pijana od občutkov,
po mnogih letih spet doma.

Ko pa bo spet poletni čas
in spet boste cvetele
trave, rože,
ve me boste vabile,
mi srce mučile,
ker takrat bom spet
v tujini daleč proč od tu.

Če pa zgodi se, da ne bo med vas
zrele trave, lepe rože koscev,
da vas pokosijo,
zarasel se med vas in njive
bo bor in hrast
prav do hiš vasi
in boste vse trave, rože
v senci pod bori hrasti
želne toplih sončnih žarkov
vse pomrle.

Lepota ta izginila bo
iz brkinskih gričev,
a jaz bom
za lepoto trav in rož
v tujini žalovala in jokala.

SEDIM V CERKVI

Sedaj po mnogih letih
sem spet doma.
Sedim v cerkvi
pri materi Mariji oltarju,
v isti klopi,
na istem mestu,
kjer ti nekoč si sedela, mati.

Tu si tožila, molila,
z molitvijo oblačila
razočaranja tvojim mladih let
in breme vsakdanjega,
težkega življenja.

Mater božjo si prosila
za boljšo bodočnost
nas, tvojih otrok,
a grehov, grehov vem,
da nisi jih imela mati,
a imela pridne si roke.

A tvoj obraz, mati,
bil zame
je bled iz marmorja obraz,
na njem le malokdaj
se zarisal je smehljaj.
Četudi nisi govorila, kaj srce je čutilo,
a na obrazu tvojem bilo je videti
skrbi in težkega življenja sled.

Sedaj po mnogih letih
sedim v cerkvi
v isti klopi,
na istem mestu,
kjer ti nekoč si sedela, mati.

*In jočem, kot otrok se jočem,
za tvoje, moje bolečine
in za vse spomine.*

*Upam, da me vidiš mati,
tvojega otroka.
Četudi nisi več med nami,
a tvoj obraz mati,
iz marmorja sklesan obraz,
za vedno mi v spominu
bo ostal.*

BRAT

*Trenutek ta se ti opravičujem,
za storjeno ti gorje.
Zaduši jezo v sebi,
kakor sem jo tudi jaz,
da še ostala bova prijatelja,
saj po značaju
zelo se razlikujeva.*

*Ne daj, da iz te iskre jeze
bi ogenj se zažgal med nama.
Pogoltnil bi vso ljubezen, spoštovanje,
ki že od nekdaj
bila je med nama.*

*Ko dala bi temu komaj tlečemu nesporazumu
duška jeze,
bi se razbohotil med nama, naju požrl,
ostala bi le pogorišče
in ne ljubezen, spoštovanje,
ki v nas otroke
sta jo starša zasejala.*

LEPE BESEDE

Spomin na Drago Strle

Po mnogih letih doma,
ob snidenju
v objemu si mi jih rekla,
na uho si mi jih zašepetala,
tiste lepe besede....

Bile so resnične,
rojene v tvojem srcu,
v tvoji duši.

O, da mi jih nisi rekla,
o, da nisi mi jih zašepetala,
bile so prenežne,
nisem navajena,
takih lepih, nežnih besed.

In sedaj, ko sem
daleč od tebe
in ne vem,
če se videli bova še kdaj,
si v spomin priključem
tisti trenutek
najinega srečanja,
po mnogih letih spet doma
in se jočem za tiste
lepe, nežne besede,
katere si mi v objemu zašepetala, Draga.

DOMA

Po mnogih letih doma,
stopila sem v domačo hišo.
Za trenutek videla sem nas otroke,

*z materjo in očetom,
kakor bili nekoč smo družina,
a to bil je le privid.*

*Lepo je biti otrok,
ko dom ima toplino,
da vedno radi se vračamo
z mislimi nazaj v tisti čas.*

*Sedaj v domači hiši
živi bratova družina.
Oni kujejo sedanjost,
načrtujejo prihodnost
in obujajo čas spominov.
Kako hitro čas niti.*

*V noči vznemirjeno srce
premleva spomine
in doživetja tega dne,
po mnogih letih enkrat spet doma.*

*Cerkvena ura je odbila
zadnjo uro tega dne
in prvo novega.
Že nov dan naznanja,
a spanca še ni.*

*Zjutraj me zbudila
domačih ptic je petje
in oglasil se je domači zvon.
Po mnogih letih si tudi meni
spet zapel.
Kipeči do neba občutki,
v zahvalo Bogu,
da po mnogih letih
enkrat spet biti mi je doma.
Prehitro čas minil je*

*in spet sem daleč, daleč
proč od tebe, rodna vas.*

*Vendar se upanju
ne odrečem
in upam, upam,
da kdaj spet te videla bom,
domača vas,
da še pel mi boš, domači zvon.*

NOVAKOVA HIŠA IN MLIN

*Skrbnih ljudi pridne roke
obnovile so hišo in mlin.
V tisti košček sveta
ljudje radi prihajajo
obujat spomine na pretekli čas.*

*V hiši še je stoletno ognjišče
še čuti se davno pretekli čas,
sliši se pesem harmonike
in tudi veselih ljudi.*

*Na jezeru voda srebrni
in šumi, šumi.
Pod jezom moč vode
mlinsko kolo vrti, vrti,
v mlinu mlinski kamen
zrnje drobi v moko ga melje.*

*Ko vse na okoli je tiho
in tudi veter movči
a voda na jezu še vedno šumi,
mimo jata ptic leti,
pesnik piše pesem o pticah in mlinu
a slikar vse to slika na platno.*

☉ KRATKE PESMI ☉

*Pa četudi to moje pisanje morda ni nič vredno,
mi vzame veliko časa.*

☉☉

*Peruti so mi prirezali,
da ne morem več vzleteti.*

☉☉

*Kadar udariš oreh po glavi,
da se glava sesuje, razleti,
kaj je oreh kriv,
če ni nič možganov v glavi.*

☉☉

*S skrbmi si življenje grenim
in nič ne spremenim, kar se ima zgoditi, se bo zgodilo.
Izruj iz mene to lastnost,
skrbi,
da lepše bi živila, te prosim Vsemogočni.*

☉☉

*Kadar bom stara,
bom sneženi mož postala,
počasi se bom topila, stopila
in v nič se spremenila.*

☉☉

*V cerkvi ponižno klečiš in moliš,
ko pa prideš iz cerkve,
si pa spet isti vrag,
kakor prejšnje dneve.*

✽

*Iz vseh strani zagrizli so se tujci
v slovensko zemljo in jo zasvojili.
Zatrli so slovensko govorico,
a slovensko srce nikoli.*

✽

*Za njih sem že umrla,
že davno so me pokopali,
a jaz še brcam.*

✽

*Dobro, ostro ste si jezike nabrusili,
z njimi me pikate, da me boli.*

✽

*Iz portreta,
kakor, da bila bi živa,
me žena gleda.
Kako si ustvaril nesmrtno bitje,
slikar, umetnik,
že pred več stoletji samouk.*

✽

Morda je vaša usoda
biti hudoben
ali je mogoče tudi možnost,
da postanete nekaj boljšega,
kdaj pogledate sami v sebe
ali si ne upate,
ste najrajši to kar ste.

Indija, rodovitna zemlja
in rodovitne žene,
tvoja rodovitna polja
se ne širijo,
četudi si rodovitna, Indije zemlja,
si postala premajhna, da bi nasitila vsa usta.

Cerkvena ura
se je oglasila,
štela sem udarce,
dvanajstkrat je odbila,
zadnjo uro tega dne in že prvo
novega, a spanca še ni.

Zemlja nas je hranila,
da smo zrastle, dozoreli
za večno življenje.
Bog samo dušo
od človeka vzame,
telo zemlji ostane.

*Že dolgo je od tega,
ko ste mi shodili,
prve besede izgovorili,
prvič šolski prag prestopili,
visoke šole ste obiskovali,
a sedaj otroci moji
še dom boste zapustili.*

*Narava je poskrbela,
da veliko je jabolk,
da so letos lepa in debela.
Na raglici obešena vreča
potuje med najvišje jablan veje,
v njo padajo zrela jabolka.
Veliko je z jabolki dela,
zato previdno ga primi z rokami
preden ga ugrizneš in poješ.*

*Če bil kot otrok
si lačen kruha,
to si že pozabil.
Če pa te mati
ni imela rada,
nesrečnega se boš počutil,
dokler ti dano bo živeti.*

*Snežinke plešejo
sneženi ples,
toliko jih je,
da luč nima prave
svetlobe.*

*Da popotnik
s težavo vidi,
kam vodi pot.*

✽

*Na trati med travo in cvetjem
lovita se dva metujla
in dva otroka.*

✽

*Koklja je hiša, je dom,
je piščancev zavetišče,
kamor pritečejo pred nevarnostjo.
Koklja je hiša z malimi okenci,
od tam piščanci kukajo ven.*

✽

*Hrano eni v smeti mečejo,
drugi stradajo.
Kaj si o nas misli
Vsemogočni Bog.*

✽

*Življenje od življenja
se poslavlja
od tega sveta,
a eno prihaja na ta svet.*

✽

*Ene in iste jedi,
so se ljudje prenajeli,
da je ne morejo več jesti
želijo si spremembe.*

✽

Z besedami
nehaj me nehaj zbadati,
kjer me boli.

✽

Nismo hoteli,
a smo prispeli
v čas jesenskih dni.

✽

Če imaš veliko slabih stvari
za povedat o ljudeh,
ki jih poznaš,
najslabši od vseh si ti.

✽

Tvoja zlata ura
z diamanti okrašena,
kaže isti čas,
kakor moja ura.

✽

Zajahaj konja
in zdirjaj v svet,
sreči naproti,
moj otrok.

✽

Jaz ptice hranim,
v moj vrt jih vabim,
a sosed jih proč podi.
Kdo od naju dela prav,
ali grešiva oba.

Šivanka in cveren šivata,
sama šivanka ničesar ne sešije.

V hiši je tako delo,
da vsak dan se ga opravlja
in nikoli ni dovršeno
in ni kaj pokazati,
da je kaj narejeno.
Ko pa te ni en dan doma,
po hiši vse je narobe, vse razmetano.

Tudi iz male ptice kljuna
lepa pesem se zasliši,
da velike ptice se čudijo,
od kje jim dana je taka moč,
od kje jim dan je ta dar.

Vsakemu-bitju te zemlje
dane so sposobnosti,
enim večje, drugim manjše,
vsak od svojih živi in se preživlja.

Tako lepa dekleta
so bila,
lepa in bogata,
a nobena od njih
ni lepa ostala.
To niso one,
sem si dejala,
ko po mnogih letih
sem srečala jih spet.
Pa so bila,
saj imamo iste spomine,
na davno že pretekli čas.

Ničesar mi ne manjka,
imam vse kar potrebujem,
stvari, ki jih nimam ne pogrešam,
ker za preživetje
niso mi potrebne.

Obraz je izraz
duše in srca.
Če imaš ljudi rad,
tudi to kaže obraz.
prijazen obraz
ljudi vabi,
odbija pa jih obraz,
na katerem je vklesana hudobija.

Koliko bolečin
boste še srcu zadali,
bolno že boluje,
kmalu, kmalu bo prenehalo
v meni biti.

Sem roža,
ki v gredici
ni bila negovana.
Zrastla sem med travo
nihče me ni negoval, nihče lepoto mojo
občudoval.

Govorijo, kje so bili
in kam bodo šli.
A jaz pripovedujem, kje vse nisem bila
in kam ne bom šla.

Upa, obupa
in spet upa,
da jutri
bo boljše
od današnjega dne.
Oh, samo, da ne obupa.

Pesmi lepe sem ti pela,
a ti maral nisi zanje.
Sedaj bi rad jih slišal,
a sedaj pa meni ni za petje več.

Pričakuješ veliko več,
kakor to, kar ti ona daje,
a sprijazni se s tem,
da to je vse kar zmore.
A če resnično imaš jo rad,
vse bosta skupaj premostila,
skupaj srečna še bila.

Ob zahodu
je sonce stegnilo
žarke v mojo sobo,
da bila je zlata za nekaj časa,
potem pa so žarki
s soncem izginili za goro.

Sem v suši njiva
ne bom več rodila.
A želim, da bila bi še rodovitna,
da bi rodila,
sadež tvojega semena, otroka.

Rada bi
 premikala gore,
 a še sama sebe
 premikam s težavo.
 Hotela sem vzleteti,
 pa sem padla,
 da sem se s težavo
 spet na noge pobrala.
 Rada bi kakor zemlja okrog se vrtela,
 pa le potujem v letne čase,
 k mojem koncu.

Ograje, ograje
 so med sosedi,
 vedno višje,
 tako visoke so postale,
 da se več ne vidimo.

Gledal jo je,
 kakor, da je cvetoča trata,
 kakor, da je pred njim
 praznična pojedina,
 a ona s pogledom mu je dala vedeti,
 da je ne zanima.

Igrali okrog gradu
smo se otroci.
Cvetoč srebot
v venec spleten,
na glavo sem si dala,
bila brez ženina sem nevesta.
Sedaj pa prave neveste in ženini,
se hodijo ženit v grad na Prem.

Skrivnostno veter
tu ob gradu
vedno šepeta.
Morda šepeče o davno
minulih časih,
morda šepečejo
duše tlačanov,
o svojem trpljenju.

Pojemajo mi moči
in tudi domotožje bledi,
kakor da ni novih poti.

Suha pokrajina,
v zraku prah,
je umita, sveža in čista,
suša je mimo,
dežja se veselimo.

*Od napornega učenja
iz otroških obrazov
se je zbrisal smeh.*

*Veselje, žalost,
bogastvo, siromaštvo,
vse kar se ti lepega
ali slabega lahko zgodi,
pripelje te na konec življenja
in več te ni.
Samo spomin na te
še nekaj časa živi.*

*Smreke se ne preoblačijo
vedno zelena je njih obleka,
kakor tudi borov in jelk.
A macesni bili so oblečeni,
v zeleni obleki,
sedaj so v zlati,
kmalu bodo goli.
Potem pa se vse ponovi,
spet bodo zeleni,
zlati in goli.*

*Ko v moji hiši
šipe na oknih
ne bodo več čiste, prozorne,
ko zavese bodo
pajčevinaste postale,
ko na vrtu v gredicah
ne bo več rož,*

se s travo bodo zarastle,
takrat bom stara, onemogla,
smrt čakala.

V noči so gore
si nadele bele kape,
pod gorami macesni
ob sončnem zahodu
so pozlateli,
a kmalu postali so goli,
brez zlata, pokazali so rebra,
potem še vas je pobelil sneg.

Vzklili, zacveteli
spet ste zvončki beli,
beli kakor nevestina obleka,
Beli, beli kakor sneg.
Veseli se srce moje,
ker spet vidim vas,
zvončki beli,
beli kakor sneg.

V hrib zarezane njive
kakor stopnice.
Ljudje se sklanjajo nad njimi
sadijo, sejejo jih obdelujejo,
da na njih bo zrastel kruh.

*Samo še nekaj nitk nas veže skupaj,
ne skušaj še teh razdreti.*

*Videla sem te na ekranu,
visoko, vitko bosih nog.
Z vrčem vode na glavi,
lepotico Afriško.*

*Moje njive skrbno so obdelane,
kakor mojih sosedov,
njih njive hvalijo
a o mojih nič ne rečejo,
kakor, da jih ne vidijo.*

*Scefrano, strgano v meni je srce.
Koščki srca potujejo mi v rodni kraj,
ti me vedno k sebi kličeš rodni kraj
in mučiš mi srce.*

*Bottlebrush v cvetju ves rdeč,
odpadlo cvetje je pobarvalo travo,
kot, da bila bi sled strjene krvi.
V krošnji ptice zelenordeče,
še le ko slišim jih vreščati,
jih opazim med vejami.*

*Od zemlje sem imela umazane roke,
umila sem jih.
Sedaj so čiste,
kakor v meni duša in srce.*

*Tinček in Jakec
in jaz z vama,
nista pogrešala
ne tate in ne mame.*

*Zapojte fantje, zapojte mi,
s pesmijo iz žalosti srce mi prebudite,
ob vaši pesmi spet se bo razveselilo.*

*Pred eno minuto si še bil,
sedaj te več ni,
iz rok si mi padel krožnik,
na sto koščkov se razletel,
črepinje v smeti,
krožnik si bil in te več ni,
kakor mnogo drugih stvari.*

*Nekoč tudi jaz postanem
za nekaj pesti zemlje.
Morda v tisto zemljo,
bo drevo pognalo korenine
in zacvetelo.*

Plameni ognja
švigajo skozi telo,
vročina puha na obraz,
obraz je kakor žerjavica rdeč.

Nevidne rane, bolečine,
ki jih v sebi čutiš
moraš preboleti
in na novo zaživeti.

Pred mnogimi leti
sem z vami lastovke odletela,
joj koliko jeseni
je že minilo od takrat.
Vsako leto se ve vračate nazaj,
v rodni moj kraj.
A jaz se le v mislih
vračam z vami lastovke nazaj
in še sem tu, v tujini.

Ubogega otroka želnega pohvale,
nasmej se mu,
pohvali ga,
ogrel mu boš srce in dušo,
 naredil boš veliko delo
in nič te nê bo stalo.

Vsi smo pripravljene
ta kraj zapustiti,
ta kraj revščine, sovraštva in vojn,
vsi na otok miru si želimo
a kdo dela to gorje,
ko vsi ljudje miru si želimo.

Ljudje še pomislimo ne,
kako ste nam potrebni
za naše življenje,
za naše preživetje,
sonce, voda zrak.

Ta dežela ima rodovitna polja,
pšenica do obzorja.
V drugem kraju rumeno canelo
in sončnic milijone glav,
s težkimi glavami polnimi semena,
v lahkem vetru kimajo sem ter tja.
V moji rodni domovini
pa kratke in ozke njive, tudi one so rodile
hrano in nas preživljale.

Trpeče srce zatajiti hoče,
kaj v sebi čuti,
a obraz pokaže,
skrmeži se in zajoče.

Izbrisali so vse sledi,
starega časa
nikjer ga več ni.

Kaj dali ste ubogemu otroku
ste že pozabili, a on nikoli ne bo pozabil.

Nisem verjela,
šla sem pogledat,
res je,
da še v nagrobni kamen
so vklesali laži.

Zakaj se ne pridružiš jati ptic,
hočeš biti samotni ptič,
ki leti za jato ptic.

Hvali, hvali
samo hvali,
pa četudi ni hvale vredno.
A jaz ne znam lagati
in ne znam hvaliti,
če hvale ni vredno.

Ljudje smo bili izbrani,
da bomo skrbeli za mater zemljo,
jo spoštovali,
kako jo spoštujemo
in kako se spoštujemo med seboj.

☪☪☪

Tudi za slabo storjeno
je treba z dobrim vračati,
da se v nas ne naseli sovraštvo.

☪☪☪

Posadili smo brezo pred hišo,
da nam bo krasila vrt,
da nam bo v spomin
na dom in domovino,
pa hira iz leta v leto,
kakor jaz.

☪☪☪

Nebi te rada zbudila, otrok,
a če te ne zbudim,
zamudil boš vlak.

☪☪☪

On ne zna ljubiti te zemlje,
ker si z njo še ni zamazal rok.

☪☪☪

V mojo hišo siliš mravlja
ali nisem dovolj velika,
da bi se me bala.

☪☪☪

Kako to, da ljudje nimajo časa,
da bi se med seboj pogovarjali,
še umreti ne bodo imeli časa.

☪☪☪

Sem doma!!!
 Doma si,
 vidim te od glave do pet, moj otrok.
 Kdaj spet prideš
 in namesto pozdrava
 mi rečeš, doma sem!

Oče, nekaj tvojih misli in naukov,
 katere si mu pripovedoval že pred mnogimi leti,
 pišem na papir.

Zavidljiva sem ti bila
 tvojih sposobnosti,
 a sedaj, ko sem te spoznala
 do globočin tvojega srca in duše,
 imam rajši moje sposobnosti,
 to je lep občutek.

Pred eno minuto
 je muha veselo brenčala,
 ne vedoč, da se bo v pajčevino ujela.

Obrisala bi rada
 solze vseh ubogih otrok sveta,
 da zaigral bi smeh na njih obrazih.
 A kako? Ko še svojim otrokom jih ne morem.

*Ko sem v rani uri jutra
krave na gmajni pasla,
se je svetila rosa na jutranjem soncu,
kot diamanti.*

Biti prijazen do nekoga, te ne stane nič denarja.

*Starši skrbijo za svoje otroke,
jim bodo v veselje ali žalost,
ko odrastejo, še sami ne vedo.*

*Gosti hotela so še spali,
jaz pa iz sobe podstrešja
sem skozi lino gledala, v jutranjem soncu
gore v zlatu,
gore, gore so lepšale moje delovne dneve.*

*Razkazuješ lepote, narava,
kako šla bi mimo
in jih ne začutila,
četudi si tujina.*

*Ko nama zadnja ptička
odleti iz gnezda,
morda še midva od tu
v druge kraje poletiva.*

Veliki narodi, Bog vas gleda,
kako spoštujete mali narod med vami.

Zaradi umazanih
las in obraza,
ponošene obleke,
raztrganih čevljev,
si proč se ozrl.
Mar te ne privlači
prijazni obraz in pogled ubogega otroka.

Drobtinice ljubezni, spoštovanja,
ste mi dali tuji ljudje.
Ljubezen v meni je pognala,
zdaj trosim jo med vas.

Otrok moj, ne pozabi,
da tvoja bolečina
tudi mene boli.

V zrak s strelivom pognali so hiše,
kot, da bile bi igrače,
kje živele bodo družine?

Mati, ta otrok je tvoj, imej ga rada.
Naj otrok ima veselo otroštvo.
Podari mu ljubezen in skrb,
da bo v življenju srečen.

✽

Tudi mene bi nekdo moral pohvaliti.
A kaj, ko sem jaz, s človeškimi sposobnostmi
med najnižjimi, a tudi jaz čutim,
tudi jaz imam sposobnosti, tudi jaz sem človek.

✽

Dete z majhnimi prstki in roko
se je prijelo za en moj prst.
A tudi tvoji roki, dete,
bosta dosegli velikost mojih rok.

✽

Četudi niso vidni na rokah žulji,
njim, ki delajo v tovarni, pisarni na računalnikih,
tudi njim ni lahko služiti vsakdanjega kruha.

✽

Ljudje nabrušenih, strupenih jezikov
ne morete me prizadeti.
Trda postala moja je koža,
vaši piki ne prodrejo do mojega srca.

✽

Tako kakor zunaj drevesa,
se bom ti predala noč grmeča in vetrovna,
nič več se ne bojim, nikamor ne bežim.
Pa četudi bi se bala, bežala,
kar se mi ima zgoditi,
se bo zgodilo.
Ni kraja, kjer se bi lahko skrila
in usodi zbežala.

☪

V očeh so solze se ustavile,
svetijo se kakor na prstanu diamanti.

☪

V kljunu golobice
sem poslala ti sporočilo,
upam, da te bo razveselilo.

☪

Življenske izkušnje
so me skovale, oblikovale
v les, železo,
v nekaj, še sama ne vem v kaj,
a vem, da to kar sem bila, nisem več.

☪

Ob snidenju si stisnil moji roki v tvoje,
me objel, nasul poljubov mi na obraz.
Čutim, da še imaš me rad.

☪

Pepel čudežne ima moči,
po travniku smo ga trosili,
bujno so rastle rože in trave.
Iz pepela skuhali smo lug,
v lugu smo kuhali belo perilo,
na potoku ga izpirali,
suho prijetno je dišalo.

☪

Ti nisi to, kar sem jaz,
jaz nisem to, kar si ti,
zelo se razlikujeva, brat.

Mati, tvoji otroci niso krivi,
da nisi nezadovoljna, srečna z življenjem,
kakršnega živiš.
A ne daj, da bi še oni začutili
tvoje bolečine,
saj niso nič krivi.

Milka Dovan, romajski

ČETRТА ZBIRKA

Trenutki izpovedi mojega srca, so gredice mojega pesništva. Iz teh gredic sem izruvala plevel, jih po svojih najboljših močeh uredila, da jih bo še kdo prebral in jih tudi začutil in morda jih je tudi doživljal, a ne napisal.

Te pesmi so drobci spominov in občutkov. Napisane so kakor jih je narekovala glava in srce obenem. Zato naj ostanejo takšne, kakršne so, z vsemi slovničnimi napakami.

Te pesmi so slike preteklosti in tudi sedanjosti, so stkane, spletene iz mojih trenutnih občutkov in naj ostanejo v tej obliki, kakor so napisane.

Milka Dovgan, šemajeva

LISET

Cviljenje male psičke Liset
me je privabilo k plotu.
Bilo jo je strah biti samo doma.
Vabila sem jo k plotu, jo tolažila,
tako sem spoznala prvega prebivalca sosedove hiše.

Nekega dne je prišla sosedna na vrt,
črn pudelj Liset
je pričela lajati na njo.
Vodila je ženo do plota,
da je govorila z menoj.
To je psica vsakokrat naredila,
ko sva obe bili
vsaka od nas na svojem vrtu,
da smo se spoznale in govorili,
kakor, da je pes vedel,
da sosedje se morajo spoznati,
se med seboj pogovarjati in biti prijatelji.

CIKLAME V TUJINI

O, ve rožice ciklame,
prinešene s kraja,
kjer bile ste tam, kjer jaz rojene.

Otrok sem vas občudovala,
da se še spominjam,
da tam daleč skupaj smo rasle.

A zaradi lepote vaše
nekdo v te tuje kraje
vas je prinesel.
A sedaj tam doma, ciklame,
počivajo pod snega odejo,

*a spomladi spet si bodo opomogle,
ozelenele, poleti zacvetele.*

*A mojim ciklamam
tu v tujini,
kakor meni
jim je strašno vroče,
jih zalivam,
lonce z njimi dajem v senco,
da bodo preživele to vročino,
ki jih kakor mene strašno muči.*

*Tam doma in mi v tujini,
vsak po svoje prenašamo
vi mraz in mi vročino
in življenja vse težave
in vsi upamo na lepše čase.*

*A sedaj tam doma ciklame
počivajo pod snega odejo,
ko pa tam doma in tu v tujini
ugodnejše bo vreme,
takrat pa spet zacvetele, bodo ciklame.*

MLADA DEKLETA

*Bile ste nasmejane,
brez skrbi, dekleta mlade.
Do ramen segali so vam valoviti lasje,
okrog vitkih teles so se vam vrteli
do tal razpeti plašči.*

*Ob pogledu na vas
sem zamišljeno obstala, se spraševala,
zakaj jaz nisem tako vesela, nasmejana,
tako brez skrbi,
kakor ste ve bile dekleta mlade.*

*Saj tudi jaz
kakor ve sem bila še mlada.
Grenko spoznanje,
da to kar bila so tista mlada dekleta
jaz ne bom nikoli.*

*Odšla so mladosti moje leta,
šla so mimo,
kakor, da nikoli nisem bila mlada,
niso bila brezskrbna in ne vesela,
a veliko bilo je skrbi in dela.*

MOJ GROB

*Upam, da tudi zame
nekdo bo skopal grob,
da tudi jaz bom postala zemlja.*

*Kje bo moj grob?
Ne mislim več o tem.
ko pa umrem, prišla bo golobica
in odnesla mojo dušo v višave.*

*A ne nosite svežih cvetočih rož na moj grob.
naj jim bo prizanešeno jih trgat
v najlepšem času njihovega življenja.*

*Naj cvetijo, živijo v zorenje semen,
kakor človek,
ki mu je bilo dano živeti dolgo življenje.
Naj na mojem grobu rastejo rože ali trava,
samo, da nebi venele rože,
v najlepšem času njihovega življenja,
na mojem grobu.*

ROŽA LONČNICA

*Zakaj bi te zalivala,
zakaj negovala,
ko pa od sebe ne daš
nobenega cveta.*

*V kot sem te dala,
nič več te negovala.
Na sebe si me opozorila,
s cveti si me razveselila.*

*Počutila sem se krivo,
ker sem s teboj
delala nespoštljivo.*

ČUTIM

*V zraku čutim jo, pomlad prihaja.
Zgodaj zjutraj
jo naznanja pesem ptic.
V naši ulici vrtovi ob pločniku,
vsi so dišeči in cvetoči.*

V bušu glej, evkalipti
so zacveteli,
z rdečimi, belimi in rumenimi cvetovi,
a akacija vsa je v zlatu.

Čutim v srcu pomlad,
s primesjo domače jeseni,
katera je doma ob tem času.

Ko pa bo doma spet pomlad,
me srce bo sililo domov.
Z mislimi bom takrat
bolj doma kakor tu,
ker takrat bo tu jesen.

POTI MOJEGA ŽIVLJENJA

Na poti življenja,
na katere jaz sama sem se odločila,
bilo nesrečnih več je kakor srečnih.
A nikogar ni, da bi lahko ga krivila,
ker jaz sama sem tako se odločila.

Nesrečnih mojih odločitev
nihče ni čutil,
samo jaz sem jih čutila,
samo jaz sem se zaradi njih
nesrečno počutila.

A poti življenja
niso me v zaporov temnice pripeljale,
svobodno sonce še name sije,
nove poti lahko še po svoji volji izbiram.

O, ko bi spet vrniti mogla se,
v leta mladosti moje,

vse drugače,
kakor takrat, bi se odločila.

To tudi grenko je spoznanje,
da mladost je mimo,
da nikoli več se ne povrnejo
mladosti moje leta,
in nič ne morem spremeniti,
kar je bilo, kar je,
a zagotovo vem,
da smrt tudi pome pride.

SONČNA ROŽA

Na mizi, v vazi, sončnica me gleda,
a v meni in zunaj je deževen dan.
Dolgo zrla sem v malo sonce sončnice,
začutila sem toploto sonca njenega,
srce mi je ogrela, me razveselila,
odšel od mene je deževen dan.

Zdaj sem vesela in ne mislim na prihodnje dni,
kaj meni bodo prinesli in kaj sončnici,
a sončnica z malim soncem
me še greje, veseli,
ne mislim o njeni in ne o moji prihodnosti.

PRISLUHNILA SEM PESMI ŠKOLJKE

Prisluhnila sem pesmi
prazne školjke,
ki poje o časih,
ko v njej bilo je še živo bitje,
ko njen dom bil je
še v globinah morja.

V njej slišim še šumi
pesem morskih valov.

Tu na kopnem
pesem šumečih valov jo tolažijo
in spominjajo na čase,
ko živela je v globinah morja.

A v meni tudi srce toži, poje pesem,
zakaj me odnesel je val
tako daleč od rodnega kraja,
poje o davno že preteklih časih,
domov si kakor školjka želi.

LJUBEZEN ZORI

V meni ljubezen zori,
a v tebi sovraštvo.
O, ko bi mogel začutiti
moj občutek,
ljubezen do vsakega človeka,
kakor čutim jo jaz.

Tudi do ljudi,
ki me ne marajo,
me ogovarjajo,
v meni tudi zanje
ljubezen zori.

O, ko bi tudi ti začutil
ta občutek,
ljubiti, ljubljen biti,
lepo se v sebi počutiti.

KLIČEM TE

V noči kličem te,
kličem tvoje ime,
me čuješ ali me ne?

O, ko bi kdaj oglasil se,
pokazal se,
da videla bi te.

Še kličem te,
še kličem tvoje ime,
a oglasiš se mi ne.

Ko bi oglasil se,
ko videla bi te,
bi prestrašila se te.

Morda me slišiš,
si blizu mene,
a si mojim očem neviden.

Če me vidiš in me slišiš,
pomagaj mi vsemogočni Oče naš,
da od tebe podprta
se spet na noge bom postavila.

MOJI OTROCI

Daleč za morji
nekje so,
otroci moji.

Zdaj ne morem
v naročje vas vzeti, vas tolažiti
in ne morem vam uspavanke zapeti.

Otroci moji so že veliki,
preveliki, da bi jih
v naročje svoje dala,
vsak od njih zase skrbi.

Zdaj sem že stara,
pojema mi moči
in vi otroci moji
ste že veliki in modri,
da vsak od vas zase skrbi.

A na vašo mater ne pozabite,
kmalu spet se mi oglasite.

BESEDE, OČI, NOGE

Iz mojih ust
sem izgovorila več besed,
kakor je v tej vreči
sladkornih drobcov sladkorja,
a niso bile vse sladke.

Več sem izgovorila besed,
kakor je v sodu kapljic žlahtnega vina,
a niso bile vse žlahtne.
A nikoli nisem preklinjala
in nikoli niso bile v alkoholu izgovorjene,
a on v svojem življenju
še nobene ni izgovoril,
živi v tišini, je gluhonem.

Moje oči vidijo vse, kar me obdaja,
naravo, sonce, luno, zvezde
in vidim tebe, ubogi človek,
ki živiš z mrtvimi očmi,
s palico v roki tipaš, kam boš stopil,

da se ne boš v kaj zaletel ali se spotaknil.
Občudujem te,
med množico ljudi
tudi ti nekam potuješ.

Moje noge me nosijo
kamor si iti želim, a ti tvojih ne čutiš,
na invalidskem vozičku
se voziš vsak dan.

Počutim se srečno,
da imam noge, ki me nosijo,
kamor iti si želim
in občudujem te,
da kljub invalidnosti se še smejiš.

Srečna se počutim,
ker slišim, govorim, vidim in hodim.
te lastnosti so človeku nujno potrebne
za normalno življenje,
a nekateri ljudje teh lastnosti nimajo,
so se brez njih rodili ali jih v nesreči izgubili.
A jaz in ti, ki te lastnosti imamo,
se ne zavedamo, kako veliko so bogastvo.

PUSTITE ME NAJ JOČEM

Pustite me naj jočem
za vse vojne,
ki so že zdavnaj minile
in za tiste, katere se še dogajajo.
Za ljudi trpljenja,
za mlade vojake
od krogel zadete,
za umirajoče.

O Bog, kdaj bo konec vojn, trpljenja?
Pustite me naj jočem,
naj vse solze izjočem,
v upanju, da ne bo več vojn.

PREHITELA SEM STARKO

Danes sem prehitela
staro ženo, z leti obremenjeno,
ostala je za menoj,
s palico in počasno hojo.

Ob srečanju sem jo vprašala:
Kaj mislite, ko vas vsi prehitevamo?
Prijazno je odgovorila:
Še lansko leto sem tudi jaz, kakor ti sedaj
prehitevala stare ljudi.
Tudi tebe in druge,
kateri me danes prehitevate,
bodo drugi ljudje kmalu prehitevali.

O Bog, prej pome smrt pošlji,
preden bom starka
s palico in počasno hojo
in še preden bi onemogla
v postelji obležala.
To je velika moja želja,
upam, da se mi izpolne.

OB SONČNEM ZAHODU

Ob sončnem zahodu
se je voda v jezeru spremenila v zlato,
lahno valovita je zlata gladina.

O, to mi srce bogati, oči veseli,
 a ne upam si to zlato
 zajeti v dlani,
 zato te le občudovala bom,
 ob sončnem zahodu,
 vsak dan.

BELE KEPE

Pomlad, nikjer snega,
 a na grmiču vejah
 so obešene bele snežne kepe.
 Šla sem od blizu si jih ogledat,
 dotaknila sem se kep,
 bile so to rože bele,
 v obliki snežnih kep,
 v vsako kepo stisnilo se je
 mnogo malih cvetov,
 da nastala je cvetlična
 in ne snežena kepa.

JEZIK

Naj ti odprem usta
 mi ukazuješ,
 toliko, da prideš do zraka,
 da tvoji se zasliši glas.

Pa govori jezik,
 a, ko se boš hotel jeziti,
 ti ne bom pustila iz ustne votline,
 ostal boš za zobmi.

Držala te bom za zobmi,
kakor mnogokrat že,
v ustni votlini se boš jezil,
jezno kakor strupeni modras,
kakor na verigi razdraženi pes.

Držala te bom v ustni votlini,
med slino se jeziti,
ti vem ne bom dovolila,
ne bom odprla ust.

Odpri usta, se za zobmi boš jezik jezil,
a jaz ti bom rekla, ne sedaj.
Ko se boš umiril,
ne pikal kakor modras
in ne lajal kakor razdražen pes,
takrat pa ti bom pustila
ven iz ust.

Saj vem zakaj se bi jezil,
a v tem trenutku,
težke posledice bi storil,
zato vsakokrat, ko hotel boš
pikati ljudi, ostal boš za zobmi.

Če bi ti pikat začel,
bi tudi ljudje z njihovimi jeziki
se name jezili, me prizadeli, užalostili.
Iz prijaznih ljudi
bi moji sovražniki postali
in morda bi se še stepli,
zaradi strupenih jezikov.
Zato bom premislila
preden ti pom pustila,
jezik, ven iz ust.

MINILA JE MLADOST

Vsi smo na svet prijokali,
vsi smo prve korake shodili,
vsi smo v šolo hodili,
nekateri veliko znanja so pridobili,
vsi smo na pot k sreči krenili,
a nismo bili vsi uspešni, bogati in srečni.
Nekatere od nas je usoda zanesla
daleč proč od rodnih krajev.

A mladost našega življenja je minila,
pomlad, poletje je že mimo,
ne pomaga nam se jokati ali žalovati,
saj ne vrnejo se tisti pretekli časi.
Mimo je mladost, z nami je starost.
Sedaj smo spet na isti poti,
vsi hitimo
h koncu našega življenja.
Kdo od nas bo prvi,
s katerimi sem v šolo hodila,
ki ga kosa smrti bo pokosila.

BELA, ČRNA IN RUMENA BARVA

Ko ogenj pojema,
ko žareča žerjavica več ne žari,
je mrtva,
črno oglje postaja,
ne da več toplote od sebe
in črne so ptice po nebu letijo.

Belo je perilo, a ne vse,
bel je sneg, bele so rože.

Rumene so trobentice,
rumeno je sonce in zlato.

A bele polti še nisem videla človeka.
pa tudi črnega kakor oglje in ptice še ne,
in tudi rumene polti ljudi še nikoli nisem videla.

ME KDO BO SLIŠAL

Me kdo bo slišal,
ko bom jokala pred hišo v parku
ali na železniški postaji?
Me kdo bo slišal,
ko bom potrebovala nekoga,
da me potolaži,
da mi podari nekaj prijaznih besed?

Morda me že od daleč boste spoznali,
se me izognili,
kakor, da me ne poznate,
šli boste mimo.

Me kdo bo slišal,
ko bom jokala?
Morda se mi tuja žena bo približala,
me tolažila v jeziku,
ki ne bom ga razumela,
a potolaženo se bom počutila.

Ko pa pomoči ne bom potrebovala,
boste prišli na obisk,
se delali moje prijatelje,
ko pa bom spet potrebovala pomoči,
takrat pa spet ne boste prišli.

V NOČI

*V temni noči nevihta,
grmenje, zbudilo je ljudi,
dež veter nosi v šipe, se zaletava.
Ob oknu stojim, gledam
kdaj spet se zasvetilo bo temno nebo.*

*Po temnem nebu so zarisale se
žareče strele.
So kakor golega lastnika ožilje se razpele,
v trenutku zažarele, ugasnile
in spet se prižigajo na neskončnem
temnem nebu.*

*Grmenje se oddaljuje,
strele so še pogostejše,
a so postale skoraj nevidne,
so kakor plameni ognja,
nevarnost je odšla
in nemir iz mojega srca.*

O BOG

*Tako na hitro je prišel
občutek odhajanja,
zglobljala sem se v nepoznani svet,
naproti smrti.*

*O Bog, ne daj mi umreti,
še tri doma me čakajo otroci,
to bile so zadnje besede,
preden sem se onesvestila.*

Prebudila sem se,
na roki v žilo cevka,
po njej prihaja kri,
neznanec mi jo je podaril,
da rešila mi je življenje.

Koliko časa že v mojo žilo teče
nihče mi ne pove,
vem le to, da sem spet tu
in, da ob meni v zibelki leži
moje, en dan staro dete.

TELEFON

Mnogokrat v noči
prebudi me klic telefona,
skočim na noge,
dol po stopnicah hitim,
a preden primem za slušalko
glas onemi.

Sedaj vem, da to so le sanje,
le moja želja,
da bi se mi oglasila,
da bi zaslišala iz daljav,
tvoj, meni drag glas.

Premišljudem ali si še želiš
zaslišati moj glas,
se z mano pogovarjati,
da bi izvedela, kako se imam.

Čakam, da ne izgledam vsiljiva,
čakam, da me ti pokličeš,
premišljudem, če ti še kaj pomenim,

*če sva še prijateljici
ali je najino prijateljstvo že mimo.*

*Morda obe čakava in ugibava,
zakaj ne dobiva poklica.
Odločila sem se,
da te jutri bom poklicala ali ti pisala,
vprašala te, kako se imaš
in vse dobro ti bom zaželela
v tvoji prihodnosti.
In upam, da tudi ti
se kmalu mi oglasiš.*

O MATI

*Ob novici, da si umrla,
me je prizadelo,
srce zbolelo.*

*Nenadoma, kakor svetloba žarnice,
da si ugasnila.*

*O mati, obljubila sem ti,
da bomo se še videli,
a sedaj vem, da nikoli več
se tu na zemlji
ne bomo več videli.
Pregorela žarnica
temno sobo ne bo več razsvetlila,
a ti nikoli več mi ne boš pisma pisala.*

EUKALIPTA

Zrem v nebo,
da vidim do kje sežeta v višine neba,
opoldansko sonce me slepi,
da se mi blešči,
listje vama srebrni
in podajata si roke,
veter med listi šumi.

O lepotca evkalipta,
staro kožo kakor kača sta slekla,
sta gladka kakor telo mladega dekleta,
občudovana od mojih oči,
vajina lepota srce mi veseli.

Ko spet bom tu, v bušu,
mimo hodila evkalipta,
kakor, da sta moja prijateljja
vaju bom pozdravila
kot sedaj objela.
Če pa ta kraj bom zapustila,
na vaju se bom še spomnila.

MED LJUDMI

Domujem med ljudmi,
ki dane so jim velike moči,
fizične in mentalne.
A jaz sem po sposobnosti
med najmanjšimi.

A jaz tudi moram živeti,
z mojimi močmi in sposobnostmi,
tudi med takimi ljudmi,
ki me tlačili bodo v blato.

*Od mene same bo odvisno,
kako se s tem spoprijeti in preživeti.
Da življenje je borba,
a lažje mi bo prepotovati
to zemeljsko pot,
če se ne bom
jezila in ne sovražila.*

*Odvrgla sem se jeziti
in tudi sovražiti,
ljubim vse, ljubim
tudi moje sovražnike, ljubim.*

*Vaš položaj pa Vam dopušča,
da me lahko pohodite
ali celo usmrtite.
A tudi Vi ste gledani,
kako ste do ljudi humani.*

V VODI LUČI

*Že dolgo v noč sediva ob vodi,
zreva v obrežje morja,
v vodi migljajo luči,
žive so in premikajoče.
Potujejo sem ter tja,
tu in tam so se izgubile,
so utonile, se utopile,
svetlobo izgubile.*

*Vse manj in manj je luči,
ki po vodi plavajo in z valovi poskakujejo.
Pozno v noči vse so se utopile,
tudi v oknih hiš ob vodi ni več luči,
ljudje so jih ugasnili,
šli so spat.*

Midva domov sva odšla,
prižgala v hiši sem luč
in tudi na valovih morja
se je prižgala.
Sama po valovih je skakljala.
Ugasnila sem jo,
v hiši in na morju,
ko šla sva tudi midva
pozno v noči spat.

ČUTIM ŽELEZNO PEST

Čutim železno pest.
A hvaležna sem ti Bog,
da si me izbral za žrtev,
da jaz ne tepem ljudi z bičem
in hvaležna sem ti,
da moja koža in srce,
ni kakor čevlja podplat.

Zadovoljna sem biti
kar sem,
da zvečer, ko ležem spat,
me slaba vest ne peče, preganja,
da lahko zaspim.

MAČKE IN MAČKI

Gospe mačke, gospodje mački,
v vaši sem oblasti,
dovoljeno vam je
se z mano igrati
ali me tudi lahko zadavite.

A ste tudi gledani,
gospe in gospodje,
mačke in mački,
koliko v vas je
človeških lastnosti.

Če boste z mano ravnali,
kakor z miškami,
vas bo pekla vest,
če pa je v vas kaj človeškega,
bomo postali prijatelji.

SEM GRMIČEK

Sem grmiček, moje veje segajo do tal,
a ob meni mogočnega drevesa skoraj dotikajo se neba.
Sonce skozi vej mogočnega drevesa tudi name sije.
Pod drevesom sem pred točo, burjo, mrazom obvarovan,
jaz mali grmiček.

Ko pa pride jesen,
vse listje z drevesa odpade,
a jaz ostanem zelen.
Vse listje pod moje veje spravim, zabranim,
da ga vetrovi ne odnesejo proč,
da prhlica za oba pod naju ostaja,
za najino sožitje, za ugodno rast.

NISI ME ZAPUSTIL

Mislila sem, da si me zapustil,
da ne vidiš me kot hodim,
da povsod sem sama,
sama sebi prepuščena.

O nisi, nisi me zapustil.
Spomnem se, ko tujec v uniformi
k meni je prisedel,
pred nevarnostjo me čuval.

Rodne domovine neznanka
v tujem kraju mi je pomagala,
ko pomoč sem potrebovala.
O nisi, nisi me zapustil.

K sreči si me vodil,
a za njo prijeti nisem znala,
za to krivim sama sebe in ne tebe,
ki si me in me še spremljaš na poteh življenja.

KAJ JE HUMANITY

Kaj je humanity, razložite mi,
ker mi je nejasno, nerazumljivo.
Zakaj umirajoče, ki jih Bog že k sebi kliče
ne pustijo v miru umreti.
Pripenjajo jih na stroje, ki za njih
dihajo in za njih srca bijejo,
dobivajo transfuzije, da jim podaljšujejo življenje
in tudi trpljenje.

A v B.... otroci, žene vojaki padajo zaradi vojne,
kakor, da so muhe in ne ljudje.

A Afriki ljudje od lakote umirajo,
so preganjani kakor živina iz kraja v kraj,
majhni otroci so že sirote in brezdomci.

Kaj pomeni beseda Humanity?

Kaj misli Bog o nas ljudeh,
kako smo, do bližnjih nehumani,
ko zapiramo oči pred ljudmi,
ki potrebni so pomoči.

Imejmo se radi,

*naj po svetu zadoni,
to je že humanity.*

STRAH

*Ko v mraku ob tnalu pobiram trske
spet nekdo ob meni čepi,
ko dvignem košaro, se vzravnam,
tisti nekdo, meni nepoznan
se ob meni vzravna.
Ob meni hodi, da me je strah.
Prišla sem do vogala naše hiše,
kjer nad mano je svetila vaška luč,
ojunačija sem se, pogledala nazaj,
spoznala sem, da ob meni je hodila samo
moja senca.*

JOK OTROK

*Iz sna me je predramil jok otrok,
jok otrok, ki jih ne poznam.
Niso moji in ne tvoji,
a so otroci tega sveta.
So otroci velikih oči
in ostarelih obrazov,
vidi se jim, da so lačni,
tako še majhni so in že sirote in brezdomci.*

NA KOŠENINI

*V naročju domačih trav in rož sem zaspala,
božal me je topel domači veter.
Hoteli so me zbuditi, a jaz sem še naprej spala,
niso mogli me zbuditi.*

SRCE VELI

Če pojem se veselim,
če jočem ali kričim,
nihče ne sliši me,
nikomur ni mar za me.

Če me srce boli,
če obraz se žalosti,
nihče ne vidi me,
nikomur ni mar zame.

Pa nič za to,
če nihče me poslušá ne,
tudi, ko pojem, se veselim,
ker moje srce tako veli.

SE BO ŽELJA IZPOLNILA

V meni ni novih idej,
vse sem vam jih že izgovorila,
vas svarila, ljubezen med vas trosila.

Vse, vse kar sem imela, sem vam dala,
vse se za vas, otroci moji, se razdala.
Sedaj se nagibam k drugi polovici
mojega življenja in naproti
h koncu mojega življenja.

Srce je oteženo z melanholiijo,
težje je od mojega telesa in me vleče
z veliko močjo in silo,
da se ne morem več otepat teh občutkov.

A vi otroci moji niste več otroci,
ste že odrasli ljudje

*in če jutri se odločim,
da grem nazaj v rodni kraj,
da to ni greh, ampak izpolnitev
dolgoletnih želja.
se bo izpolnila ali je le napisana želja.*

PRAVITE MI

*Pravite mi, ne joči!
A te besede je lažje izreči,
kakor meni prenehati žalovati
in jokati.
A sedaj ni moči,
pregnati solze žalosti.*

*Veliko časa bo minilo,
preden bom mogla to preboleti,
kar sedaj me teži in žalosti.*

*A preboleti moram,
kar zdaj me teži,
jutri morda,
se na mojem obrazu bodo
že posušile solze.*

ŽELJA ZORI

*Želja je v meni dozorela,
srce postalo v meni je nemirno.
Jutri morda od tu bom odšla
in tu kjer sem sedaj
jutri morda,
že ne bom več tu doma.*

A za kraj še ne vem,
naslova hiše tudi ne.
A jutri morda
od tu kjer sem sedaj
bom že odšla.

Ne želim se vračati,
kjer sem sedaj,
le proč od tu si želim.
Jutri morda
od tu bom odšla,
jutri upam,
da ne bom več tu doma.

☞ PO MNOGIH LETIH DOMA ☞

MOGOČNI HRAST

*Mogočni hrast,
sedela sem mnogokrat v senci tvoje krošnje.*

*Ko zapustilo me je zdravje,
ko bila sem z močmi na tleh,
sem z mislimi vračala se k tebi,
mogočni hrast.*

*Mogočni hrast, sem ti govorila,
ti si močan, ravan,
ti se upiraš
zimi, burji, nevihtam,
v tebi je še za dvakrat sto let življenja,
a jaz pešam,
sem sporočala ti iz tujine.*

*Prišla sem te po mnogih letih pogledat,
začudila sem se,
ni te več bilo.
Povedal mi je brat,
da neurje te je polomilo,
samo štor ostal je od tebe,
mogočni hrast.*

*Mogočni hrast,
kakor, da dal si meni tvoje moči
se počutim,
v moje telo se zdravje je vrnilo,
a zavedam se
tudi lastne minljivosti.*

TA HIŠA

Ta hiša ljudi pogreša, sameva žaluje,
otroški smeh in vrišč pogreša,
ni ji všeč, da na oknih
so zavese pajčevine postale,
da na okenskih policah
so mrtve muhe.

Pod in stopnice
pregrnila je debela plast prahu,
stene postale so sive.
v njej ni rož, pohištva in ne ljudi,
a lansko zimo je burja
opeko iz strehe odnesla.

Podnevi vanjo sonce sije,
v noči luna in zvezde v hišo svetijo
in vanjo pada dež.
In iz mojih oči
videti, kako se brez nege
hiša moje vasi podira in umira
in iz mojih oči pada dež,
zaradi čutenja
tudi moje minljivosti

NISEM NAŠLA

Po mnogih letih doma
nisem našla
oče tvojo koso v lopi,
obešeno na klinu.

Mati, nisem našla
tvojih nečk, ne sita,

*ne tvojih svetnic
na omari v sobi.*

*Nisem našla na steni,
nad vajino posteljo viseti
sliko angela.
Angel v vojni bil je ranjen,
a vseeno bil je z nami
in nas varoval.*

*Mnogo stvari,
ki rada videla bi po mnogih letih,
ni jih več bilo,
kakor tudi vaju,
draga moja oče, mati.*

DRAGA DRAGA

*Vesela sem bila te srečati
po mnogih letih, Draga.
Za visoko starost si let se nabrala,
a v srcu in duši
še si mlada, dobra,
kakor bila si nekoč.*

*Ob snidenju si stisnila me k sebi,
na uho mi zašepetala besede,
katere za vedno mi v spominu
bodo ostale.*

*Veliko te ljudi pozna,
četudi sama dosti nimaš,
ljudem ti vedno nekaj daješ,
dozorevaš za večno življenje,
verjamem, da med angeli
se kmalu boš radovala.*

PO MNOGIH LETIH

Po mnogih letih
sem na lastne oči videla, se prepričala,
da mnoge hiše moje vasi
so se podrle.
Da mnogo meni dragih ljudi
tam več ne živi,
a mnogi, kakor jaz, od tam so odšli.

Zdaj spet sem v tujini,
a mnogokrat z mislimi
sem v moji rojstni vasi Prem.
In ni je sile in ne moči,
da to bi mi zabranili,
v mislih tja se vračati.

DOMA

Po mnogih letih doma,
srečna sem, da vas vidim
lastovke drage,
gledam vas leteti nad mojo vasjo,
v sinjino modrega neba.
Izpod strehe rodne hiše,
kot nekoč, letos ste gnezdzile,
o ve lastovke, ve ne veste,
kako srce ste mi razveselile.

SOSEDA

Vsak dan te vidim mimo naše hiše,
z dvema praznima vedroma
in polnima vode,
vidim te, vidim

*z golido polno mleka,
mimo naše hiše hiteti vsak dan.*

*Oh, to bilo je že davno,
čas tisti ne vrne se več,
davno šel je že mimo.*

*Več nisi ti mlada
in jaz ne otrok
in mene tam ni,
kjer tekla so moja
brezskrbna otroštva leta
in kmalu še spominov več ne bo.*

NA POKOPALIŠČU

*Prišla po mnogih letih sem domov,
vas našla mnoge nekoč poznane ljudi in tudi moja starša,
počivat tu ob cerkvi svete Helene.*

*Na vsakem grobu je spomenik,
ob mnogih se ustavim,
za trenutek obujam spomine,
iz oči solze na obraz čutim drseti.
Telesa umrlih tu trohnijo,
da postanejo zemlja,
a duše so odšle od tu v nebesa.*

*Ovene le so v vazah rože
in večne luči veter z grobov pometa.
Nič ni večno, kar je na zemlji,
sprašujem se,
kje moj bo grob.*

O DOM

O dom mojega otroštva
od tebe se poslavljam.
Težko je od bratov, sester se posloviti,
moji dragi, vas zapustiti.
V tujino sedaj odhajam,
tja kjer drugi je moj dom,
tam čakajo me otroci.
Samo tisti dom poznajo,
a tu so njihove korenine.
Boli me, da niso otroci
moje domovine.

VAS DOMAČA

Zbogom, vas domača,
zbogom.
Te bom videla še kdaj,
še kdaj
ali nikoli več, vas domača.

O vas domača,
kraj,
kjer še stoji hiša domača,
kjer tekla je zibelka mojega otroštva.
Kjer brezskrbna so tekla
mladosti moje leta.

K Bogu šla sta že oba, oče in mati,
vaju nikoli več videla ne bom.

O vas domača,
srce se v meni trga,
odhajati od tebe proč,
te še kdaj spet uzrem

ali nikoli več,
odgovora ne vem.

Zdaj zvon zvoni,
po vasi doni,
meni v slovo zvoni.
Te še kdaj slišala bom,
domači zvon,
ali je to zadnjikrat, ko slišim te,
domači zvon.

Zbogom reka, _
gledam te
skozi steklo solza.
Pod most vsa srebrna tečeš,
a jaz morda zadnjič
se poljem čez most.

Še enkrat v te vas ozrem se,
samo še cerkev in grad vidim
in že te več ne vidim.
O zbogom, zbogom vas domača,
Bog te varuj vas domača.

SEM BRKINKA

Sem prava brkinka,
sem s Prema doma.
Tu gori na Premu
in v brkinskih vaseh
živijo pridni ljudje.

Spomladi njive orjejo,
sadijo in sejejo.
Poleti seno sušijo,

*v jeseni pridelke
v kleti pospravljajo.*

*Iz sliv brkinsko slivovko kuhajo,
iz jabolk teče jabolčnik.
Pozimi okusne klobase
s kislim zeljem kuhajo.
Z domačim kruhom in pršutom
brkinci radi gostom postrežejo.*

*Sem prava brkinka,
sem s Prema doma,
domov se spet vračam,
da umiri se v meni
nemirno srce.*

ŽLAHTNA KAPLJICA

*Samo eno kapljico mi dajte jo,
da začutim v ustih jo,
to žlahtno domačo
našo brkinsko slivovko.*

*Jo še kaj imate,
ne prodajte jo,
samo po kapljicah dajte jo ljudem,
da bodo začutili njen žlahten okus,
te naše domače brkinske slivovke.*

*Ona zdravi srce in bolečine,
hranite jo kakor zlato,
saj kmalu se več kuhala ne bo.
Samo po kapljicah dajte jo ljudem,
da bodo začutili njen žlahten okus.*

DANES SI ŽELIM

*Danes si želim, da bi nekam šla,
kjer ni iz treh strani plot,
kateri je ograja našega vrta.*

*Danes si želim, da bi nekam šla,
kjer ni hiš, katere me obdajajo iz vseh strani.*

*Danes si želim v naravo,
kjer ni ograj, ne hiš, ne cest in ne cestnega hrupa.*

*Danes si želim biti v naravi, v gozdu,
med drevjem in ob ptičjem petju,
ob žuborečem potoku.*

*Danes ostala bom tu kjer sem,
predaleč sem, kamor si želim,
a mnogokrat vas v mislih obiskujem,
prebivalci moje rodne vasi.*

KJE SEM DOMA

*Sem tu, sem tam,
z mislimi potujem iz kraja v kraj
in nikjer se več ne počutim doma,
kje bom v prihodnosti pristala,
morda bom kakor ladja
priplula po mnogih letih plovbe
v domače pristanišče,
z zadnjimi močmi.
Tja, kjer se je prvič dotaknila morja je ladja,
kjer so jo prvič pobožali valovi.
z njo, s sidrom zasidrana,
bom rekla: tu sem doma.*

Vedno pogosteje
se v mislih sprehajam
po poteh rodne vasi.
Bom do tebe še prispela,
se bodo moje noge še dotaknile
rodne zemlje in morja
ali nikoli več.

Se bo moje srce umirilo,
kakor je mirno bilo doma
ali bo za vselej nemirno, kakor valovi morja.

Vse stvari, da bila su tu,

tu bleda

tu bleda

Vse stvari, da bila su tu,

na tvoj plaži,

na tvojih valovih

A najla spomin na to plažo,

na vedno v spominu nama bo ostal,

ko pod zvezdami tu jano

in obdobje tvojih valovih

gledala su se vsa noč.

POGLEJ ME V OČI

Glej me glej, v očih me pogledaj,

v očih me pogledaj,

tu mi povej

ali resnično si rad me imel,

ali namreč nisi bil je

gledal me v oči

Pogledaj me v oči,

tu mi povej, si imel me

es LJUBEZENSKE ca

NE LAŠI DRAGA

O ne laši draga,

da tamož me gleda,

Da danes bila si mi draga,

a od danes ne boš več

moje draga,

Ve tvoj v očih si me gledal,

čakal me gledal,

Ništam verjel,

ko so mi branila ta

oči mi,

da vse jantre imas roba,

Videl sam te snela,

v očih tvojih jantov

Še rajni si pogledala, se smejala,

rajni si ljubka razohotano dejala,

O ne laši draga,

da tamož me gleda,

da odina jaz sem tvoj

Zbogom, zbogom čakaj me gleda,

od danes nisi več moja draga,

SI BDI MI LE SPOMIN

Še tako v tvoj porokomni obali

pršiti so neznani valovi,

pojočini rajne bore noge,

zbrskati sledi nočnih stopal,

☞ LJUBEZENSKE ☜

NE LAŽI DRAGA

O, ne laži draga,
da imaš me rada.
Do danes bila si mi draga,
a od danes ne boš več
moja draga.

Ne imej me ti za norca,
dekle mlada.
Nisem verjel,
ko so mi branili te,
rekli mi,
da vse fante imaš rada.

Videl sem te sinoči
v družbi fantov.
Z njimi si popivala, se smejala,
njim si ljubčke radodarno dajala.

O, ne laži draga,
da imaš me rada,
da edino jaz sem tvoj.
Zbogom, zbogom dekle mlada,
od danes nisi več moja draga.

SLEDI NI LE SPOMIN

Z roko v roki po peščeni obali
prišli so nežni valovi,
pobožali najine bose noge,
zbrisali sledi najinih stopal.

S prstom si v pesek
zarisal srce,
vanj si napisal moje ime
in besedi ljubim te.

Ljubim te, sem iz srca prebrala,
to bilo mi je darilo drago,
da srce se je radovalo.

Prišli so valovi do srca,
izbrisali srce, moje ime
in besedi
ljubim te.

Vse sledi, da bila sva tu,
na tej peščeni plaži,
so izbrisali valovi.

A najin spomin na to plažo,
za vedno v spominu nama bo ostal,
ko pod zvezdami in luno
in ob mrmrajočih valovih
ljubila sva se vso noč.

POGLEJ ME V OČI

Glej me glej, v oči me poglej,
v oči me glej
in mi povej
ali resnično si rad me imel,
ali namen tvoj bil je
raniti mi srce.

Poglej me v oči,
povej mi, si ljubil me,

*ali je tvoj namen bil
raniti mi srce.*

*Ne upaš pogledat v moje oči,
stran gledaš
in nič mi ne rečeš.
O zakaj, zakaj si to storil,
da srce si mi ranil,
da po licih točim grenke solze.*

*Povej mi, povej,
zakaj odhajaš proč,
zakaj, zakaj,
ko pa govoril si mi,
da jaz pomenim tebi vse.*

*Odhajaš proč od mene,
praznina zdaj v meni je,
kjer bile je srečno srce,
zdaj kamen v meni je.*

*Sprašujem te,
o zakaj odhajaš,
zakaj zapuščaš mi to gorje,
a ti le molčiš,
k drugemu dekletu si želiš.*

*Al srečni niso taki fantje,
ki od dekleta do dekleta vandrajo
in to gorje, ki čutim ga,
tudi ti nekoč ga čutil boš.*

HEJ TRZINKA

Hej Trzinka
zakaj po ganku hodiš,
grenke solze točiš.

Hej Trzinka z nami greš,
da pozabiš njega,
ki te varal je.

Hej Trzinka z nami greš,
gremo v Bistrico na ples,
o Trzinka smej se, smej.

Hej Trzinka
vsi te občudujemo,
vsi bi radi tvoji bili.
O Trzinka zapleši z mano,
tudi jaz bi rad tvoj bil.

PRIDI DRAGA

Pridi, pridi moja draga,
kadar hočeš pridi draga.
O kako bom srečen draga,
samo, da se vrneš, moja draga.

O kako te pogrešam draga,
tega nisem vedel draga,
ko si še tu ob meni bila, moja draga.

Nisem vedel, da tako te bom pogrešal draga,
kmalu, kmalu vrni se, moja draga.

V meni do tebe draga,
zrasla v meni je ljubezen draga,
kakor pomladi cvetje, moja draga.

Ne bo ti žal, ko vrnila se boš k meni draga,
kmalu, kmalu vrni se moja draga,
ker brez tebe ne mogel bom živeti, moja draga.

LADJA ODHAJA

Strmim za ladjo, ki odhaja,
reže valove, vse dlje se oddaljuje,
vsa manjša postaja,
kjer se morje z nebom stiče,
odšla je za obzorje.

A v srcu mojem narašča bolečina,
sprashujem se,
o zakaj sem v te se zaljubila,
v te, moj mornar,
da tako mi je trpeti,
sedaj, ko odhajaš proč.

Molim in bom molila,
za srečno pot vas vseh mornarjev,
da kjer bo po tujih morjih ladja plula, ne bo viharjev,
da srečno nazaj vas vse bo prinesla, pripeljala.

O morje, morje kdaj prineslo boš ladjo in mornarje.
Ko pa čez leto dni
prihajala boš ladja v pristanišče,
takrat te tudi tu bom čakala, moj mornar,
da skupaj spet bova le kratek čas,
a tisti čas, najsrečnejša človeka bova tega sveta.

KAJ BI RADA

*Kaj bi rada draga,
kaj naj naredim zate,
da bi spet se ti smejala,
kot smejala si se nekoč.
A ti moja draga praviš,
da jaz nisem kriv,
da ti se več ne smejiš.*

*Draga smej se, smej,
tvoj vesel značaj je bil
kar najrajši sem imel,
s smehom in veseljem
si srce mi ogrela,
da še jaz sem bil vesel.
Če ne boš vesela,
še jaz se bom užalostil,
oh smej se, smej ti moja draga,
da še jaz se bom smejal.*

NAJINA LJUBEZEN

*Najina ljubezen je velika,
večja od naju, velika kakor svet.
V tem svetu sva samo ti in jaz,
v tvojih močnih rokah
počutim se kakor v gnezdu ptiček.*

*Midva sama in najina ljubezen,
to je vse kar imava, vse za kar danes živiva.
Naj svet še vrti kamor hoče,
midva sva si svet, midva sva si vse in brez skrbi,
a jutri spet se s svetom vrtela bova
in v njem živela.*

ČAKAM TE

Čakam te, čakam, v noči strmim v zvezdnato nebo,
čakam, da prišel boš, da skupaj kot nekoč strmela bova
v zvezdnato nebo.

Sinoči spet bedela sem celo noč,
strmela sem v zvezdnato nebo
in upala, da prišel boš.
Ko dve se utrnili so se zvezdi,
ob njih nastala je tema.

V srcu sem začutila, da to je naznanilo,
da nazaj k meni te več ne bo.
Ne bom te več čakala,
zame se z jutrom začne dan novih želja, pričakovanj,
jutri morda že z nekom bom zrla v zvezdnato nebo,
a ne s teboj.

☉ ČLOVEŠKI ZNAČAJI ☉

OTROCI SVETA

Otroci ne samo staršem pripadajo,
posebno ubogim otrokom
ne bomo pomoči odrekli,
kot otroci vsi so jo potrebni.

Otroku dati hrano
in s prijaznimi besedami ga ogreti,
to je treba dati vsakemu otroku.

Otroci ne vedo,
kateri veri pripadajo
in ne kateremu narodu,
ne zavedajo se lepote, ne barve polti,
samo ljubljene biti si želijo.

Če bomo do otrok neprijazni,
jim ne pomagali,
ko potrebovali bodo pomoči,
ko nič dobrega ne bodo dobili od ljudi,
le palico, sovraštvo,
to tudi vračali bodo,
ko bodo odrasli.

O, da bili otroci sveta bi ljubljene,
nikoli lačni in ne tepeni.
O, da bi ne okusili krutosti vojn, sovraštva.
Da, ko bodo odrasli ljudje,
tudi oni med nas
razdajali bodo samo ljubezen.
Z odprtimi dlanmi jo bomo sprejemali,
saj takrat bomo že stari.

KRIŽ IN KRI

*Križ in kri
pod križem leži,
iz njegovega telesa
je stekla vsa kri.*

*Križ in kri
pod križem leži,
njegova kri
se v žilah je strdila.*

*Križ in kri
pod križem leži,
njemu je vzela življenje
levkemija.*

VINO IN MAJOLKA

*Do vrha v majolko sebi si vina nalil,
a ženi do vrha majolke pelina si nalil.
O, zakaj si to storil,
o, zakaj si to storil,
da pelina si v majolko ji nalil.*

*Ob polni majolki vina se veseliš,
a žena ob polni majolki pelina
se podnevi in ponoči joče.*

*A ti po vasi praviš,
oh zakaj, zakaj se moja žena joče,
saj tudi ona iz majolke pije.*

*Sebi in ženi iz iste majolke vino toči,
da na žalost bo pozabila,
da skupaj se še bosta veselila.*

RAZOČARANI STARŠI

Zgodi se,
da tudi skrbnim staršem
otroci niso jim v veselje.
Četudi jim dopovedujejo, svariijo in učijo,
mnogi zaidejo v slabo.

Otroci so po svoje neposlušni in trmasti,
ne dajo se podučiti,
na slaba pota se spuščajo,
ni mar jim, kako boli to starše.

Ni mar jim, kako zadevajo
staršem srčne rane,
ni mar jim, da nad njimi obupujejo,
da zapušča jih zdravje.

Vendar ne prenehajo za svoje otroke skrbeti,
spremljajo jih z nasveti,
četudi zaradi uživanja
drog in alkohola
padajo v poboljševalnice,
v zapore, v rehabilitacije.
A starši ne prenehajo skrbeti zanje,
za otroke svoje,
katere imajo srčno radi,
upajo,
da vse slabo bodo opustili,
na poštene poti krenili.

NOVICE

*V časopisih in na televizijskih poročilih
smo zvedeli za krutosti vojakov,
kako kruto postopajo v Bagdadu
s civilnim prebivalstvom,
kako jih v zaporih pretepajo, se z njimi norčujejo.*

*Vojaki imajo v rokah oblast,
kdo bi se ne bal jih.
S puškami za ukaz,
a čudimo se njihovi krutosti.*

*Zaslišujejo jih, kaznujejo,
četudi so jih učili, prepričevali,
da sovražniki niso ljudje,
da se z njimi tudi po živalsko
lahko ravna.*

VESELE NOVICE

*Danes, da ni nobena nesreča se zgodila.
ni bilo trčenj na cestah,
nobeno letalo ni strmoglavilo,
nihče ni bil okraden,
ljudje se niso pretepali,
nihče ni bil ubit,
nikjer na svetu ni bilo vojno stanje,
ni bilo poplav in ne suše.
Otroci sveta, da danes niso bili lačni,
da vsi ljudje sveta so smejali danes se na glas
in smejim se tudi jaz,
pa četudi je to le želja veselih novic.*

OPAZOVALA SEM TE

Opazovala sem te, tvoje velike, žalostne oči
opazovale so,
kaj se je dogajalo sredi vasi.

Vaše hiše kuhinjsko okno
bilo je svet,
iz katerega si opazovala,
kaj se je dogajalo sredi vasi.

Zdi se mi,
da vaše hiše otroci
živelii ste v zaporu.

Vedno v hiši bili ste zaprti,
nikoli se niste igrali
z nami, vaškimi otroci.

STARČKA NA KMETIJI

Otroci so že odrasli,
da bi lahko za delo prijeli,
ostarelim staršem pomagali na polju.

Pravijo, da tisto delo ne plača,
res je, ne plača.
Kmetu se ne plača vsaka ura dela,
a časi se spreminjajo,
a kruh še na zemlji raste,
težko vam bo
v sili se učiti krompir saditi, žito sejati,
roke z zemljo si umazati.

*A starčka razočarana in brez moči
gledata, kako vse propada,
živino sta prodala,
plug je zarjavel, traktor onemel.*

*Pravita: vse moči sva zemlji dala, se zgarala,
o, da imela kot nekoč bi moči,
še bi sadila, sejala,
a starosti leta so nama moči izpila,
kmalu še midva postaneva zemlja.*

KAJ JE MATI KRIVA

*Kaj je mati kriva,
da so na ramena njenega sina
puško mu obesili,
v vojno ga poslali.*

*Kaj je mati kriva,
ko pravijo, da njen sin je sovražnik
in vsak dan trpi, toži
nebu in zemlji
z vse kar mora pretrpeti.
A mati vsak dan moli
za srečno vrnitev njenega sina.
V svojem srcu si želi,
da bil bi ob njej,
boli jo, da moral je v vojno,
boli, da je nekega naroda sovražnik.*

PTICA V KLETKI

Prijel si ptico,
dal si jo v kletko,
natrosil ji semena,
dal ji vode.

Praviš ji:
poj mi, poj ti drobna ptička,
zdravi mi srce boleče
in pri meni počuti se srečna.

Oh, pa revica vsa je vznemirjena,
kakor hoče srce
ne pusti železna ji ograja,
vanjo se zaletava.

Kaj sem revica storila, pravi,
oh zakaj nisem bila bolj previdna,
oh zakaj sem se pustila ujeti,
da sem to si zaslužila,
da v zaporu sem zaprta.,
da od žalosti bom tu umrla.
Svobodno enkrat, da še poletim,
to je vse, kar si želim.

Si jo slišal, kaj ti ptička pravi,
boš uslišal njeno prošnjo
in jo spustil na svobodo.
Ali še imel jo boš zaprto v kletki,
kjer od žalosti kmalu bo umrla.

Če jo spustil boš na svobodo,
ona še se bo vrnila,
v vrtu ti zapela,
mrtva v kletki
nikomur ne bo več pela.

POTUHNIL SI SE

Zjutraj nisi iz okna odmaknil zaveso,
nočeš, da bi te pozdravilo
jutranje sonce novega dne.
Kaj te spet tre?
Da tako si se potuhnil,
sam sebi zasmilil,
ali si res ne želiš
novega dne.

Sonce hoče te ogreti,
ptic petje te razveseliti,
vstani, odgrni zaveso,
boljše se boš počutil,
ko tudi tebe pozdravil
bo nov dan.

SMRTNI ČLOVEK

Smrtnemu človeku
smrt mrtvaške slike
po obrazu riše.
Vse tiše, tiše diše, težko je izdihnil
in nič več ne diše,
prenehalo biti je srce,
kri v žilah je zastala,
zaprl je oči, usta,
smrt je nastala.

Enega človeka življenjske izkušnje
in trpljenje se v trenutku je končalo.
Če je bil to star človek,
pravimo, da je rešen trpljenja,

če je mlad, ima družino,
tarnamo, se sprašujemo,
kdo bo skrbel za družino.

A za žive življenje se nadaljuje,
a vsi hitimo v ta čas,
ko nekoč tudi po nas smrt pride,
a ne v istem času
in ne vemo kako in kje.

Če pa mislimo,
da bi radi še kaj povedali,
ali se opravičili osebi,
katera je že v boju s smrtjo,
ali je oseba v snu za vedno zaspala,
ali v nesreči življenje izgubila,
je že prepozno.

Ne jok, ne stok
je ne predrami,
zato povejmo si jih,
lepe, prijazne besede,
vsak dan našega življenja.

KAJ TI JE DRAGA?

Kaj ti je draga,
da tvoj glas tako hripav je?
Kaj ti je draga,
da tvoj nos tako rudeč je?
Kaj ti je draga,
da tako strašno pokašljuješ?
Prehlajena, prehlajena, da si, praviš.

Skuhal bom domačega čaja,
iz koprive, žajblja in bezga,

*z medom čaj bom posladkal,
še sok limone bom dodal.*

*Vroč čaj boš draga pila,
kmalu boljše boš se počutila.
Pa še dva poljubčka ti bom dal
na tvoja vroča lica.*

*A na usta
ne bom ti poljubčkov dajal,
ker še jaz bi se prehlada nabral.*

LJUBILI

*Prepiri, prevare in sovraštvo
iz src slovenskih bomo očistili, pregnali, jih izruvali.
Ljubili se med seboj
bomo Slovenci,
vsi skupaj bomo držali,
nobenega brata in sestre
ne bomo iz tega obroča izpustili.*

*Ljubili, ljubili bomo se med seboj, Slovenci,
ljubljene se počutili,
imeli se radi, v to novo mišljenje verovali.*

DANES, NE JUTRI

*Danes se ustavi,
danes od blizu
jih občuduj in začuti,
vonj lepih vrtnic.*

Danes se ustavi,
ne čakaj na jutri,
jutri morda bo že prepozno.

Četudi danes še niso razcvetene,
morda jutri ne bo jih več,
morda v noči pride nevihta
in cvetovi se bodo usuli.

Ne čakaj na jutri,
kar danes lahko storiš
ne čakaj na jutri,
danes prinesi mi cvetočo vrtnico,
jutri morda
tudi mene tu več ne bo.

SEM VRTNAR

Ukvarjam se z delom,
ki rad ga opravljam,
od ranega jutra do mraka
za rože skrbim.

Ne občutijo pomanjkanja
vode, sonca in v zemlji snovi,
katere potrebne so za bujno rast,
za čudovito cvetje.

A ta vrt ni moja last,
upam da, ko pošle mi bodo moči,
da nekdo drug, kakor zdaj jaz
bo skrbel za te rože, ta vrt,
a meni, da bodo ga pustili občudovat.

PRIJATELJA

*Oba stara, let sta se nabrala,
eden vedno godrnja,
a drugi posluša.
Ni nevarnosti, da bi se skregala
ali, da bi eden drugega zapustila.*

*Oba stara, let sta se nabrala,
eden vedno godrnja,
kaj vse ga boli,
a drugi samo posluša.*

*Oba stara, let sta se nabrala,
eden pravi, da jih ima devetdeset,
a njegov prijatelj dvanajst,
tudi na koncu z močmi.*

*Danes zjutraj je dvanajstletni
devetdesetletnega starčka
polizal po obrazu,
veselo mahal z repom,
a starec se je nasmehnil.*

IZ MARMORJA

*Ni tebi enakega, ki ustvaril bi iz marmorja
človeška bitja,
ki izgledajo kakor živa bitja.
Ljudje občudujemo tvoja umetniška dela,
a ta bitja so iz marmorja izklesana,
so nema in mrzla, se ne premikajo
in me ne pogledajo
in nihče od njih ne da besede od sebe, so mrtva.*

BORBA

Mnogi vojaki, od svinčenih krogel zadeti,
so ranjeni obležali, vzdihovali, krvaveli,
le mrmrajoči ledeno mrzli vetrovi in snežinke
so jim bili zadnja tolažba pred smrtjo.

Snega bela rjuha jih je pogrnila,
da zjutraj ni bilo videti padlih vojakov,
mir je legel na pokrajino.

A zmagovalce-sovražnike zajel je metež
in ledeno mrzlega vetra mraz,
da jim zlezel je do kosti,
brez krogel zadeti so obležali.
Tudi njih zjutraj nikjer ni bilo,
prekrita z belo rjuho bila je pokrajina.

In sanjalo se je materi naj ne skrbi,
da nič slabega se sinu ne stori,
da njen sin v miru spi.
Mati začutila v sebi je mir,
ni jo več skrbelo,
saj vse solze je že izjokala
za svojega sina.
Prišlo je sporočilo, da njen sin je pogrešan,
mirno je sprejela sporočilo, kakor, da je že vedela,
da nazaj ga ne bo.

Šele spomladi, ko sneg je skopnel, so ugotovili,
kateri od krogel bili so zadeti vojaki,
tam sneg ob njih bil krvave je barve in luže krvi.
Istega dne zmagovalce in zmagane
ista usoda je zadela.
A kako Bog plačuje za taka dela,
jaz ne vem.

MLADA IN ZALJUBLJENA

*Mlada in zaljubljena
so nama branili,
da imela bi se rada,
da pretrgali so najine vezi
metali najina pisma so v smeti.*

*A nisva se nehala ljubiti,
četudi zvestobo nekomu drugemu sva obljubila,
četudi daleč narazen sva živela,
v najinih mislih sva se obiskovala,
še imela sva se rada.*

*Sedaj sva že stara in vdovca
in spet po mnogih letih sva se srečala,
ljudje, ki so nama branili
skupaj živeti, se ljubiti,
se rad imeti, skleniti zakon,
od njih nihče več ne živi.*

*Sedaj me ne vprašaj,
če me lahko objameš,
če lahko me poljubiš,
če lahko me ljubiš.
Do konca najinih dni
skupaj bova živela, rada se imela,
saj ni nikogar, ki nama to zabranil bi.*

NITKA IN VRV

*Ena sama nitka
ni močna kakor vrv,
mnogo nitk je skupaj spletenih,
da nastane močna vrv.
Če bomo iz strohnelih nitk*

spletali vrvi,
bodo brez moči.

Tudi prihodnost ene družine,
ene vasi, enega mesta, ene države
se spletajo ene v močne, a druge
v trhle prihodnosti.

Če bomo prihodnost gradili
v poštenosti in slogi, bomo uspeli,
če pa bomo gradili prihodnost
v sovraštvu, zavidljivosti, bomo propadli.

V snežar na jejskih čepih,

z tapiscem sivega jezca,

življenja v trilih budih,

malc ope in malo je,

da vsa je bluda in sluzi tona,

Da neti prihodnosti se iskrajše združujejo,

z zvanji v ta vesiki svet,

so kakor mihle ravnani žogice,

vsak od njih ima svojo temeljito in mehko,

ravnico krogla in dve trdni nočici,

kakor žilice.

Če koga čim čvršje že tihogo hrano,

niiti kaklja posebna govorica je določa,

siščenje vasi, cvate in jih uč

jesti karuzna milica z mlečnim zmelancem

in tudi vodo že pečija.

Vsak trenutek dneva se kaklja podeljuje,

namerno po dverstvu se z njimi spreha,

Kapilicenci sveti dneva se struigati,

kaklja poopina, z ablja perje,

da vanka postava.

Plilanci se zatekajo k njej,

moči njejeje peralnicami in perjem,

se grajeje in silnove moči plava.

☞ V NARAVI ☞

ŠOLA V NARAVI

Poslušali smo te peti
in čakali dolgo,
da prišel bi iz svoje hiše,
da bi te videla, spoznala
kako izgledaš,
a nisi hotel se pokazat.

Z dolgo bilko trave
te je Micka požgečkala
ves v črnem oblečen, jezen, zmeden,
prišel si iz svoje hišce muren,
čudil se, zakaj si sva želeli tvojo družbo,
zakaj ne pustimo te v miru peti.

Hitro se je obrnil, v svoj dom se vrnil.
Mati Micko je klicala,
ko prišla domov je,
je na njo se jezila
kje, da tako dolgo se je zadržala,
ko po deteljo jo je poslala.

O VE ROŽICE

O ve rožice pomladne,
o kako vas ljubim,
o cvetice ve krasite
trate in rebrice.

*O ve rožice pomladne,
nihče ne skrbi za vas,
nihče ne zaliva vas,
samo Bog skrbi za vas.*

KOKLJA

*Naša kokoš se je odločila,
da mati bo postala.
V gnezdu na jajcih čepi,
s toploto svojega telesa
življenje v jajcih budi,
malo pije in malo je,
da vsa je bleda in shujšana.*

*Danes piščanci so luknjice v jajčnih lupinicah naredili,
se zvalili v ta veliki svet,
so kakor rahle rumene žogice,
vsak od njih ima dvojne temne očesc,
rumen kljun in dve tanki nožici,
kakor šibice.*

*Čivkajo čiv, čiv in že iščejo hrano.
Mati koklja posebno govorico je dobila,
piščance vabi, svari in jih uči
jesti koruzno moko z mlekom zmešano
in tudi vodo že pijejo.*

*Vsak trenutek dneva se koklja piščancem posveti,
ponosno po dvorišču se z njimi sprehaja.*

*Ko piščanci sredi dneva so utrujeni,
koklja počepne, zrahlja perje,
da velika postane.*

*Piščanci se zatečejo k njej,
med njenimi perutnicami in perjem
se grejejo in njihove male glavice*

ven iz koklje kukajo, gledajo,
kakor iz oken hiš ljudje.
Koklja je obenem mati in hiša.

Koklja piščance iz dneva v dan uči,
kako se hrana dobi
in kako se treba izogniti nevarnosti.
Piščanci perje so dobili,
nekateri so beli, rujavi in grahasti,
so že odrasli, so že v puberteti,
vidi se kateri bodo petelini in kokoši postali
in so neposlušni postali.
In od včeraj pa do danes
se je mati koklja odločila,
da za piščance ne bo več skrbela,
da dovolj so stari in veliki,
da vsak zase bo skrbel.
In od včeraj kakor kokoš se obnaša in kokodaka.

V današnji dobi piščanci se izvalijo
pod toplim inkubatorjem,
kmalu še otroci se bodo rodili v epruvetah,
pogrešali bodo toploto in ljubezen materino.

NOČNE PTICE

Nočne ptice netopirji
plahutajo s peruti,
kakor v vetru rjuhe.

Pa saj niso ptice,
so leteče miši,
saj nimajo perja in ne kljunov,
kakor imajo jih ptice.

*Nekateri se hranijo s sadjem,
drugi z mrčesom in tudi s krvjo.*

*V noči so me zbudili,
mimo okna so plahutali,
prišli so pogledat,
če na vrtu so že fige zrele.*

DOMIŠLJAVE KRAVE

*Na gmajni so se pasle krave,
tako bile so si všeč,
da so vedno se hvalile,
takih lepih krav kot one so,
da nikjer ni na svetu.*

*Na sosedov pašnik
prišle so krave,
zagledale so jih domišljave krave.
Priznale so, da tiste krave
lepše izgledajo kot one.*

*Potem pa so se prepirale
med sabo,
katera krava, da je kriva
za vso domišljavost.*

VROČE

*O kako je vroče,
naše zidane hiše tanke stene
je sonce tako pogrelo,
da je v hiši morda bolj vroče
kot pa zunaj.*

Nič ne pomaga, da smo okna
že zgodaj zjutraj zaprli,
jih zatemnili,
da bi preprečili
vročini obisk v našo hišo.

Vroče je, vroče,
da ni apetita,
da brez navora znoj
teče po obrazu,
da le kaj ledeno mrzlega popijemo,
to je naš Božični dan.

Pričakujemo Novo leto,
upamo, da se vreme bo spremenilo,
da nam dežja bo prineslo,
to je vse kar si želimo.

REKA REKA

Od tvojega izvira pod Snežnikom
se v te mnogo potokov izliva.
Tu, pod premskim gradom neslišna tečeš,
v jeseni in spomladi se iz struge razlivaš,
Bitence strašiš.

Tu mimo si tekla,
še preden so tu stopile človeške noge,
v vremski kotlini jezero si polnila,
ga spraznila.

Stoletja si dolbla, utirala si pot,
v škocjanskih jamah čudovite kapnike si ustvarila,
pod zemljo v kraški svet izginjaš,
nevidna človeškim očem pod zemljo tečeš.

*Kjer spet se prikažeš, pravijo ti Timava,
od tam ni več daleč, kjer našla si pri Trstu
kraj, kot vse druge reke do morja.
Tam vanj se neprenehoma izlivaš.*

RANJENE

*V dobro zemljo posejane, negovane,
se sprašuješ zakaj ni v njih moči,
da bi bujno rasle, zacvetele,
sad rodile, jablane.*

*S kosilnico v debla jih ranjuješ,
še prej, ko se rane zacelijo
jim druge zadevaš,
zato hirajo in počasi umirajo.*

VULKAN

*Iz žrela vulkana se kadi,
opozarja ljudi, naj se umaknejo
iz svojih domov.*

*Naj vse pustijo in hitijo,
da jih ne doseže žareča lava.*

*Že teče žareča reka in vse uničuje,
še le v morju se shladi in ugasne.*

*Ko se je vulkan umiril,
na opustošeni pokrajini
ni sledi, kje so stali domovi
včeraj še veselih, a danes
preplašenih ljudi.*

SREDI DNEVA

*Sredi sončnega dneva ptice so utihnile, odletele,
nebo je potemnilo.*

*Listi dreves trepetajo,
čez nebo švignila je strela,
grmi in streslo je našo hišo
in usula se je toča,
trave ni, vse je belo.*

*Sonce je pokukalo izza oblakov,
a na nebu se je prikazal tribarvni šal v loku,
obkrožil je tudi našo hišo,
ptice so spet zapele.*

*Zelo nas je presenetil ta dogodek dneva,
vremenoslovci niso napovedali spremembe
današnjega sončnega dneva.*

☞ PESMI ZA OTROKE ☞

GREMO

*Gremo na zeleno trato,
tam se bomo veselili
holja drija, holja drom.*

*Poslušali bomo ptičic petje,
gledali rožice cveteti,
hojla drija, hojla drom.*

*Gledali bomo čebelice in metulje
od cvetke do cvetke leteti,
hojla drija, hojla drom.*

*Tam na trati toplo sonce
nas bo grelo,
hojla drija, hojla drom.*

*Vsi veseli podali bomo si roke,
v krogu bomo zaplesali,
hojla drija, hojla drom.*

POTEPUŠKI MIŠKULIN

*Nepovabljen, radoveden Miškulin,
ni potrkal, ni pozdravil.
Sredi dneva
pri odprtih vratih vstopil je v hišo,
neopazno šel v jedilnico,
skril se za omaro.*

*Zvečer, ko ugasnili so luči v hiši,
takrat pa bil je pravi čas*

za sprehod po hiši.

V veselje Miškulina

po večerji niso kuhinje pospravili,

da ostalo po krožnikih veliko je dobrot.

Na omari drobci sladkorja so ostali,

Miškulin liže jih z jezikom,

tudi nekaj drobcev sira in kruha

našel je na omari.

To je res dobra hrana,

je sam sebi govoril Miškulin.

Iz krožnikov okusno omako

Miškulin z jezikom liže,

dolge brke si je umazal,

s sprednjimi nožicami jih umiva,

zadovoljno se počuti.

Celo noč v kuhinji se je gostil in telovadil.

iz tal na stole, iz stolov na mizo

in v lijak je skočil,

pod pipo jezik je nastavil

in pil vodo, ki po kapljicah je iz pipe kapljala.

Ko pa je zaslišal, da družina je vstala,

takrat pa je Miškulin pohitel v jedilnico

se skrit za omaro.

Prva mati Neža v kuhinjo prišla je pospravljat,

prišel je oče Nace in otroci Nejček, Andrejček in Nikica.

Miškulin najrajši ima otroke,

po jedilnici in v kuhinji

največ pustijo hrane za seboj.

To je brezskrbno življenje,

kakor, da sem gost hotela, se počutim

in nič me ne stane,
je pravil sam sebi Miškulin.

Včeraj poleg hrane v kozarcu ostalo je
nekaj nepopitega vina.
S prednjimi tačicami se je Miškulin prijel za rob kozarca
in z jezikom srkal vino.

Potlej pa začelo se mu je vrteti v glavi
komaj, da je zmožel z mize za omaro,
preden prišla v kuhinjo je družina.

Neko noč ostalo je na omari
nekaj raztrešenega popra in hude paprike.
Miškulin še pomislil ni, da to ni dobro za njega,
potem pa joj, vzelo mu je sapo,
na srečo,
da bilo je malo razlitega mleka,
da ga je posrkal,
to mu rešilo je življenje.

A življenje za Miškulina
bilo je čudovito
in tudi zredil se je,
a izogibal se je paprike in popra.

Včeraj je oče Nace praznoval rojstni dan,
prišlo je veliko gostov, praznovali so cel dan,
pozno popoldan
se Miškulin za omaro je jezil,
dajte mir, jaz podnevi spim,
k sreči ga nihče ni slišal.

Pozno v noči, ko bil je spet mir,
prišel se gostit je Miškulin.
Na mizi bili so še krožniki
z ostanki torte, to je vse pojedel,

oblizal je čokoladno kremo,
nekaj te se zalepilo mu je na smrček,
a v kozarcih še bil je sok in vino.

Miškulin odločil se je za vino,
se napil in si rep na stol zavezal,
vso noč mu je vzelo, da se je razvezal,
in na mizi je zadremal.

Kakor ponavadi zjutraj prva prišla je
v kuhinjo mati Neža.
Na mizi zagledala je Miškulina,
od strahu je zakričala na pomoč, na pomoč.
Pritekel je oče Nace, odprl je vrata, šel po metlo.

V tistem trenutku se je zdramil Miškulin,
skočil z mize na stol, na tla in tekel
v jedilnico za omaro.
Oče Nace bil je še omamljen od vina,
z metlo udaril je po mizi,
krožniki in kozarci so z mize leteli,
na tleh se razbili.
Žena Neža je kričala,
držala se za glavo.

Kaj delaš Nace! Ne vidiš, da miši ni več na mizi!
Ne, ne vidim, če bi bila miza pospravljena
bi že videl, se je izgovarjal Nace.

Kje je ta vražje žival, Neža?
Skrila se je v jedilnico za omaro.
Nace in Neža odmikala sta omaro,
zgornji del je ovagnil in je treščilo.

A še preden sta odmaknila omaro
je Miškulin, brez, da bi ga opazila

planil v kuhinjo in neopazno
prav tam kjer je prišel pred tednom dni, odšel.

Ojej, ojej tarnala je Neža,
vsa moj dragoceni kristal je sedaj črepinje postal
in to zaradi ene miši,
katere se jaz tako strašno bojim.

Pritekli so otroci, Nejček, Andrejček in Nikica,
se spogledovali, zakaj toliko direndaja.
Oni so vedeli za gosta Miškulina,
na skrivnem je z njimi gledal televizijo.
prišli so sosedi
in nekdo je poklical po telefonu policijo,
prišli so s sireno in oboroženi
in to zaradi ene miši.

Policaji so se resno držali,
a Miškulina niso iskali.
Vse so popisali, kaj se je zgodilo.
Zaskrbljeni Neži in Nacetu so povedali,
da zavarovalnica bo vso škodo plačala,
ker se je ta nesreča zgodila,
zaradi bolezni hysterije, a vina niso omenili.

Miškulinu bilo je strašno žal,
da zapravljal si je brezskrbno življenje.
kje si se potepal Miškulin,
so ga spraševale Miškulinke in Miškulini,
dobro izgledaš, poredil si se, glej pozadaj po šivu
so ti počile hlače.
Bile sem na nagradnem dopustu,
se je izmišljal in lagal potepuški Miškulin,
premišljuje v katero hišo
se bo neopazno spet naselil.

PO BLATU

Bose noge plešejo po blatu.

*Ooo bose noge mehko blato veseli,
skačemo po blatu.*

*Obraze z blatom smo si namazali, oči gledajo iz blatnih obrazov,
kdo je kdo se ne spoznamo.*

Veseli po blatu skačemo, radi se imamo.

ko po blatu bo konec plesa

se v potoku bomo skopali in umili,

da se bomo spet spoznali med sabo

in še se radi bomo imeli.

Kmalu spet vsi skupaj veseli

po blatu bomo spet skakali in zaplesali.

☪ RAZNO ☪**BRATJE IN SESTRE**

*Veliko stvari veže skupaj brate in sestre,
mnogo let živeli smo pod krovom iste hiše,
imeli smo isto mater in očeta,
skupaj smo se veselili, probleme skupaj reševali,
mnogo istih spominov imamo na otroška leta,
na mater in očeta,
vsak od nas nosi v sebi del svojega brata ali sestre.*

☪☪

*Umazano perilo smo na roke in v pralnem stroju oprali, da je spet
čisto, a ko bi mogli oprati tudi iz človeških src hudobijo.*

☪☪

*Zvečer v tvoji hiši se ne prižge več luč, a kdo jo bo prižgal, ker je
tudi luč tvojega življenja ugasnila.*

☪☪

*Sreča ni popolna, včasih jo začutimo v drobtinica kruha ali se je
zavemo, ko je že mimo.*

☪☪

*Ranili ste me, ko bi me videl domači kamen, kako sem jokala, bi se
mu zasmilila, še on bi jokal z menoj.*

☪☪

*Nekateri ljudje so prerasli sami sebe in mislijo, da lahko delajo tudi
kar se ne sme.*

☾

Je v tvojem srcu nekaj drobcev ljubezni tudi za ljudi okoli tebe in drobec za mene ali vse držiš za sebe, če jo daješ le med svoje otroke, ko te bodo zapustili, samotna, zapuščena se boš počutila.

☾

Cvetoča vrtnica se je usula v mojo dlan, dlan je polna strjene krvi.

☾

Je še za koga na zemlji prostora ali samo za ljudi in njihove potrebe.

☾

Bela slana na soncu se lesketa, a cvetje pod slano vse je mrtvo.

☾

Sonce je svetloba in toplota, brez tebe sonce ni življenja, ne rasti.

☾

Tudi v malih bitjih, ki med mani žive, bije srce.

☾

Dobila sem pismo, lepo darilo. Četudi smo daleč narazen, čutim tvoje veliko srce.

☾

Lepa, dišeča v jutru, na njej še rosa kristalna jo krasi, a previdno jo trgaj, da te s trni ne bo zbadla do krvi.

✽

Vi ne skrbite za moje skrbi, jaz ne skrbim za vaše skrbi, a vseeno nas ljudi veže skupaj mnogo stvari.

✽

V najlepšem času njihovega življenja trgam trave in rože s solzami v očeh, da bodo krasile oče, mati vajin grob in z občutki, ki ne da se jih izraziti na papir, morda pa jih vidva čutita, da po mnogih letih sem doma.

✽

Ne prepirajte se zaradi dveh pesti zemlje in za skledo morske vode, da boste lahko rekli, da imate od vseh sosedov vsaj enega prijatelja.

✽

Kje bova plesala, v tvoji ali moji hiši, obe sta pretesni, najini polževi hiši.

✽

Cvetoči lokvanj se ponaša s cvetovi, vabi, da utrgala bi cvet, ker ve, da ne morem ga doseči.

✽

Na vrtu dalje, me gledajo skozi okno v sobo in jaz njih.

✽

Čriček majhen črn možiček poje čri, čri, čri. Ko bi jaz mogla imeti tolikokrat močnejši glas kolikokrat sem večja od tebe, bi vse okrog sebe oglušela.

☾

V noči so umazane snežene rjuhe oprali, da se je zjutraj na soncu sneg lesketal kakor diamanti.

☾

Od tu se oddaljujem, v mislih v nove kraje potujem. Kam bom prispela ali bo le neizpolnjena želja in bom tu, kjer sem ostala.

☾

Darilo, ki te bo razveselilo, ni samo v šopku rož ali v škatli zavito darilo. Darilo so tudi lepe besede, telefonski klic ali odposlano pismo, ki ga jutri bom dobila.

☾

Kar sem izvedela o mojem otroštvu, vem, da so mi še preden sem shodila rezali peruti, da ne morem vzleteti.

☾

Sonce se kopa v barvah zlata, srebra in v barvah dragih kamnov, utonilo je, jezero je pozlatilo.

Že je nova slika neba in kmalu bo tema.

Jutri se spet boš sonce prikazalo, temo pregnalo, nov dan prižgalo in spet te bom občudovala.

☾

Rane, ki smo jih dobili pri nesrečah in operacijah so povzročale bolečine, zdravniki so jih zašili, bolečine so minile a ostale so brazgotine.

A tiste, ki so nam jih zadali ljudje z jeziki ali dejanji, četudi so nevidne, nas bolijo a treba jih bo preboleti.

To sonce, ki v sebi ga nosim, nekaj te topline nekomu moram dati, najraje bi jo dala ubogim otrokom, da bi še oni jo začutili in tudi oni jo nekoč nekomu dali.

Dobro jutro, dober dan moja vas, vse dobro danes in vse dni, ti iz srca želi tvoja hči.

Po oknih drsijo kaplje dežja a po mojih licih drsijo solze, kdaj se na nebu bo spet sonce pokazalo, da posušilo bo šipe okna in moje solze.

Če izgovorjene bile so lepe, prijazne smo z njimi nekoga razveselili, če bile so v jezi izgovorjene, smo nekoga užalili. A besede izgovorjene ne moremo jih nazaj v usta dati, lahko pa jih samo zase obdržimo in jih ne izgovorimo.

Nisem še v šolo hodila, ko so mi košare dali, da sem bosih nog spomladi pobirala korenine plevela. Sedaj pišem pesmi, so plevel in jih je treba zatreti ali so korenine, ki bodo pognale in nekaj rodile?

Noč prihaja, je že tema in ni razsvetljene poti, da bi po njej krenila, kam v temi in sama.

Na vroči plošči štedilnika iz lonca kipi, iz vročine sem lonec odmaknila, preprečila kipenje, a v meni vretje ne vem kako zaustaviti.

V vazi kristalni rože venijo, v palači kakor v kočah otroci se rodijo, povsod se starajo ljudje, tudi moja mladost je minila, starosti morda bom pobegnila, a smrti ne bom zbežala, ugrabila me bo in usmrtila.

Ob poti z zemljo pokrite mine, mimo hitijo ljudje, eden od njih samo dotaknil se jo je. Eksplodirala je mina, mlademu fantu odrezala nogo, otroku roko, dekletu skazila obraz, ji vzela vid. A Jezus nad nami kriči, imejte se radi, kakor sem vas jaz imel rad.

Spet je srce vznemirjeno in težko, vrži iz sebe te občutke, reci kaj naj napišem, papir in svinčnik že čakata.

Ko bom čez deset let šestinšestdeset let stara, me bodo še ljudje spoznali, si bom na sedanjih slikah še kaj podobna ali ne, oh ne mislim nič o tem. Če jih bom doživela, da bi dobro zdravje imela, to je vse kar si želim.

Vsak dan me pozdravljaš moja ljubica, moja ljubezen, moja tolažba in upanje. Drugi te polnijo k meni, prinašajo, jaz te le praznim in plačam, a nihče k meni ne prisede, me ne vpraša, če še kaj potrebujem. O potrebujem in želim, da bi kdo k meni prisedel, se z mano pogovarjal, da bi se ne počutil tako osamljen.

Občutke prijaznosti, ljubezni, spoštovanja, veselja, sožitja, dobrega počutja ena sama lastnost, sovraštvo, vse pokvari.

Nekateri so oblečeni samo v spodnjih hlačah, nekateri samo v hlačah pižame ali samo v srajcah, nekateri v tutah, da se premikajo a so brez obrazov, brez rok in nog, da me v noči je strah, kaj so? So na žicah zamrznjeno perilo, ni me več strah.

Na pot družčina prepirljivih vaških vrabcev je priletela, se prepirala, se pretepala. Približala sem se jim, družčina je odletela.

Naj v vrtu zalivam rože,
ki danes ne potrebujejo vode,
naj one ki venijo, povešajo listje jim rečem,
da jih jutri zalijem, ko za nje bo že prepozno.

Zjutraj načrtovan nisi končal se kakor sem pričakovala. Morda v jutrišnjem dnevu se izpolnejo vse skrite želje.

Kako je narava na tako različne načine oblikovala, izrezljala drevesom, grmičem, rožam in povrtninam liste in rože odišavila, zame to je čudež.

Nad nami se sonce vsak dan prižiga, zvečer zaide. V noči prižigamo luč, če žarnica pregori nastane tema, nadomestimo jo z novo. Vsi upamo, da sonce je naša večna luč, ki nikoli ne bo pregorela in ne ugasnila.

☪

Tudi če vnaprej ne plača, se da človeku kozarec vode, da se odžeja in da od žeje ne umre.

☪

Postajam neobčutljiva, morda postanem kamen, da boste po meni hodili in me ne bo bolelo.

☪

Za vsako malo dobroto, ko so ljudje mi jo nudili otroku, jih nisem pozabila, zakaj to tebe žali, ne razumem. Naj te ne boli, če spoštujem dobre ljudi ali te boli, da med njimi nisi bil ti.

☪

Tako še rosno mlad, a veliko slabega je že okusil, to vidi se mu na obrazu. Ta otrok potrebuje pomoč, da se iskricice bodo prižgale v njegovih očeh, da nasmeh se razbohotal bo čez njegov obraz.

☪

Puške so se spremenile v čokolado a metki v bombone. Vojaki so se veselili čokolade in bombonov, še med otroke so jih razdelili, na vojno vsi sò pozabili.

☪

Četudi nismo bili povzročitelji tvojih bolečin mati in o njih nisi govorila, smo jih tudi mi, tvoji otroci čutili.

✪

Ne prosim vas zlata in ne srebra,
samo nekaj prijaznih besed vas prosim,
mi jih boste izgovorili, podarili,
me z njimi počastili, razveselili?
Predrage so, ne boste jih izgovorili,
ne boste srce mi razveselili.

✪

Na zunanji strani šipe tečejo krvave kaplje dežja, skozi šipo gleda
krvav obraz, je krvav ali ni?

✪

Izvirki v potok, potok v reko ali reka v reko, kako vse reke vedo za
pot do morja, vse v njega se zlivajo.

✪

V gradovih in v kočah otroci se rodijo,
vsem nam mladosti leta minejo,
morda bom starosti pobegnila,
a smrti ne bom zbežala,
tudi mene bo ugrabila.

✪

Na klopci pred hišo vsa v črnem je sedela, v daljavo se zazrla, nad
otroškim vrvežem ni se pritoževala. Mali psiček se ji je pridružil,
ob njej je sedel. Vsak dan bolj sklonjena, je tudi njej nekega dne
zvon zazvonil.

✪

Hrib gori, vsa drevesa hriba gorijo, vsako drevo v svoji jesenski barvi gori, preden vse pobarvano listje odleti in gola drevesa bodo čakala, da sneg jih pobeli.

☪

Rane so boleče in skeleče, če pa si jih ti komu zadel, naj te tudi bolijo, da ne boš nikomur več jih zadajal.

☪

Kristalni balončki obešeni na praproti so čakali, da jih sonce popije, veter jih je stresel, vsi padli so v travo.

☪

Pastirica sem ter tja skače, s kljunom striže, z mrčesom se gosti, vesela sem te po mnogih letih videti.

☪

*Muren, črn možic poje čri, čri, čri vse dneve in noči.
O čem poje, o žalosti ali veselju, meni ni dano izvedeti.*

☪

Te niti, ki me vežejo na rodni kraj niso iz svile, volne ali bombaža, so jeklene, ne da se jih prerezati, prestriči in ne prežagati.

☪

Ljubezen do narave, ljudi in živali me je rešila, da nisem padla v globočine morja, od kjer nazaj nebi prišla.

☪

Pustite me domov, naj moja ljubljena domača zemlja me sprejme v svoja nedra, da še jaz postanem njena last zemlja.

☪

Moje roke niso dosegle pridnosti tvojih rok, a boli me, da si do mene bila hladna in molčeča.

☪

Mi smo igralci lastnega filma, ki se odvija z vsakdanjimi dogodki, ali poznaš soseda, njegovo odvijanje vsakdanjih življenjskih dogodkov, ne poznaš ga, on ni ameriški filmski igravec.

☪

V Bagdadu so branjevke prodajale sadje in zelenjavo. Eksplozija. Vse je zmendrano, na tleh mrtvi in ranjeni ljudje, po asfaltu teče kri.

☪

Kam ti v čolnu po jezeru veslaš? A jaz v banji naga kam? Ti dlje kakor jaz, a ne prideva do morja.

☪

V naravi pomlad ni vedno trajajoče stanje in ne v našem življenju.

☪

Konj dirja, veter mu grivo in rep valovi, star konj mu s pogledom sledi, rad bi žrebe postal, a jaz vaški otrok.

☪

Snežinke poletavajo, v nič se spremijajo,
 kakor moje besede, nikogar ni, da slišal jih bi.
 Od včeraj do danes sneg pobelil je vas.
 Besede so knjiga postale,
 morda jih kdo prebere, preden, kakor snežinke, v nič se
 spremenijo.

Oh ne kliči me s tako močno silo,
 da tako nemirna sem in bolna,
 da ne vem kaj mi je storiti, če ne bom se
 opomogla, morala ta kraj bom zapustiti,
 v rodni kraj se vrniti, da srce se v meni umiri.

Dobro jutro, dober dan nov dan, v dežju oprana okna in pokrajina,
 na nebu se sonce smeji, v meni rastejo nove moči in dobro počutje
 v ta čudoviti, nov dan.

Čakali so, se spogledovali, kdo od njih bo izbran za kralja. Poslali
 so po Davida, ker je pasel čredo in ga posvetili v kralja.

Drevo s sadeži obloženo do tal je sklonilo veje, a zraven drevo, na
 njem nobenega sadeža. Sprašujem se, zakaj se tako je zgodilo.

Med množico ljudi sama, samotna, ne veš kam bi krenila. Od vseh
 ljudi nihče te ne vpraša, kam si želiš.

Kakor reka pod vasjo se ne steče, vedno teče, tako tudi moja misel je še med vami, ljudje moje vasi.

☪☪

V zaporu sedi, ker ni bilo dobrih ljudi, ki bi mu otroku pomagali, ga radi imeli.

☪☪

Si v vsaki rastlini, v vsem kar nas obdaja in si v nas če ti dovolimo, če radi imamo ljudi in verjamem, da si tudi v meni Vsemogočni Bog.

☪☪

Imaš opojno dišeče cvetje, sadež vsa zlat dišeč, a v notranjosti sok bolj kisel kakor kis (limone).

☪☪

Danes je jesensko vreme, oblačno in megleno in tudi v mene se je naselilo.

☪☪

*Vaška lokev, veliko jezero,
hodila sem te otrok občudovat .
Piš vetra je mirno gladino valovil,
ob bregu iz blata so gledale oči,
iz njih so žabe skočile, rekle kva, kva.
Ob lokvi, na električnih žicah,
poslušala sem lastovk klepet,
preden so vas zapustile.*

☪☪

*Jaz sem kosa, s kladivom me klepajo,
z oslo me brusijo, da bom nabrušena še pisala.*

☪

*Stoletna kraljica nočem biti to kar si ti.
Glej me, kako so čile moje noge,
a ti ne moreš se postaviti na svoje noge.*

☪

*Na jablani cvetovi so odcveteli,
a ne bodo vsi sadeži postali.*

☪

V naravi ni vodoravnih črt, ni trikotnikov, pravokotnikov in ne kvadratov.

☪

Na moji glavi škarje hrustajo lase in že jih pljuvajo na tla.

☪

*V travi rumenjaki
spremenili so se v luči srebrne,
iz vsake luči
odletelo je sto padal semena.
Z vetrom letajo naokoli,
ko bodo na zemlji pristala,
bodo regrát postala.*

☪

*Na mostu sva si obljubila,
da bo najina ljubezen večna,*

kakor reke tok.
Prišla je suša,
reka se je posušila,
najina ljubezen je usahnila.

Sami sebi vseč ne zavedate se,
kako ste neslani, grenki in nikomur vseč.

Ne bom vas, dobri ljudje pozabila,
dokler bom živela, vas v srcu bom nosila.

Molči, molči, ne govori,
če bi sedaj govoril,
bi jo za vedno užalil.
Pomiri se,
da bo ploha jeze minila,
da boš preišljeno govoril,
da jo ne boš užalil.

Lepota tvoja je minila, a tvoj lep značaj je ostal.

Ob zidu zapuščene hiše
vrtnica cveti
in nič jo ne skrbi,
da hiša se podira.

*Vetrovi v Sahari
oblikujejo iz komaj vidnih delčkov peska
valove, zalive, hribe in doline, da se čudijo oči ustvarjalnosti
vetra.*

*Da puščava, četudi je neprimerna
za življenje, vroča in brez vode
kaže svoje lepote.*

*Iz krošnje topola pozlačeni listi poletavajo
kakor metulji.*

*Veter je stresel topol,
od včeraj do danes
ves je gol,
pod njim preproga zlata.*

*V noči nevihta, jutro spočelo je lep dan.
Pod »jacarando« preproga vijoličastih zvončkov,
v noči pripluli so na tla,
z njimi otrok se igra.*

*Notranji občutek zadovoljstva in veselja
je zdravilo, ki odbija boleznin in bolečine.*

*Mnogokrat ranili ste mi srce,
tako pogosto ste ga ranili,
da če bi vsakokrat samo pika črnila
kanila mi na srce,
bilo od pik bi vse črno.*

A mnoge rane so se zacelile,
samo spomini so ostali še na nje.
Še spomini bodo zbledeli,
ko bom odšla iz tega sveta.

Ko dopoveduješ svojemu otroku,
kako je nesposoben,
ga v zemljo tlačiš.
Če ga pohvališ, spodbujaš
mu daš rast, da bo vesel
in potrudil se bo biti,
največ, kar lahko postane.

Brkinska pridna so dekleta,
mnogo ostalo jih je v Trstu,
danes hoče jih Ljubljana,
a doma kmet tarna,
kam so mladi vsi odšli,
da nikogar ni, ki na kmetiji pomagal bi.

Padaj, padaj zlati dež
na žejno zemljo,
zelo te potrebuje,
da na njej spet zrasel bo
naš vsakdanji kruh.

Občutil si krivice na lastni koži,
da so te zagrenile.
A zakaj tudi ti počenjaš isto

ali se ne zavedaš
 ali hočeš pokazati,
 kako si velik, močan, pomemben
 in neobčutljiv,
 ko tudi ti drugim ljudem delaš krivico.

Spomladi morala bi spet med grabne
 sadit krompir,
 in v jeseni med grabne
 krompir pobirat,
 da bi te začutila,
 da bi se v te ponovno zaljubila,
 rodna zemlja.

Nekoč sem mislila,
 da te bom razvozlala
 in spoznala, kdo si.
 Pa sem ugotovila, da si preveč zvozlán,
 da bi te kdo lahko razvozlal in spoznal.

O mama moja,
 ne sprašuj me kje sem bila
 in kam bom šla.
 Sedaj nisem več deklica mala,
 o ne skrbi, draga mama.

Sonce za oblaki brez moči
 in tudi v meni je ni,
 sonce je posijalo, me ogrelo,
 še meni moči je dalo.

Zaradi težkega bremena
sem padla
in nisem vedela,
kako se bom na noge pobrala.
A sem se pobrala, kakor otrok,
ki se uči prvih korakov
in ne odneha,
četudi bilo je veliko padcev.

Moje pesmi trkajo na trda srca ljudi, da bi njih srca omehčale, a
jih ne zanimajo, a jaz vseeno jih bom pisala.

Želele so si vrvež otrok,
mladih družin,
pa jih ni bilo.
Čakale so in od čakanja
so se stare hiše na vasi
razžalostile, podrle in zrušile.

Molčim, a v sebi kričim
ne več vojn, ne več vojn,
povsod po svetu
naj mir zavlada.
V sebi kričim,
povejte, kdaj ne bo več vojn,
kdaj bo na svetu zavladal mir.

*Tam , kjer puške se glasijo,
ljudje trpijo, otroci se bojijo.*

*Naredila sem velik korak,
da sem prišla od tu do vas.
Upam, da bom še kdaj do doma prispela
in morda se ne bom več v ta kraj vrnila.*

*Bolj dražiš besnega psa,
bolj laja in z zobmi renči.
Veriga ga drži, da se v tebe ne zaleti.
Tudi mene ranjujete, zadajate mi skeleče rane.
A bolj me ranjujete, pogostejše se vračam
z mislimi k vam.
Ne renčim in ne sovražim,
vse vas rada imama,
a tudi to vam ni všeč.*

*Nisi megla, nisi oblak,
si brez barve in brez oblike,
si nevidna, a imaš moč in glas.
O strašno se jeziti znaš,
ne prizanašaš nam
in ne naravi,
delaš škodo,
si hudobna, burja.*

Danes sem kakor rožnata, speglana srajca,
Vse je v redu v moji notranjosti in zunanosti.
Upam, da ne bo sprememb, da bo vse v redu, vsaj do jutri.

Ne sprašuj me otrok,
kje je ptica z ranjeno perutnico,
in kje je ptica brez noge,
ki k nam je prihajala in je več ni.
Oh otrok, naj te ne skrbi
in za vse ljudi,
ki slabo se jim godi.
Oh otrok, misli na lepe stvari.
Oh otrok, na tem svetu
vedno nekdo trpi.

Ob sončnem zahodu
je nekdo pobarval nebo
z barvo zlata, srebra in dragih kamnov.
Barve se med seboj mešajo,
sonce je pordečilo,
v barvah izginilo, v njih se je utopilo.
Že je nova slika neba,
vse je plavo in kmalu bo tema.

Tudi na zunanosti hiš se vidi, kakšni v njih žive ljudje, če v njih
pridni, skrbni ali leni živijo ljudje.

Ne pripadam tebi in ne njim,
samo zemlji še pripadam,

*ona edina je sedaj mati moja,
nad mano Bog.*

✽

*Imam sposobnosti in nesposobnosti.
A iz kože ne morem skočiti
in biti nekaj, kar nisem
in kar nikoli ne bom.*

✽

*Vračam se v svet
mojih otroških, brezskrbnih let.
O, kje ste, kje brezskrbna leta,
ni vas več,
samo v mislih si pričaram jih,
a v nje nazaj ne morem se vrniti.
Otroška leta samo enkrat se živi,
nikoli več nazaj jih ni.*

✽

*Ti ljudje vedno v prvih vrstah ob mizah sedijo
kakor, da so kipi,
nikamor se ne premaknejo,
vedno na istih mestih sedijo.*

✽

*Oprtni koš vseh sort alergij in bolezni,
kakor Ribenčan na hrbtu sem jih nosila.
O, nekaj sem jih odložila
in oprtni koš ni več tako težak,
kakor je bil nekoč.*

✽

Tako si občutljiva,
kakor, da bi iz svile bila narejena,
a to življenje zahteva, da si iz lesa
in tudi iz železa,
da vse preneseš, kar življenje od tebe zahteva.

✪

Gledam v sivo nebo,
iščem košček plavega neba
in iščem, kje se sonce skriva.
Hočem videti, kdaj spet se bo prikazalo,
izza sivih oblakov
in posijalo.

✪

Plehki hrani soli,
grenki pijači sladkorja
in meni malo pomoči, da boljše se bom počutila.

✪

Z otroško voljo se pobiram na noge,
da bom krenila na pot.

✪

Tudi igra z žogo je umetnost,
a ko te življenje tepe
jo brcaš brez občutka,
da ji zadajaš udarce,
ki tebe bolijo.

✪

*Kot oaze po gričih posejane so vasice,
sredi ali na koncu vasice bela cerkvice,
to so značilnosti naše brkinske pokrajine.*

*Potok blatne barve
ne zmoti čisto vodo reke,
ko se vanjo steka.
Tako bi nas ljudi ne smele
užaliti zbadljive besede.*

*Črna vrana nad vasjo belih streh,
ob cerkvi dve goli lipi,
iz dimnikov se siv dim vije.
Vidi se, da tu še živijo ljudje,
a koliko jih je,
le tu in tam nekaj stopinj v snegu,
a nobena otroška stopinja ne vodi
v vaško šolo.*

*Pozno v noči, luči te hiše so pogasnile,
ob dveh zjutraj novega dne
v moji sobi se je prižgala,
da napisala sem nekaj,
kar prišlo mi je na misel,
do jutra še dvakrat se luč je prižgala,
da spet sem nekaj napisala.
Zjutraj počutila sem se utrujeno,
napisala sem tri pesmi.
Devetnajstega septembra 2006,
od ranega jutra pa do večera
napisala sem pet pesmi.*

✽

Kmalu vas sneg pogrne,
rože martinovke,
še pod snegom boste cvetele
in na latniku golih žilah trte
se sneg bo lesketal na soncu.
Pod snežnim prtom narava diha,
četudi na videz je mrtva.

✽

Naveličan živeti,
boji se umreti.

✽

Bili so premožni,
vsega so imeli,
a privoščili so si toliko,
kakor, da bili bi revni.

✽

Včerajšnji dan
je že minuli, pretekli čas,
je mimo, ne vrne se nazaj.
Učimo se iz preteklosti,
če nam pomaga v boljšo prihodnost
prihajajočega časa,
če nas vznemirja, pustimo ga na miru.

✽

Sama sebi všeč,
ni te več,
nihče se te ne spomne več.

✽

*Ko se srečava,
sem do tebe ledeno mrzla.
A do drugih ljudi
sem topla, prijazna,
a ne zmorem biti drugačna
in žalosti me, a srce mi ne dopusti
biti do tebe prijazna, ker sem ranjena bila od tebe.*

✽

*Jaz nisem to, kar bila bi rada
in ruši me slabo zdravje.
To nihče še pomisli ne,
preden me ogovarja.*

✽

*Najlepši dan mine,
najlepše rože tudi odcvetijo,
najlepše stavbe se tudi zrušijo
in zrušiš se ti in jaz
in zrušimo se vsi, a ne vsi naenkrat.*

✽

*Drevo v lonec posajeno,
po mnogih letih posadili so ga v zemljo,
da bi kakor druga drevesa
mogočno postalo,
a je bilo predolgo utesnjeno,
da bi si opomoglo, da bi kot druga
drevesa visoko zraslo.*

✽

Zakaj je takšno moje življenje,
zakaj me je reka življenja
vrgla tako daleč proč od rodnega kraja?
Zakaj mi je bil dan nemir v srce?
Zakaj je takšna moja usoda, kakor je?
Bog ve, jaz ne.

Veliko več sem mislila,
da vam bom dala,
pa nisem zmogla,
zaradi slabega zdravja.
Ko pa vam bi dala vse,
kar sem vam hotela dati,
bi bilo preveč in vi otroci bi ne znali
ceniti in ne spoštovati.

Kaj bi dal otroku,
da bi smehljaj se zarisal
mu čez obraz,
zasvetile se mu oči.
Današnji otroci vsega preveč imajo,
ni stvari, da jih razveseli.
A jaz se spomnem fanta,
ko so mu dali kos kruha,
se mu je smejal,
predem ga je v usta dal.

V tem trenutku
vse tegobe in težave
mojega življenja
so daleč proč,

*kakor, da sem prerojena
se počutim doma.*

*Si začutil, da si pasem
na tvojem obrazu oči,
da si me s tako močjo ošinil z očmi
ali to delava v istem trenutku oba.*

*Stanovanje na stanovanju,
so zloženi visoko, kakor čebelji panji,
ljudje živijo v njih, a mene ni v njih,
moj dom je tu, kjer čebele nabirajo med.*

*Tudi jaz gojim ciklame,
prav take, kakor sem si jih
doma v gmajni šopek nabrala.
Tu skozi celo leto so zelene,
zacvetijo pa ob istem času, kot doma.*

*Imam dve afriški vijolici,
obe sta mi cveteli,
bili sta mi v veselje,
a kmalu ni jima bilo do cvetenja,
povešali sta listje.
Presadila sem ju v novo zemljo,
spet sta zaživel, zacveteli,
v Afriko nista si več želeli.
A jaz sem se zamislila,
kaj bi morala doživeti,*

da kakor afriški vijolici bi zaživela,
jaz tudi potrebujem presaditev nazaj v rodni kraj.

Ej prijatelj, vse hudo pozabi,
na noge se spet postavi,
preboli te bolečine,
da spet srečna bo tvoja družina.
Vidi se, kako si zanemaryl sebe,
vidi se, da z alkoholom zalivaš bolečine.
Veš, tudi mi čutimo bolečine,
a jih ne zdravimo z alkoholom.
Ej prijatelj, na noge se korenjaško postavi,
da srečna bo tvoja prihodnost in tvoja družina.

Na ognjišču plameni
so kakor veliki jeziki,
tekmujejo med seboj,
kateri od njih bo najvišje švignil.
Drva so zgorela,
plameni pojemajo,
kakor pred smrtjo človeku moči.

Z močmi moje domišljije, da mogla bi se dvigniti,
kakor misel poleteti, te obiskati, vas domača.
Ljudje moje vasi, pogostokrat bi se videli.

Ubog otrok, lačen prijaznih besed
ne kruha,
mu jih bomo dali

*ali ga bomo odpodili,
kakor podimo od hiše do hiše
izgubljenega psa.*

☪☪☪

*Vidi se mu,
da pojemajo mu moči,
da smrt se v njega je naselila,
morda že jutri mu bo zvonilo.*

☪☪☪

*Tvoje rože so se posušile,
a moje še cvetijo.
Ne izgovarjaj se,
zakaj se to je zgodilo.*

☪☪☪

*Sem lepotilna rastlina,
vsajena v lonec.
V hiši me gojijo,
a jaz pogrešam sonce, roso, dež,
me bodo vsaj ven na vrt odnesli, da ne bom umrla.*

☪☪☪

*Nič drugega si nisva želeli,
samo ljubljene biti sva si želeli,
a najine želje niso se izpolnile.
Jaz sem se sprijaznila s tem,
kar sem dobila.
A ti še iščeš, vsa si se izčrpala
in še iščeš in upaš, da boš ljubljena,
da nekdo te rad bo imel.*

Boš uspela,
upam, da boš, moja draga prijateljica.

~~~~~

Kako veliko so me videle,
da so poslušale moje ukaze,
krave in konj,
četudi bila sem še otrok.

~~~~~

Imam nekaj sposobnosti
in en kup nesposobnosti.
Tudi one me spremljajo
na vsakdanjih poteh
mojega življenja.

~~~~~

Ko človek k človeku pristopi,
ga tolaži,
mu da novih moči,
da pokončno stoji.
Boš se ustavil
človek ob človeku,
ko potreboval bo pomoči
ali se proč boš ozrl in mimo šel.

~~~~~

Tvoja poštenost,
tvoja iskrenost
te zanesla je
v nevarne vode.
A svet potrebuje take ljudi,
da pride do sprememb

*in boljšo bodočnost
za vse ljudi.*

*Z osebnostjo se človek rodi,
se je v šoli ne nauči.*

*Tvoja dobrot, oče,
Pognala je korenine v meni.
Od tvojih otrok
podedovala največ sem tvojega značaja,
a tudi name mečejo blato,
kakor so ga na tebe.*

*Sprašujem se,
kaj si mi dala tujina,
da bi ne mogla dati
domovina.
Doma bilo bi srce moje mirno
in ne kot tu je nemirno.*

*Ko te več ne prizadene,
kaj ljudje o tebi govorijo
in kaj so ti slabega storili,
si dozorela za večno življenje.*

*Življenje nas biča, oblikuje in teše,
da postanemo modri, z izkušnjami,
ki smo na poti življenja si jih nabrali.*

*Del mojega srca
ostal je doma.
Me vleče nazaj,
v rodni moj kraj.*

*Ptice selivke, ki kakor jaz
nimajo peruti,
smo se v trup velike železne ptice usedle,
z njo odletele v višine, nad oblake.
Železna ptica cel dan je letela,
na zemljo se spustila,
srečno smo domov, kakor lastovke priletele.*

*Po dežju na nebu se sonce smeji,
v sonce sem se zazrla, še jaz se smejim.*

*Veter odprl je vrata,
prišel v sobo, nič ni rekel,
odšel in za seboj
zaloputnil je vrata.*

*Naše ptice še tako pojejo,
kakor one, ki ostale so doma.*

*Nova domovina ni zmešala njih pesmi,
po starem one še pojo.
A mi ljudje naučili smo se angleščine,
a naši otroci ne pojejo v slovenščini.*

*Čas celi rane in domotožje,
po ranah ostanejo brazgotine,
po domotožju spomini,
za greh, kesanje in odpuščanje,
da živimo v miru naprej.*

*Male račke, kot igračke
nerodno se premikajo.
Mali piščanci pa so hitri,
kakor nekateri otroci,
eni so kakor račke nerodni in debeluškasti,
a drugi kakor piščanci
hitro tečejo in skačejo.*

*Zgodi se, da tudi mala riba
se izogne žrelu velike ribe,
a nekatere velike ribe žive v sožitju z malimi ribami.*

*Ko bo ljubezen v zraku
in v naših srcih,
kakor v majskem dnevu,
do bližnjega človeka,
politiki ne bodo uspeli
prižgati baklo sovraštva.*

Kaj naj mu zdravnik svetuje,
kakšna zdravila predpiše,
ko pa življenje se bliža h koncu.

Danes so dali tvoj portret
v drag, pozlačen okvir,
da ti bo v spomin,
kako si izgledala
za tvoj sedemnajsti rojstni dan.

Kam ste šle vse ptičke,
spomladi in poleti ste mi pele,
oh, kako naj vem,
kam ste odletele.

Ko izdihnem zadnji dih,
v te me bodo položili,
postanem Zemlja tvoja last.
Kam moja duša bo odpotovala?
Upam, da k tebi, Oče naš.

Otroštva leta so minila,
ne vrnejo se več.
Ko pa svet je preresen
se zatekam nazaj
v zavetje roden hiše,

*v naročje matere in očeta,
četudi ni ju več.*

☪☪

*Zaprta v kletki ptička,
lahko bi iz nje ušla,
zakaj je v njej ostala,
jaz odgovora ne vem.*

☪☪

*Razlikujeva se po spolu, po letih,
po poklicu, življenjskih izkušnjah
in se ne poznavata,
a kakor ti, tudi jaz se vračam
nazaj v leta mojega otroštva,
našla sem v tebi prijatelja,
sorodno dušo, pesnika.*

☪☪

*Učitelji, učiteljice razdajajo sami sebe,
učiti otroke vsak dan.
Ne morejo pa delati čudežev,
tudi starši morajo k otrokom se usesti,
jim dati veselje do branja, narave in ljudi.*

☪☪

*Moj nemir
muči srce
in piše na papir.*

☪☪

Ljudje moji,
ljubezen, ljubezen
naj se zaseje med vami,
kakor lepota pomladi.

Četudi skrbno jih neguje,
ne vsa drevesa
v obilju s sadeži vračajo.

Ne bom ti več o teh ljudeh govorila,
odpri oči in začuti
s srcem in dušo,
da potrebujejo pomoči.

Rada bi ustvarila nekaj,
kar se lahko z rokami prime
ali sliko, ki visela bi na steni.
Še sanjalo se mi ni,
da se bom ukvarjala z besedami,
jih pisala v obliki pesmi.

Ko v sebi začutiš srce,
kakor, da je kamen,
tisti občutek bolj boli,
kakor solze na obrazu.

Jaz ne smem začutiti
ljudi žalost,
ker se bojim,
da se bom spremenila v žalost in umrla.

Z nekaj mojih prijaznih besed
si se počutila počaščena.
Zato jih bom razdajala med ljudi,
morda še koga z njimi ogrejem in razveselim.

PETA ZBIRKA

Nevidna pošast zavidljivosti in sovraštva nas bo požrla in se bomo izgubili. Morda nas bodo v zgodovinskih knjigah omenili zaradi vzroka izumrlosti, drugim narodom v opozorilo.

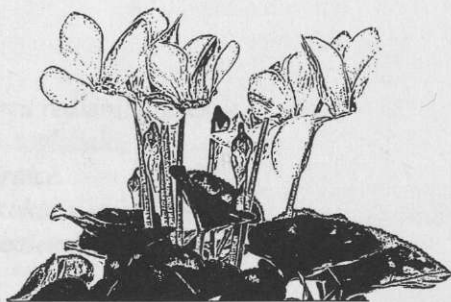
Pesmi Mile Dovgan Debevec, šemajove

V NARIŠTU

OLGBI

*Kar je bilo,
kar je in kar bo*

☞ V NARAVI ☞

GOLOBI

*V daljavi temni oblaki polni dežja,
a tu nad menoj vsa v soncu je slika neba.*

*V ta košček neba
v jati golobi so prileteli,
peruti so jim posrebrnele,
ganjena v njih sem strmela,
a kmalu so iz tega koščka neba odleteli.*

*Vrnili so se,
kakor pepel sive imeli so peruti,
sedaj bolj visijo v zraku kot letijo,
je to ples ali telovadba v zraku
in že letijo narazen in spet tesno skupaj.
Zavili so let, kakor, da je na nebu oster ovinek,
prišli so tako blizu mene,
da slišim peruti po zraku udarjat
in spet ste v daljavo odleteli.
Jutri bom spet prišla vas občudovat,
upam, da boste spet prileteli v ta košček
neba, čudoviti golobi,
da srce mi spet boste razveselili.*

ŠMARNICE

*V gozdičku med redkimi drevesi
sem prvič vas zagledala,
čudovite šmarnice.
Izgedale ste kakor v ranem jutru
na praproti obešene kaplje rose.*

*Da vaši nežni cvetovi nebi oveneli
so vam skozi veje drevja zlati sončni žarki
sipali nežno toploto.
Vase vdihnila sem vaš vonj,
lepota vaša vso me je prevzela.*

*Med vami videla sem
metulji, so se lovili,
čebele in črmlji so brenčali
in slišala se je pesem ptic,
četudi niso vse enako pele,
se ujemali so njihov glasovi.
A jaz obstala sem in občudovala, prevzeta
od lepote, nisem utrgala si cveta.*

NARAVA

*Narava svoje lepote razdaja
katere občudujemo,
da v srcu jih začutimo.
Za rast, moč, za preživetje
uživamo njene darove v obliki hrane.*

*A mati narava je tudi bičana
s slabim vremenom,
kakor tudi mi ljudje.
A ona se vedno znova opomore,
ponaša se s svojimi lepotami in dobrotami,
da v sebi jih začutimo,
da srečni se počutimo.*

O, TO GROZDJE

Glej to zrelo grozdje, rumeno kot zlato,
glej to grozdje temno, kakor v žilah kri.
Mladi fantje zmleli so grozdje,
iz preše že teče sok,
s to žlahtno tekočino so sode napolnili.

V sodih sok se v vino je spremenil,
v vrču na mizi se sveti kot zlato,
dajte mi kozarec vina zlatega,
da v sebi ljubezen začutim.

Dajte mi kozarec vina temnega,
kakor kri,
da me razveseli,
dajte mi še enega,
da mi da moči,
dajte mi še enega,
da pozabim na bolečine in skrbi.

KAM PA GRESTE PTIČICE

Kam pa greste ptičice moje ljubljene,
ko bi vedele,
kako mi bo težko brez vas,
tu pri meni bi ostale,
s pesmijo še bi srce mi veselile.

Čas vašega petja
in mojega veselja je že mimo,
lepi časi prehitro so minili.

Lepi časi bodo se vrnili,
ko vrnile boste se spomladi.
takrat pa spet s pesmijo mi srce boste razveselile.

VRBA

Gola vrba s šibami šepeta in krili,
vabi starše,
da odrezali bi njene šibe,
da bi z njimi ostrašili poredne otroke,
a da z njimi nebi pretepali otrok,
jim pravi.

Vabi, da bi jo ostrigli,
kakor so jo včasih, prav do golega,
da bi kakor nekoč iz šib
košare in koše delali.
Usmilite se me, zdaj prosim,
a ne vidite, da mi je pretežka glava,
nositi vse te šibe.

DREVESA IN LJUDJE

Drevesa bodo strohnela,
nekatera zgorela, pepel postala.
Ljudje tudi pridemo v čas,
h koncu našega življenja.

Kakor drevesa, eni bomo v zemlji strohneli,
nekateri pepel postali.
Nova drevesa bodo iz zemlje pognala
in še se bodo otroci rojevali
in kakor drevesa črpali iz zemlje
moč za rast
in vse, kar na zemlji raste in živi.

SOVA

Sova, nočna ptica roparica,
v temi nočne živali opazuješ
z velikimi žarečimi očmi,
nanje prežiš,
neslišno letiš
in nekoga nepozornega presenetiš
in usmrtiš
in vse do jutra se gostiš,
potem pa cel dan prespiš.

V VSAKEM TRENUTKU

V vsakem trenutku tega dne
rože nekje cvete.
V vsakem trenutku tega dne
nekaj zori,
nekje nekdo umira
in nekdo se je v istem času rodil.

V vsakem trenutku tega dne
zemlja daje in jemlje,
ljudje jo potrebujemo za rast,
za naše preživetje.

Ne smeli bi ustvarjati
kar škoduje zemlji, naravi,
ker s takim početjem
škodujemo sami sebi in človeštvu.

∞ PO MNOGIH LETIH DOMA ∞

MICI MIHOTOVA

*Po mnogih letih sem šla mimo vašega vrta.
mislila sem, da vas bom našla
z možem Mihom pred hišo, pod latnikom sedeti
ali da boste na glavi pravkar prinesla
škaf vode iz potoka.*

*Mislila sem, da Vama bom
po mnogih letih vse dobro zaželela,
da kakor pred mnogimi leti
mi boste spet pokazala vaš lep vrt,
različnega cvetja in grmičevja,
med gredicami speljane stezice,
delo in uspeh vaših pridnih rok.*

*Vajina hiša, kjer sta pred mnogimi, leti živel
je lepo urejena,
a na vrtu ni več rož
in tudi latnika ni več
in tudi vaju ni več,
oh, kako hitro čas hiti.*

V RODNI VASI

*O vas moja,
kjer tekla so brezskrbna leta
mojega otroštva.
kjer so mladi fantje sredi vasi,
v senci pod latnikom poleti peli,
kjer smo otroci bili veseli.*

Kako hitro vse je minilo,
kako se vse je spremenilo,
kako me je užalostilo,
ko po mnogih letih vidim,
da počasi umiraš.

Ko še v teh hišah moje vasi,
kjer prebiva le en človek v njih,
ko še njih ne bo,
bodo še hiše žalovale
in se bodo od žalosti zrušile.

Kako je žalostno, tiho v moji vasi,
v šoli že mnogo let
ni glasov ne smeha otrok,
cerkev skoraj prazna,
le cerkveni zvon, kot nekoč
se oglasi še trikrat vsak dan.

O vas domača
upam, da še pridejo boljši časi,
da zrasle bodo nove hiše,
da spet se zaslišali bodo otroški glasovi in smeh,
da še se bodo njive orale,
da košenine bodo pokošene.
O vas moja upam,
da za vedno boš živela.
Upam, da se tudi meni
boš nekoč še oglasal
domače cerkve zvon.

ZABRANITE

Zabranite čebeli vhod v panj,
vedno tam bo letala, brenčala,
vhod v panj iskala.
Izčrpana in brez moči
pri panju bo umrla.

Zabranite lastovkam
let domov, pod streho moje rojstne hiše,
tja se bodo vračale,
dokler bodo živele.
Če dom jim boste podrli,
druga bodo sezidale.

Branite meni domov,
ni sile ne moči,
da bi mi zabranili
v mislih se tja vračati
in morda kmalu se spet vidimo.

☞ ČLOVEŠKE LASTNOSTI ☞

MARTA

Marta, ko si se prijazna približevala
onemoglim bolnikom,
si na njih obrazih videla,
da so te, medicinsko sestro,
z veseljem sprejemali.

Dajala si jim tudi nekaj tistega,
kar ti nisi dobila kot otrok.
Vsa si se jim razdala,
še sama ne veš
od kje si moč jemala,
nikoli utrujena, z nadnaravnimi močmi
si se bolnikom razdajala.

Marta tvoja kri teče
po žilah mnogih ljudi,
katero si mnogokrat darovala
za bolne, nepoznane ljudi,
da so si hitro opomogli.

Marta, ti moraš slutiti,
da si bila izbrana za angela
mnogih ljudi,
bila si mnogim v oporo,
jih za roko držala,
ko so se poslavljali od tega sveta.

A tistim ljudem,
katerim si dala največ
ne znajo ceniti in ne spoštovati.
Nekoč bodo spoznali,

*koliko si se za njih razdala,
a takrat bo že prepozno.*

*Nekateri ljudje so brez globokih občutkov,
so kakor luža na vaški poti, plitki,
a ti imaš občutke,
ki so kakor morje globoki.*

DVA SODA

*Sod sodu pravi,
poglej kako si debel,
na vidi se, kje imaš glavo in boke.*

*A ti ne vidiš,
da si prav tak, kot sem jaz,
da si moj dvojček.
A meni letos niso zaupali vina,
vodo so v mene nalili.*

*A v meni še je žlahtno vino,
a ti puščaš, pod tabo je luža,
bojim se zate.*

*Če boš še puščal
ti vina ne bodo zaupali,
preveč je cenjena vsaka kapljica vina.
Spraznili te bodo in razdrli,
na soncu te posušili,
na ognju postal boš pepel.*

*Ah, nič se ne boj, dvojček ti moj,
od tebe ostali bodo le obroči
za nov sod,
a jaz še pridem po isti poti za teboj,
je rekel sodu sod.*

VČERAŠNJI DAN

*V včerajšnjem dnevu je bil še z menoj
a danes nisi več z menoj.*

*Vse se je spremenilo,
kruti dogodek današnjega dne
te je iztrgal iz mojega življenja
in spremenil način
kako bom živela življenje brez tebe,
brez tebe, moja najdražja oseba.*

*Ni kraja na tem svetu,
kjer bi lahko se še srečala
in skupaj bila kot nekoč srečna.*

ROŽE NE BODO VEČ CVETELE

*Sprašujete me,
zakaj vse rože so ovenele,
zakaj ne bodo več cvetele,
o, zakaj več ne krasijo vrta.*

*O, ne bodo več cvetele,
o, ne bodo več krasile vrta.*

*Kaj sprašujete me za rože,
vprašajte, kaj se meni je zgodilo,
da za rože ne skrbim,
da so vse mi ovenele.*

*Življenje moje kakor rožam
kmalu bo minilo,
z njimi tudi jaz venim,
kmalu bom umrla.*

*A vi gledate le rože,
kako brez nege venijo,
a za mene ni vam mar.*

BIL SEM V TVOJI HIŠI

*Včeraj bil sem v tvoji hiši,
ne, ne Gospod
v moji hiši Gospod se oglasil je berač.*

*Včeraj sem bil jaz v tvoji hiši,
če bi mi pogledal v obraz
in v moje proseče dlani
bi videl,
da so še sledi, kjer bile so rane,
kjer so z žebliji pribite bile moje roke na križ.*

*Če bi mi ponudili svežo, ponošeno srajco
in bi jaz slekel mojo raztrgano in umazano,
bi videl, kje pod mojim srcem
bila je rana,
kjer je tekla vsa moja kri.
A ti me nisi hotel sprejeti
v tvojo hišo, berača.*

*Opravičujem se vam Gospod,
o Gospod nisem vedel,
da ste Vi bili tisti berač.*

*Jaz prihajam na različne načine k ljudem,
da vidim,
kateri bodo dali najrevnejšim
in kateri imajo radi svoje bližnje,
kakor sami sebe.
Samo tisti ljudje bodo ob meni zbrani v nebesih.*

V BAGDADU

Bombe so se vsule na dom,
od številne družine ostalo je pri življenju
le osemnajstletno dekle.
Ranjeno, okrvavelo so jo našli reševalci.
Sirena tuli, reševalni avto drvi.

V bolnišnici so ji zdravniki
odrezali obe zmendrani nogi pri kolenu.

Na steni podrtega doma je ostala
obešena njena slika,
kako je izgledala pred nekaj tedni,
bila je lepa, nasmejana,
a sedaj njen obraz kaže trpljenje,
izgleda, kot da je že starka.
O, kako sovražim vojne,
ko prenehajo, še nekaj rodov čuti njih gorje.

TI NAS IMAŠ RAD

Ti nas imaš rad,
zaradi petja in glasbe,
katera tebe časti.

Ti nas imaš rad,
zaradi poezije, katera te časti
in zaradi vseh napisanih knjig.

Ti nas imaš rad,
za vse sezidane cerkve
tebi v čast.

Ti nas imaš rad,
za naša iskrena hvala,
za naša čista, brez sovraštva srca.

*Ti nas poznaš, nas vse ljudi,
še bolj, kakor se poznamo sami sebe,
v naših dušah se nabira vse kar smo.*

STARKA NA SPREHODU

*Vsak dan
se starka iz ulico v ulico sprehaja.
Po obleki se ji vidi,
da ni tu odraščala,
da še nekje bil je njen dom.*

*Ko se srečamo pred našo hišo,
prijazno pozdravi, potem pa nadaljuje pogovor
v svojem jeziku,
besede so polne melodije,
a so meni nerazumljive,
a jo vseeno poslušam.*

*Uboga reva se ne zaveda,
da jo ne razumemo,
prestara je sem prišla,
da bi se naučila angleščine.
Jaz prijazno kimam z glavo
in vedno, ko se srečamo pred našo hišo,
mi ima veliko za povedati.*

HOČEŠ NEKAJ VEČ

*Od življenja hočeš nekaj več,
kot to kar jaz ti nudim.
Šla boš daleč proč od mene,
ali našla boš to kar iščeš
odgovora ne veš in jaz ne vem.*

*So stvari, katere tudi daleč od doma
se ne najdejo,
sreča ni popolna.
Le tu in tam se ti zasveti,
kakor v pesku drobec školjke.*

ZJOKALA SI VSE SOLZE

*Zjokala si za potok solza
in še so oči polne solz.*

*Reci, da nastala je suša,
da se bodo posušile solze.*

*Začni se smejati tudi po sili,
da vse hudo boš prebolela.*

*Verjeti moraš v lepe prihajajoče dneve,
v srečno prihodnost.*

*Vse hudo je za teboj,
zate prihaja lepše življenje.*

*In, ko boš z veliko željo v to verovala,
se bo želja izpolnila.*

*Samo upati moraš in ne obupat,
verjeti, da bo boljše na jesen tvojega življenja.*

*Ko boš z veliko željo v to verovala,
bo vse hudo pozabljeno in za tabo.*

ZAPIRAMO OČI

Zapiramo oči,
da ne vidimo in nas ne boli,
kaj se okrog nas dogaja.

A odpreti moramo oči,
da vidimo,
kam tudi nas vodijo
vsakdanja dogajanja
in naše življenjske poti.

NAPIŠI

Na kos papirja napiši vsak dan,
zakaj je vredno živeti,
danes, jutri in vsak prihajajoči dan.

Saj ni mogoče,
da bi ti moral biti
najnesrečnejši človek tega sveta.

Saj nisi okusil življenja v zaporu
in ne v bolnici bolan,
srce in duša trpi.

Napiši nekaj lepega,
morda se ti želja bo izpolnila,
srce in dušo ti ozdravila.

PROBLEMI

Nihče ni brez njih,
vsi ljudje imamo probleme.
Kako jih bova reševala
ali jih bova delala
še večje in večje kot so,
se bova še vedno vračala v preteklost,
se bova še kregala,
da se bova zaradi nepomembnih stvari
preobremenjena razšla.

Ali bova na preteklost najinih problemov
pozabila, jih za sabo pustila,
jih pokopala,
srečnejše živela in boljše se počutila.
Reči mi, kaj je tvoje mišljenje?
Kako se bova izvlekla iz najinih problemov?

DOGODKI

V vsaki hiši tega velemesta,
v vsakem stanovanju,
v skupini brezdomcev,
v bolnišnicah, zaporih
vedno se tkejo nove zgodbe,
novi dogodki, veseli in grenki.

Oh nikar ne mislite,
da se samo tisto dogaja,
dar napisano je v časopisih
in kar poročajo na televizijah,
tudi ti in jaz smo del vsakdanjih dogodkov.

NE DOVOLI

Ne dovoli,
da prevzeli bi te občutki obupa,
z vso močjo, ki je v tebi
moraš se boriti, obup odpoditi,
mu ne dovoliti, da bi v te se naselil.

Danes je nov dan,
na nebu se sonce smeji,
srce še poganja motor tvojega življenja,
še vase vdihuješ zrak.
Glej, mnogo stvari nas ljudi skupaj veže,
vse nas kdaj pa kdaj obišče nesreča in obup,
vedno potrebujemo dobro voljo in moč
se iz takih občutkov izvleči
in tudi ti se moraš izvleči iz njih.

V SEBI TRPIM

V sebi trpim, a ne dovolim,
da bi me ta občutek premagal.
Dokazal bom, da sem več,
kot samo to, kar si ti misliš o meni.
Da bo srečna
ona druga, draga moja,
da boš videla,
da sem več kot to, kar si ti o meni mislila.

Da bo srečna ona druga moja ljuba,
da bomo srečna družina.
A ti se boš čudila in kesala,
kako si slabo me sodila,
morda bo ona druga moja
z mano bolj srečna,

*kakor boš ti z drugim fantom,
da ti bo žal,
da si me zapustila.*

SAM

*Sam sebi se smejim,
sam sebi govorim,
sam nase se jezim,
sam si kuham,
sam si perem,
sam sem pri kosilu,
sam sem sam,
sem naveličan biti sam.*

*Pridi živet k meni,
da ne bova več sama,
ti med tvoje hiše stenami
in jaz med temi stenami
moje hiše, ki vedno molčijo.
Pridi živet k meni,
da se bova skupaj smejala,
se pogovarjala,
eden na drugega se jezila,
da bova skupaj pri mizi jela in pila,
da bova skupaj spala, rada se imela.*

KLOVNI

*Klovni vsi namaškarani,
na glavi imajo lasulje,
so rumene, zelene in vijoličaste barve.
Srajce pisane in rožnate imajo,
rdeče, okrogle nose in velika rdeča usta*

*in nosijo vsi rdeče hlače,
obuti so v prevelike čevlje.*

*V zrak lučajo žoge, vsak od njih ima
tri naenkrat v zraku.
Klovni osvajajo otroke,
vsi srečni ploskajo, se jim smejiijo.*

*Ko so klovni odšli z odra,
otrok obrazi so se zresnili.
Klovni so slekli obleko,
sneli si lasulje, sezuli prevelike čevlje.*

*Predstava je minila,
ne čujejo otroškega smeha,
žalost jih je prevzela,
da jim gre na jok.*

ČLOVEŠKA KRI

*Človeška krije dragocena
kakor zlato
in bolj kakor zlato,
rešuje življenja.*

*Veliko ljudi daruje kri,
mnogi onemogli, bolni ljudje
jo dobijo v obliki transfuzije,
katera jim daje nove moči
in tudi prepreči smrt.*

*Zakaj človeška kri
po ulicah Bagdada
teče kakor, da je voda.*

*Iraški ljudje od svinčenih krogel zadeti
mrtvi ležijo v lužah lastne krvi,
o zakaj, o zakaj.*

SE NE POZNAVA

*V tebi , kakor v meni,
kri po žilah se pretaka,
srce kakor v meni bije.*

NI PRAV

*Ne smelo bi se zgoditi,
da na stara leta in polna boleznii,
si brez hiše, denarja in sama.*

*Samo pot pred teboj in za tabo,
o Bog, usmili se te,
da boš tudi to prebolela,
morda se ti še sreča nasmeje,
morda je že sreča v tem,
da boš tudi to nesrečo prebolela.*

DRAGA OSEBA

*Kodala sem ti pisala
prva naslova in znanja
V naših mestih nisi
in upam, da do tvojih prileže
ti povedala
da še imam iz tebe*

☞ MOJE ŽIVLJENJE ☞

KAJ SEM?

*Sem prazna školjka,
valovi so me vrgli
na peščeno obalo,
sonce me peče,
čakam, da me kdo pobere
in me odnese v zavetje njihove hiše.*

*Kaj sem?
Sem kokos,
padla sem z visoke palme,
iz mene so spili vso tekočino,
na dve polovici so me prerezali,
belo meso so iz mene pojedli,
sedaj me uporabljajo kot posodo
za pitje vode.*

*Kaj sem?
Sem oreh,
razbili so me
na drobne koščke,
notranjost so iz mene pojedli,
sedaj sem košček orehovih lupin v smeteh.*

DRAGA OSEBA

*Poslala sem ti pismo
brez naslova in znamke.
V mislih mislim nate
in upam, da do tebe bodo prispele,
ti povedale,
da še imam te rada.*

Četudi nisi več med živimi,
še naprej živiš,
saj so nate meni draga oseba
ostali spomni na čas,
ko smo nekoč skupaj živeli,
delili si dobro in slabo.

Ni moči te pozabiti
in mnoge druge,
meni drage osebe,
katere za vedno ste se
od tega sveta poslovile
in ste v moji domišljiji še žive
in nekoč tudi mi sedaj še živeči
se bomo tja k vam preselili.

VIDIMO JO VSO RASVETLJENO

Svetloba dneva je ugašala,
mrak je legel na vas.
Na voglu naše hiše
vaška luč se je prižgala.
Izza vogla prišla je mati
s polnim loncem mleka.

Ker je imel lonec le en ročaj,
je mati z eno roko držala
za roč aluminijastega lonca,
a drugo imela je pod loncem,
da je ostal lonec v ravnotežju.

Lonec bil je tudi vegast,
morda se je to zgodilo zaradi molže,
ko je mati sedela
na trinogem stolu ob kravi.

Da je imela za molžo proste roke
je imela lonec med nogama.

Tudi ob molži se je slišala posebna melodija,
prvo mleko je nekaj trenutkov udarjalo
še v prazen lonec,
potem se je od hitre molže mleka
slišala drugačna melodija.
Več je bilo v loncu mleka,
bolj se je penilo.

Mnogokrat sem otrok
pred hišo v mraku čakala,
da je prišla mati
pod luč izza vogala,
da sem se čudila,
kako, da se mleko ni razlilo,
saj so pene bile za dva prsta
nad vegastim loncem.

Slike so še v živem spominu,
kako naj jih narišem,
jaz jih lahko le opišem.

Zakaj ta lonec nima ročaja?
sem mater nekoč vprašala.
V vojnem času, ko smo bežali
je lonec izgubil ročaj,
je mati dejala.

Četudi na naši hiši
ni več vaše luči,
mnogokrat v spominu vidim mater,
prihaja vsa razsvetljena izza vogala,
z vegastim loncem polnim mleka
in gre v hišo.

*Tudi jaz sem se učila molže,
usedla sem se na stol ob kravi
z loncem med nogama,
a v rokah nisem imela moči,
krava me je brcnila,
lonec je po hlevu letel.*

V SYDNEYU NA ŽELEZNIŠKI POSTAJI

*Ob šestih zjutraj
sem že čakala na vlak.
Nekaj minut pred mojim odhodom na delo
je prispel vlak, iz katerega
se je vsula gruča ljudi,
med njimi je bila mlada žena
s pečim otrokom v vozičku.*

*Prijela je za voziček,
da ga bo nesla navzgor
po strmih cementnih stopnicah.
Neznanki sem pomagala nesti voziček,
s prijaznim pogledom in nasmehom
se mi je zahvalila.*

*Novonaseljenka je nekje pustila otroka,
da so ga čuvali,
a ona je šla delat v tovarno.*

*O, kako me je zbolelo
za tisto mlado ženo, mater.*

*Sama sebi sem rekla,
oh to tvoje življenje
je morda še težje,
kakor je bilo moje matere,
ko je na vročem soncu na njivi plela*

*in ob njivi pod jablano
smo ji dojenčki spali.
In ko smo jokali
nas je prijela v naročje.*

*O, kako bi se trgalo moje srce in mojih otrok,
ko bi morala svoje otroke
puščat v varstvu pri tujih ljudeh.*

*Zakaj je tako,
da v revnih državah
matere same skrbijo za svoje otroke,
a v bogatih si mnoge matere
tega ne morejo privoščiti.*

NIHČE NI VIDEL MOJO MATER (FADO)

*Nihče ni videl ne vedel,
da nam je mati
velikokrat bila bolna.
Da se je zjutraj po vsakdanjih opravkih
bolj vlekla kakor hodila.*

*Nihče ni videl moje matere obleko
na hrbtu pobledelo, preperelo,
na njivah jo je sonce bledelo
in njeno ruto tesno ob glavi,
na tilniku v vozal zavozlano.*

*Nihče ni videl moje matere
zgaranih rok,
njeno od zemlje zrabljeno zlato rinko,
njene žuljave dlani
in na njih črne barve gube,
lug in milo jih je spiralo pri pranju.*

Nihče ni videl moje matere
bled obraz,
daleč v lobanji njene modre oči
in njena tesno zaprta usta,
da ni govorila,
kaj v srcu je čutila.

Če bi govorila
in bi mi, njeni otroci
takrat spoznali,
kako težko je bilo njeno življenje,
bi še mi z njo trpeli in žalovali.

In videla sem
tudi druge kmečke žene
s takšnimi obrazi,
kakor ga je imela moja mati.
So se komu zasmilile,
je koga skrbelo,
kako je bilo težko
kmečko življenje.

NAJINA ČUSTVA

Ne morem zanikati,
da nisva pred oltarjem in duhovnikom
si zvestobo obljubila,
da za vedno bova skupaj živela,
skupaj vse probleme reševala
in se rada imela
vse do dneva,
ko enega od naju
smrt k sebi pokliče,
ali oba skupaj.

*Imava kos papirja
in dve priči sta se tam podpisali
in imava dve zlati rinki,
ki naju skupaj vežejo.*

*Imava štiri otroke,
to je dokaz, da smo družina.
A vse to ne more pokazati,
kako se spoštujeva, kako se imava rada,
kako globoka so najina čustva.*

*So globoka ali kakor luža plitva,
ki se jutri bo že na soncu posušila.
O, to samo midva veva,
a morda ljudje o naju vedo
še več, kakor veva midva.*

V SEBI

*V sebi bi morala zadržati
vso grenkobo in vse solze,
nikomur pokazati bolečine srca.*

*A vse sem vrgla iz sebe,
kar srce in duša v meni narekuje.
Pišem na papir,
da boljše se počutim,
da še se smejim.*

GLAVA PRAVI

Glava pravi tu ostani,
a srce in duša me od tu podi.
Oh, ne muči me srce,
oh, ne želi si v druge kraje,
naj bom srečna tu, kjer sem.

A nemirno srce ne posluša,
kaj mu ukazujem.
Spet me muči, proč od tu si spet želi.
Sprušujem se al v meni
je ciganska kri,
da vedno v nove kraje srce si želi,
al je krivo to, da od rodnega sem kraja
daleč proč odšla.

Umiri misel se v meni,
umiri srce se in duša,
da ne bo v meni tega nemira.
Glava, pamet pravi naj ostanem tu kjer sem,
a srce nemirno noče slišat te ukaze,
proč od tu si spet želi.

SPOZNALA SEM

Spoznala sem,
da za srečno življenje
ne zadostujejo očarljive oči,
ne vitko telo,
ne lep in prijazen obraz.

Spoznala sem,
da lepota človeka prihaja tudi v tem,
kaj nam oseba z besedami pove

*in kaj lahko ustvari s svojimi rokami
in koliko zasluži.*

*In spoznala sem,
da ljudje nimamo vseh sposobnosti,
da bi lahko rekli, da smo v vseh obzirih
izpopolnjeni.*

*Ujeli smo se v past
zaradi ene lepe lastnosti.
Mene so očarale tvoje oči,
sedaj sva skupaj in spoznala sva,
da se zelo razlikujeva.*

*Mladi, kakor jaz nekoč,
se zaljubljujejo.
V njih, kakor v meni nekoč,
valovi in vre pomlad.
O, da bili bi vseh zaljubljenih
srečni zakoni, srečne družine.
Naj jih Bog blagoslovi,
da se ne bo več pisalo
o nesrečnih zakonih.*

NISEM SUPER ŽENA

*Veš, da nisem super žena,
vem, da nisi super mož.
Vedi pa, da ko prideva iz dela,
da oba delo čaka še doma.
Res je, da nimava kmetije,
v hlevu ne krulijo lačni prašiči
in ne tulijo lačne krave.
A vseeno moral boš tvoje bele srajce
zavihati rokave.*

*Povej, katero delo boš postoril danes,
treba je iti po otroke v šolo,
treba kuhat je večerjo,
treba bo pomit posodo,
treba speglati bo srajce,
treba se bo pogovarjat z otroci,
jim pomagat pri domačih nalogah.*

*Delo čaka, mož vstani s kavča, televizijo zapri.
Veš, tudi jaz prišla sem z dela kakor ti.
Povej, katera dela boš opravil
možiček dragi moj,
vsega dela ne zmorem sama,
ker jaz nisem super žena.*

NIKOLI, DA BI NE TRPEL

*Nikoli, da bi ne po licih tvojih
tekle grenke solze.
Nikoli, da bil bi ne razočaran,
nikoli žalosten in ne obupan.*

*Vedno, da bil bi nasmejan,
vedno vesel in večno mlad.
Oh otok moj, ko moglo bi se tako
zgoditi, Bog varuj, varuj vas, vse moje otroke.*

VESELA DRUŽBA

*Na mizah beli, poštirvani prti,
v vazah rudeči nageljni,
na svečnikih sveče gorijo.
Veseli gosti na zdravje trkajo kozarce
napolnjene z žlahtnim vinom.*

S priborom nosijo v usta okusno hrano,
še pogovarjajo, smeji jo.
Dama briše s servijeto rob kozarca
in gospodovo lice,
kjer se je zalepila njenih ustnic šminka.
A jaz udaril sem po mizi
da kozarci so poskočili, da se je vino po prtu razlilo,
nastala je tišina.

Dosti mi je hinavščine in slinjenja sem zakričal,
vedno v preteklost se vračate,
vi, ki ste oblast v rokah imeli,
mnogi samo koristi ste imeli,
za usluge darila in plačilo ste pričakovali.

Zavedni Slovenci Slovenca spoštujemo,
ne zaničujemo,
če je potreba mu pomagamo,
čas je že,
da skupaj držimo.
Vsi za enega
in eden za vse »bomo držali«,
da se med narodi Evrope
ne izgubimo.
Pokažimo, da v prihodnost strmimo,
da delovni, pošteni, iznajdljivi
bomo ponos Evrope.
Nalijte kozarce za srečo vseh nas,
naj narod slovenski za vedno živi.

∞ LJUBEZENSKE ∞

SRCE SI DAL DOLENJKI

Srce si dal dolenjki,
a ona te je zapustila.
A zdaj bi rad se vrnil k meni nazaj, bolan.

Oh, ne vračaj se z dolenske
k meni na primorsko.
Saj sam si se tako odločil,
ostani tam, kjer si.

Primorska smo zala dekleta
in fantov je kolikor jih hočemo imet,
ti pa na dolenskem ostani,
a s cvičkom ne zdravi
tvoje boleče srce.

Morda boš šel na štajersko,
morda na gorenjsko
in tam si izbral drugo deklico,
a ne vračaj se k meni na primorsko.

O, KO BI VEDELA

O, ko bi vedela,
kako sem zaradi srčnih ran bolan,
bi se vrnila moja draga
k meni nazaj.

Odkar te ni
se srce v meni žalosti,
ljudje me sprašujejo,
če sem bolan.

Oh dekle moje vrni se,
ozdravi bolno mi srce.
Če ne boš se vrnila,
z drugim ljubezen delila,
jaz po tebi bom žaloval
vse do dneva,
ko od žalosti
brez tebe, draga moja, bom umrl.

OBLJUBIL JE

Obljubil je, da bo danes prišel,
a sonce je že zašlo,
a njega k tebi ni bilo,
a ti ga še čakaš
četudi veš, da danes ga ne bo.

Kakor, da okrog tebe
ni ostalo nič zanimivega
nanj še čakaš
in že je tema.

Zaljubljenost te je začarala,
ne veš kako iz občutkov,
on pomeni ti vse,
da še noč bo brez spanca,
v skrbeh, zakaj ni prišel.

ZAGLEDAL V VODO JE OBRAZ

V rani uri jutra
prišel k jezeru mirni gladini vode,
z dlanmi zajel je svežo vodo,
z njo umival si je obraz.

Z obraza so padale kaplje vode,
ko zagledal v vodi je obraz,
mislil je, da vidi sebe,
a spoznal je,
da tisto ni bil njegov obraz.

Obraz bil je mladega dekleta
in kaplje vode iz njegovih rok
so padale na njen obraz,
spremenile se v diamante,
v okras čudovitega dekleta.

Prevzet od lepote mladega dekleta,
mladenič je onemel,
sklonil se je, da dal bi ji roko,
a še preden se jo je dotaknil
izginila je dekle.

Prevzet od lepote mladega dekleta,
se vračal k jezeru je vsak dan,
tam umival si obraz
in gledal v vodo,
da spet zagledal bi
dekleta lep obraz
in njeno nago telo,
a je ni bilo.

Omamljen od lepote povodne deklice
ni zanimal za nobeno se dekle.
Po jezeru v čolnu je veslal,
ni lovil rib,
gledal je, kje očarljivo je dekle.

Sedaj že star več ne vesla,
a k jezeru še hodi vsak dan
umivat si obraz.

*Bojim se, da ko zagledal v jezeru bo spet povodno deklico,
bo padel v vodo in utonil.*

BO ŠE KDAJ MI REKEL

*Boš še kdaj mi rekel,
da me ljubiš,
da sem jaz edino tvoja,
da sem kraljica tvoja.*

*Ti se ne zavedaš, da od vedno
ti si bil moj ljubi kralj.
Reci mi in mi obljubi,
na uho mi zašepeči,
da edino jaz sem tvoja ljuba.*

DO LUNE SVA PRISPELA

*Vse više in više sva v noči potovala,
dotaknila sva se neba,
povzpela se do zvezd,
na luni sva pristala,
nekaj trenutkov tam sva obstala.
V nekaj trenutkih
do doma sva prispela,
srečna v objemu
eden ob drugemu sva se znašla,
kmalu spet bova na luno potovala.*

NASMEJANI PO PEŠČENI OBALI

*Z roko v roki po peščeni obali
mimo naju hitijo,
a midva ne drživa se za roki
in nisva nasmejana.*

*Ne dovoliva ali nočeva,
da bi naju prevzeli lepi občutki,
da bi se prepustila temu
lepemu sončnemu dnevu .
in začutila nežno valovanje
morskih valov.*

*Vsakdanje skrbi naju morijo,
da ne moreva biti sproščena.
Valovi pobožali najine so noge,
sled stopal je izginila.*

*Spomini zaljubljenih in srečnih ljudi
se bodo vračali na to plažo,
z lepimi nepozabljenimi spomin
a to ne bova midva.*

NATROSI

*Natrosi na moja lica
tisoč nežnih poljubov,
nežnih kakor let
prvih zimskih snežink.*

*Natrosi na moja lica,
na moje telo nežne poljube,
kakor let češnjevih cvetov
na zeleno travo spomladi.*

Natrosi na moja lica
tisoč poljubov,
kakor z dreves padanje jesenskega listja
in vse poljube ti bom vrnila.

Pokrita s tvojimi poljubi in tudi s poljubi
jesenskega listja
bova zaljubljena pod drevesi
v listju zaspala.

POMLAD

Dan je lep in sončen,
umit od včerajšnjega dežja.
V sebi se počutim prerojena,
v meni plujejo
novi občutki, nove moči.

Četudi nisem več mlada,
pomlad tudi v meni kipi,
sprehajam se
na novo ozelenelih košeninah,
posajenih s cvetjem mnogih barv,
oglasila se je pesem ptic,
metulji se lovijo,
a jaz v tem raju počutim se še mlada.

O, KO BI VEDEL

O, ko bi vedel,
kako velika je ljubezen v meni
do tebe moj dragi.

Ljubezen raste v meni,
še večja je kot takrat,
ko bil si še tu ob meni.

Ta ljubezen, ki je v meni
do tebe moj dragi,
ne more se jo izmeriti in ne stehtati.

Pridi dragi,
kmalu pridi,
da vso dam ti ljubezen moja,
edino tebi moj dragi.

Ko se vrnil boš, moj dragi
upam, da nikoli več
dela posli te ne bodo
odpeljali proč od mene,
ker ne mogla bom živeti
sama tu brez tebe.

OTROŠKE

DALI SO MI KONJA

Dali so mi konja
oh, kakšen je ta konj.
Zajahal sem to kljuse,
prijel ga za uzdo
in hija, hija, ija, ija
po hiši zdaj dirja.

Tudi jaz, kakor konj, rezgetam,
da bolj podobno konju je to kljuse
in hija, hija z mano po celi hiši dirja.

Zvečer v kotu za vrati počiva,
ne je in ne pije,
oh, kakšen je ta konj, ste uganili?
Je brez repa, nog in trupa, je le palica,
Na enem koncu
ima le konjsko glavo in grivo
in spet z njim po hiši in vrtu dirjam.

Ko pa postal bom velik kakor očka,
si sam bom kupil konja,
na njem bom jahal po hribih in dolinah.

ČIŠČENJE ZOB

Vsak dan zjutraj in zvečer
se ščetka namazana s kremo za zobe
s pomočjo moje roke v ustih premika
iz zoba na zob,
vse do zadnjega kotnika zobe umiva,

prežene vse zajedalce zob,
kateri bi radi naredili luknjice v zobeh.
Potem jih z vodo izperem in vse izpljunem.

Z rednim čiščenjem zob
preprečujemo,
da bi se naredile luknjice v zobeh,
v katere bi moral zobozdravnik vrtat,
jih plombirati ali jih s kleščami izdret.
In kako bi izgledali brez zob
in kako bi jedli brez zob.
Zato si dvakrat vsak dan bom čistil zobe,
da bodo beli, zdravi naši zobje.
Tudi sladke pijače in jedi niso prijatelji zob.
Tudi pred vsakim obrokom hrane
si bomo z milom umili roke,
da bomo odpodili zajedalce našega telesa,
da bomo zdravi in veseli.

DVE KOBILICI

Dve kobilici po travi sta plesali,
iz cvetličnih čaš
jutranjo roso sta pili.

O, ne piti iz čaš plavih rož,
sta ju starša svarila.

Kdo nam more to ubraniti,
sta kobilici dejali.
s plavih rož še roso pili,
prepevali in plesali.

Potem pa se jim v glavah
je zavrtelo,
da sta se s hriba v dolino kotalili.

Sreča v nesreči,
ustavili sta se v lešnikovem grmu.
Črnice po glavi, noge ranjene,
da sta od bolečin stokali in jokali.

O, zakaj nisva modrih staršev poslušali,
o, kaj bo z nama sta tožili in se kesali.
Vzelo jima je teden dni,
da sta si malo opomogli,
počasi po vseh štirih
sta v reber lezli.

Vzelo jim je še teden dni,
da sta kobilici prišli do doma.
Tam sta ju zaskrbljena starša čakala.

Kobilici sta se kesali in prisegli,
da ne bosta več neposlušni,
da nikoli več ne bosta
iz plavih rož roso pili.

Oče in mati oba sta ju objela, poljubila,
bila sta srečna, da sta se jima otroka
domov vrnila.

Posledice neposlušnosti so ostale,
ni priporočljivo vse poskusit,
če že vnaprej vemo,
da to telesu in pameti škoduje.

Kazalo

NA PREMUR	6	MOJA VAS	33
TRETJA ZBIRKA	7	OB GROBU NEZNANEGA	
		VOJAKA	34
ČUSTVA MOJEGA		ČLOVEŠKI ZNAČAJI	35
ŽIVLJENJA I	7	OBUP	35
RANILA SEM TE	9	SI ČMRLJ	36
KOGA NAJ KRIVIM	10	IMAŠ PROBLEM	36
PADLA SEM V BREZNO	11	NAŠ ČLOVEK	37
SKRBI	12	VOJNA IN MLADI FANTJE	38
CIKLAME	13	SI JO POGREŠAL	40
RADA BI IMELA PERUTI	13	SMRT PO VSE PRIDE	41
VEDNO NE JOČEM	15	ZA SVOJIM SINOM	42
BEŽIM	15	DVE ROKI	43
JESENSKI LIST	16	BALERINA	44
KAKOR TOPOLI	16	NA STEZI	46
NA PAŠNIKU	17	UBOGI KONJ	47
RANILI STE ME	17	ON JE GOVORIL	48
V OGRADO	18	BREZ SKRBI	48
NOMADI	18	MORSKE ZVEZDE	49
OČE, JAZ IN VINO	19	ZEMLJANI	49
JESENSKI ČAS	20	KAM	50
MOJ OČE	21	CILJ	50
PO NJEGOVIH IN MOJIH	22	KAR JE BILO, KAR JE	
ODPUŠČAM	23	IN KAR BO	51
NEKDO ME VARJE	23	UPAŠ NA SREČO	51
VSE VIDIM	24	BOLEZNI	52
TRKAL SI	24	ANGELSKI OBRAZ	53
OGLEDALO	25	LEPE IN GRDE BESEDE	54
DEŽNIK	26	ŠOFER	54
NINA NANA	26	LETNI ČASI	55
VERJAMEM	27	ZIMSKA NOČ	56
MLADA A STARA	28	OTROCI	57
TI IN JAZ	29		
LEP DAN	29	LJUBEZENSKE	58
V BOLNIŠNICI	30	POTRKAL BOM	58
SREČA VESELJE	30	JAZ IN TI	58
NIKA	31	NA MOSTU	59
JAZ SEM KRIVA	32	BARKA PLAVA	60
TUJINA	32	ŽARELE SO ZVEZDE	60
SVEČA	33		

ČLOVEŠKE LASTNOSTI	62	LEPE BESEDE	93
GOVORIL SI	62	DOMA	93
ŽELEL SI JE ČASTI	62	NOVAKOVA HIŠA IN MLIN	95
KORUZNO IN ZLATO ZRNJE	62		
TRTE	63	KRATKE PESMI	96
PLEVE	65		
V NARAVI	66	ČETRTA ZBIRKA	123
JABLANA	66		
OBIRANJE JABOLK	67	ČUSTVA MOJEGA	
MORJE	68	ŽIVLJENJA II	125
PLEVEL	69	LISET	127
OD KJE SI	69	CIKLAME V TUJINI	127
LISTJE	71	MLADA DEKLETA	129
SREBRNA POT	71	MOJ GROB	129
SLAVČKI	72	ROŽA LONČNICA	130
SE BO MORJE POSUŠILO	73	ČUTIM	130
LISTJE	73	POTI MOJEGA ŽIVLJENJA	131
NA ZEMLJI	74	SONČNA ROŽA	132
DVOJČKA	74	PRISLUHNILA SEM PESMI	
KRAVE	75	ŠKOLJKE	132
KORUZA	76	LJUBEZEN ZORI	133
GALEBI	77	KLIČEM TE	134
PESEM DEŽJA	77	MOJI OTROCI	134
BURJA	78	BESEDE, OČI, NOGE	135
		PUSTITE ME NAJ JOČEM	136
PESMI ZA OTROKE	79	PREHITELA SEM STARKO	137
KRT	79	OB SONČNEM ZAHODU	137
MAČJA ZVIJAČA	79	BELE KEPE	138
DVE SINIČKI	80	JEZIK	138
ZIMSKI DAN	81	MINILA JE MLADOST	140
OVČICE	81	BELA, ČRNA IN RUMENA	
POLŽ	81	BARVA	140
MUHA	82	ME KDO BO SLIŠAL	141
SLON IN PTIČKA	82	V NOČI	142
VRANE IN LASTOVKE	84	O BOG	142
SLON IN ŽIRAFI	85	TELEFON	143
		O MATI	144
PO MNOGIH LETIH SPET		EUKALIPTA	145
DOMA	88	MED LJUDMI	145
SPRAŠUJETE ME	88	V VODI LUČI	146
PRAG	89	ČUTIM ŽELEZNO PEST	147
PO MNOGIH LETIH	90	MAČKE IN MAČKI	147
SEDIM V CERKVI	91	SEM GRMIČEK	148
BRAT	92		

NISI ME ZAPUSTIL	148	VESELE NOVICE	174
KAJ JE HUMANITY	149	OPAZOVALA SEM TE	175
STRAH	150	STARČKA NA KMETIJI	175
JOK OTROK	150	KAJ JE MATI KRIVA	176
NA KOŠENINI	150	PTICA V KLETKI	177
SRCE VELI	151	POTUHNIL SI SE	178
SE BO ŽELJA IZPOLNILA	151	SMRTNI ČLOVEK	178
PRAVITE MI	152	KAJ TI JE DRAGA?	179
ŽELJA ZORI	152	LJUBILI	180
PO MNOGIH LETIH		DANES, NE JUTRI	180
DOMA	154	SEM VRTNAR	181
MOGOČNI HRAST	154	PRIJATELJA	182
TA HIŠA	155	IZ MARMORJA	182
NISEM NAŠLA	155	BORBA	183
DRAGA DRAGA	156	MLADA IN ZALJUBLJENA	184
PO MNOGIH LETIH	157	NITKA IN VRV	184
DOMA	157	V NARAVI	186
SOSEDA	157	ŠOLA V NARAVI	186
NA POKOPALIŠČU	158	O VE ROŽICE	186
O DOM	159	KOKLJA	187
VAS DOMAČA	159	NOČNE PTICE	188
SEM BRKINKA	160	DOMIŠLJAVE KRAVE	189
ŽLAHTNA KAPLJICA	161	VROČE	189
DANES SI ŽELIM	162	REKA REKA	190
KJE SEM DOMA	162	RANJENE	191
LJUBEZENSKE 164		VULKAN	191
NE LAŽI DRAGA	164	SREDI DNEVA	192
SLEDI NI LE SPOMIN	164	PESMI ZA OTROKE	193
POGLEJ ME V OČI	165	GREMO	193
HEJ TRZINKA	167	POTEPUŠKI MIŠKULIN	193
PRIDI DRAGA	167	PO BLATU	198
LADJA ODHAJA	168	RAZNO	199
KAJ BI RADA	169	B RATJE IN SESTRE	199
NAJINA LJUBEZEN	169	PETA ZBIRKA	237
ČAKAM TE	170	<hr/>	
ČLOVEŠKI ZNAČAJI	171	KAR JE BILO, KAR JE	
OTROCI SVETA	171	IN KAR BO	239
KRIŽ IN KRI	172	V NARAVI	241
VINO IN MAJOLKA	172		
RAZOČARANI STARŠI	173		
NOVICE	174		

GOLOBI	241	RASVETLJENO	263
ŠMARNICE	241	V SYDNEYU NA ŽELEZNIŠKI	
NARAVA	242	POSTAJI	265
O, TO GROZDJE	243	NIHČE NI VIDEL MOJO	
KAM PA GRESTE PTIČICE	243	MATER (FADO)	266
VRBA	244	NAJINA ČUSTVA	267
DREVESA IN LJUDJE	244	V SEBI	268
SOVA	245	GLAVA PRAVI	269
V VSAKEM TRENUTKU	245	SPOZNALA SEM	269
		NISEM SUPER ŽENA	270
PO MNOGIH LETIH		NIKOLI, DA BI NE TRPEL	271
DOMA	246	VESELA DRUŽBA	271
MICI MIHOTOVA	246		
V RODNI VASI	246	LJUBEZENSKE	273
ZABRANITE	248	SRCE SI DAL DOLENJKI	273
		O, KO BI VEDELA	273
ČLOVEŠKE LASTNOSTI	249	OBLJUBIL JE	274
MARTA	249	ZAGLEDAL V VODO JE	
DVA SODA	250	OBRAZ	274
VČERAŠNJI DAN	251	BO ŠE KDAJ MI REKEL	276
ROŽE NE BODO		DO LUNE SVA PRISPELA	276
VEČ CVETELE	251	NASMEJANI PO PEŠČENI	
BIL SEM V TVOJI HIŠI	252	OBALI	277
V BAGDADU	253	NATROSI	277
TI NAS IMAŠ RAD	253	POMLAD	278
STARKA NA SPREHODU	254	O, KO BI VEDEL	279
HOČEŠ NEKAJ VEČ	254		
ZJOKALA SI VSE SOLZE	255	OTROŠKE	280
ZAPIRAMO OČI	256	DALI SO MI KONJA	280
NAPIŠI	256	ČIŠČENJE ZOB	280
PROBLEMI	257	DVE KOBILICI	281
DOGODKI	257		
NE DOVOLI	258		
V SEBI TRPIM	258		
SAM	259		
KLOVNI	259		
ČLOVEŠKA KRI	260		
SE NE POZNAVA	261		
NI PRAV	261		
MOJE ŽIVLJENJE	262		
KAJ SEM?	262		
DRAGA OSEBA	262		
VIDIMO JO VSO			

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

GS

I 712 368

200918553

COBISS ©